Cuvînt înainte

Romanul polițist „Regele a murit" de Ellery Queen a fost tipărit, începînd din anul 1952 și pînă în 1980, în unsprezece ediții și fiecare republicare a fost considerată un best-seller, o carte de mare succes nu numai în America, ci în toată lumea.

Ellery Queen este pseudonimul a doi scriitori : Frederic Dannay (1905—1982) și Manfred B. Lee (1905—1971). Ei își încep colaborarea în anul 1929 la o nuvelă polițistă, cu care cîștigă un concurs literar organizat de o revistă americană. În același an, un editor publică lucrarea sub pseudonimul Ellery Queen. Acesta este, de altfel, și numele eroului principal al cărții — un detectiv amator care-și depășește confrații în istețime și în capacitatea de a face deducții logice care-l călăuzesc în descoperirea autorilor crimelor. Queen devine astfel, timp de aproape patru decenii, unul din cele mai populare personaje ale literaturii polițiste din Statele Unite.

Deosebit de fecunzi, cei doi scriitori (veri) au scris peste patruzeci de romane. Lucrările lor au fost traduse, ecranizate, adaptate pentru radio și televiziune. Colaborarea lor s-a terminat la 3 aprilie 1971 cînd Lee a decedat.

Romanul „Regele a murit", transcris acum pentru prima oară în versiune românească, a fost scris în anul 1952 și este considerat printre cele mai reușite, nu numai ale celor doi scriitori, ci și ale genului polițist. Lucru de care vă veți convinge încă din primele pagini ale cărții.

1.

INVADAREA APARTAMENTULUI lui Queen se petrecu la ora 8, într-o dimineață obișnuită de iunie, cînd strada 87 din cartierul de vest era spălată pînă la etajul al treilea de către mașina stropitoare a orașului, iar Arsène Lupin, stăpîn absolut al cornișei estice, se îndopa din firimiturile de pîine cu care se puteau hrăni o duzină de porumbei din împrejurimi.

Era o invazie în stilul secolului al douăzecilea... fără avertisment. În momentul în care survenea, inspectorul Queen își cumpănea piezișlinguriță deasupra celui de-al doilea ou, apreciind calm lovitura ; doamna Fabrikant tocmai își ridicase fundu-i colosal din cealaltă parte a camerii, pregătindu-se să bage aspiratorul în priză ; iar Ellery era pe punctul de a intra în living, cu mîinile ridicate la gît ca să-și aranjeze gulerul hainei.

— *Nu mișcați, vă rog.*

Nu se auzise nici un zgomot. Ușa fusese descuiată și deschisă pînă la perete, iar vestibulul traversat în liniște.

Linguriță inspectorului, fundul doamnei Fabrikant, mîinile lui Ellery rămaseră unde se aflau.

Cei doi bărbați stăteau sub arcada vestibulului. Mîna dreaptă le era acoperită de faldurile pardesiului. Erau îmbrăcați la fel, costume și pălării de un cafeniu ambiguu, doar că unul purta cămașă albastru închis, iar celălalt cămașă brun închis. Amîndoi erau voinici, cu chipuri simpatice, dar destul de inexpresive.

Perechea privi prin livingul lui Queen, apoi se despărți și Ellery observă că nu erau o pereche, ci un trio.

Cel de-al treilea bărbat stătea în fața apartamentului, călare pe balustradă ca să supravegheze holul. Nemișcat, cu spatele spre ușa lui Queen, privea în josul scărilor.

Cămașă-albastră se îndepărtă brusc de gemenul său, trecînd pe lîngă inspectorul Queen de la masa rabatabilă, fără să-i acorde vreo atenție bătrînului gentleman care-l privea cu ochii holbați. Intră foarte repede în bucătărie prin ușa turnantă.

Colegul său rămase sub arcadă într-o atitudine aproape respectuoasă. Cămașa brună adăugă un ton cald personalității sale. Îi apăru mîna dreaptă care ținea un revolver calibrul 38 cu țeava foarte scurtă.

Cămașă-albastră ieși din bucătărie și dispăru în dormitorul inspectorului Queen.

Linguriţa Inspectorului, fundul doamnei Fabrikant, mîinile lui Ellery se lăsară cu grijă în jos și în același moment. Nu se întîmplă nimic însă, doar Cămașă-albastră ieși din dormitorul Inspectorului, se îndreptă spre ușa unde stătea Ellery, îl dădu politicos la o parte și intră în birou.

Cel de-al treilea bărbat supraveghea în continuare scările din hol.

Gura doamnei Fabrikant se străduia să scoată un țipăt.

— Nu, Fabby, zise Ellery tocmai la timp.

Cămașă albastră reveni și-i zise colegului său :

— Drumul e liber.

Cămașă-brună încuviință din cap și se îndreptă imediat spre doamna Fabrikant în partea cealaltă a camerei. Ea se ridică anevoios în picioare, mai galbenă decît lămîia. Fără să se uite la ea, Cămașă-albastră îi zise cu o voce amabilă :

— Maică, ia aspiratorul, du-l într-unul din dormitoare, închide ușa și apucă-te de treabă.

El se opri la fereastră.

Arsène Lupin gunguri satisfăcut și își luă zborul, iar doamna Fabrikant dispăru.

De-abia atunci inspectorul Queen se dezmetici, regăsindu-și vocea. Sări în picioare cît era de lung și răcni :

— Cine naiba sînteți ?

În dormitorul lui Ellery, dincolo de birou, aspiratorul începu să se tînguie, întocmai unui ferăstrău-bandă. Cămașă-albastră închise ușa biroului, înăbușind astfel zgomotul, și își rezemă spatele de ușă.

— Dacă asta este o tîlhărie. . . !

Cămașă-albastră rînji, iar Cămașă-brună — de la fereastră — își îngădui un zîmbet care pentru o clipă îi schimbă înfățișarea. Privirea sa rămase însă jos pe strada 87.

— . . .e cea mai politicoasă din istorie, zise Ellery. Dumneata de la fereastră. Te-ar enerva dacă aș privi peste umărul dumitale ?

Bărbatul dădu nerăbdător din cap în semn de dezaprobare. O mașină neagră cu număr de New York tocmai vira în strada 87 din Bulevardul Columb. Ellery îi văzu perechea strălucitoare parcată de cealaltă parte a străzii. În mașina parcată se aflau cîțiva bărbați.

Cămașă-brună își ridică mîna stîngă și doi dintre bărbații din mașina parcată săriră afară și traversară în goană strada pînă la trotuarul de sub ferestrele lui Queen. Cînd ajunseră la bordură, mașina care intrase pe strada 87 tocmai se opri în fața casei. Unul dintre bărbați urcă în fugă scările de gresie ; celălalt deschise repede ușa din spate a mașinii și, uitîndu-se în susul și josul străzii, intră înăuntru.

Din mașina care se oprise coborî un bărbat mărunțel. Era îmbrăcat într-un costum greu de descris și purta o pălărie gri deformată. Urcă fără grabă treptele de gresie și dispăru din vedere.

— Îl recunoști, papa ?

Inspectorul Queen, alături de Ellery, neg㠄lătinînd din cap.

Părea tulburat.

— Nici eu.

Cămașă-brună era acum la ușa dormitorului Inspectorului, în așa fel încît se afla față în față cu Cămașă-albastră care stătea în cealaltă parte a camerei. Colegul de pe balustradă se apropie de pilastrul scării și i se văzu mîna dreaptă în care ținea, ca și ceilalți doi, un al treilea revolver calibrul 38.

Aparatul doamnei Fabrikant continua să se jeluiască.

Brusc, afară pe hol, cel de-al treilea bărbat se trase îndărăt.

Pălăria diformă și costumul lipsit de distincție al bărbatului mărunțel începură să se înalțe din casa scării.

. . . . . .

— Bună dimineața, zise mărunțelul, ridicîndu-și pălăria. Avea o voce ca o coardă de chitară din oțel.

Văzut mai de aproape, nu era atît de mic cum păruse. Era mai înalt cu cîțiva inci decît inspectorul Queen, dar cu aceleași oase mici ca ale acestuia și fața îngustă ca a multor oameni de statură mică. Capul i se lărgea la tîmple și avea o frunte de savant. Pielea îi era netedă, fără riduri, cu o paloare specifică celor ce stau prea mult închiși în casă, părul șaten-cenușiu, cu tendință de rărire. Ochii bulbucați, protejați de ochelari fără ramă, aproape pătrați, aveau o privire oarecum indolentă, dar aceasta era doar o părere ; privirea lor furișată era de neevitat. O burtă în creștere îi bomba haina căreia nu i-ar fi stricat să fie călcată. După cum arăta i s-ar fi potrivit un melon și o vestă bordată.

Putea avea cincizeci, șaizeci sau chiar patruzeci și cinci de ani.

Prima impresie a lui Ellery fu categorică : *Profesorul distrat*. Vocea autoritară și întrucîtva stridentă de yankeu era potrivită pentru examene și săli de clasă. Dar profesorii, distrați sau altfel, nu umblau prin oraș însoțiți de gardă înarmată în mașini puternice. Ellery se corectă. General, poate ofițer superior, vreun individ din statul major al Pentagonului care a făcut minuni. Sau un bancher de modă veche din Vermont. Dar...

— Mă numesc Abel Bendigo, zise oaspetele cu o voce nazală.

— Bendigo ! Inspectorul făcu ochii mari. Nu sînteți Bendigo...

— Nu tocmai, zise Abel Bendigo cu un zîmbet. Presupun că nu i-ați văzut niciodată fotografia. Dar știți, inspectore Queen, eu am ghinion. Acești oameni care mă păzesc fac parte din Serviciul personal și de relații cu publicul al fratelui meu, serviciu condus de un tip foarte dur pe nume Spring. Colonelul Spring... mă îndoiesc că ați auzit vreodată despre el. Ne tiranizează pe toți, chiar și pe fratele meu sau, aș zice, îndeosebi pe fratele meu ! Deci dumneavoastră sînteți Ellery Queen, continuă musafirul fără măcar un glissando. E o mare plăcere, domnule Queen. Totdeauna am considerat oarecum stupide aceste precauțiuni, dar ce pot face ? Colonelului Spring îi place să-mi aducă aminte că nu e nevoie decît de un glonț pentru a transforma farsa în tragedie... Pot să mă așez ?

Ellery trase în față vechiul fotoliu din piele, iar Inspectorul zise :

— Îmi pare rău, domnule Bendigo, că nu ne-ați înștiințat mai dinainte...

— Iarăși Colonelul, murmură Abel Bendigo, lăsîndu-se în fotoliu. Mulțumesc, domnule Queen, pălăria poate sta foarte bine aici, pe podea... Deci în acest loc se rezolvă toate misterele.

— Da, zise Ellery, dar eu cred că ceea ce-l neliniștește pe tata este faptul că peste vreo douăsprezece minute trebuie să fie în biroul său de la Sediul poliției care este în centrul orașului.

— Luați loc, inspectore. Vreau să vorbesc cu amîndoi.

— Nu pot, domnule Bendigo...

— De data aceasta n-o să vi se observe lipsa. Garantez. Apropo, văd că v-am întrerupt de la micul dejun. Și pe dumneavoastră, domnule Queen.

— Avem doar cafea în dimineața asta. Ellery se duse la masă. Vreți să beți o cafea cu noi ?

Din cealaltă parte a camerei Cămașă-brună zise :

— Domnule Bendigo.

Bendigo își mișcă vesel mîna subțire.

— Vedeți ? Încă una din regulile colonelului Spring. Terminați. Vă rog.

Ellery luă filtrul și umplu din nou ceașca tatălui său, apoi își turnă una și lui. N-avea nici un rost să-i mai pună întrebări acestui om ; de fapt, rost avea să nu-i pună. Așa că rămase în picioare lîngă masă și își sorbi cafeaua.

Inspectorul își înghiți micul dejun, aruncînd nedumerit priviri piezișe ceasului de la mînă.

Abel Bendigo aștepta, clipind. Cămașă-albastră și Cămașă-brună erau foarte liniștiți. Bărbatul de pe balustradă stătea nemișcat. Aspiratorul doamnei Fabrikant bîzîia în disperare.

În momentul în care cei doi Queen își puseră cestile jos, musafirul zise :

— Dumneavoastră, domnilor, ce știți despre fratele meu King ?

Cei doi se priviră.

— Ai vreun dosar de-al său, fiule ?, întrebă Inspectorul.

— Da.

Cămașă-albastră se trase la o parte și Ellery intră în birou. Cînd reveni, avea la el un plic mare. Îl scutură deasupra mesei și căzură din el cîteva extrase din ziare și reviste. Se așeză jos și își trecu privirea peste ele.

Ochii bulbucați ai lui Abel Bendigo priveau clipind, din spatele ochelarilor, fața lui Ellery.

În cele din urmă Ellery își ridică privirea.

— Aici nu există nimic important, domnule Bendigo. Fleacuri din suplimentul de duminică.

— În afară de ce se găsește în tăieturile acelea din ziare nu mai știți nimic despre fratele meu ?, murmură bărbatul subțirel.

— Se zvonește că fratele dumneavoastră este unul dintre cei mai bogați cinci oameni din lume... cu venituri de miliarde. Presupun că aceasta este o exagerare, cum se obișnuiește. Oricum, s-ar putea presupune că posedă o mare bogăție.

— Oh, da ?, zise Abel Bendigo.

— Cît e de mare dă naștere la o speculație interesantă. Există un monstru industrial cunoscut sub numele de Trustul de armament

Bodigen, fabricanți de muniții cu filiale pe tot globul. Se presupune că această companie aparține în întregime fratelui dumneavoastră King. Zic „se presupune" pentru că singura „dovadă" în sprijinul acestei afirmații este că Bodigen ar fi anagrama lui Bendigo. Dacă este cumva adevărat, eu mă închin. În timpul celui de-al doilea război mondial o singură ramură a Trustului de armament Bodigen — doar o singură ramură din zecile existente — obținea, după cum reiese din impozite, beneficii de vreo patruzeci și două de milioane pe an.

— Continuați, zise Abel Bendigo, clipind din ochi.

— Se mai zice că fratele dumneavoastră participă intens pe plan mondial cu investiții în domeniul petrolului, oțelului, cuprului, aluminiului — toate metale importante — aviație, construcții de nave, industria chimică...

— Adică în tot ceea ce are legătură cu războiul, zise inspectorul Queen, aranjîndu-și mustața. Și-acum, domnule Bendigo, eu trebuie neapărat să ajung în centru...

— Încă nu. Bendigo își încrucișă brusc picioarele. Continuați, domnule Queen.

— Datele personale, continuă Ellery, sînt aproape la fel de ipotetice. Fratele dumneavoastră pare extrem de precaut. Se știe puțin sau aproape nimic despre viața sa. Un fotograf de la un ziar din Kansas a cîștigat acum doi ani un premiu național pentru fotografii la rubrica de știri de ultimă oră, fiindcă i-a făcut o poză regelui Bendigo și a reușit să scape cu filmul intact, deși aparatul, care s-a presupus că-l folosise pentru acest șiretlic, a fost făcut fărîme... după cîte știu de domnii care se află aici. După fotografie pare a fi un bărbat voinic, al naibii de chipeș — citez un martor ocular — în vîrstă de cincizeci și doi de ani atunci, ceea ce înseamnă cincizeci și patru acum. Arată însă puțin peste patruzeci și — citez din nou — are un aer de încredere arogantă în sine, de obicei caracteristică vîrstei de douăzeci de ani. Aici zice că se îmbracă foarte elegant, și să mă iertați dacă mă întreb de nu cumva reporterul folosea cu ușurință limba engleză cînd a scris aceasta.

Fratele regelui Bendigo zîmbi, dar apoi colțurile gurii îi căzură, reprimîndu-i zîmbetul.

— Am la mine două scrisori, zise încet. Au fost adresate fratelui meu. Sînt scrisori de amenințare.

Unui om, în situația fratelui meu, oricît ar încerca să se ferească de publicitate, îi este destul de greu să evite persoane excentrice. Serviciul colonelului Spring (P.R.P.D.) ia de obicei toate măsurile de prevedere împotriva unor asemenea lucruri. Totuși, aceste scrisori sînt ceva cu totul deosebit.

Bendigo scoase două coli de hîrtie împăturite din buzunarul interior de la piept.

— Vreau să examinați acestea, vă rog.

— E în regulă, zise Ellery și se apropie.

Se ridică și Inspectorul.

— Unde sînt plicurile ?

— Secretarii regelui le-au aruncat înainte să-și dea seama de importanța lor. Salariații fratelui meu îi deschid toată corespondența pentru sortare și distribuire... toată, adică, în afară de scrisorile marcate

„confidențial" sau cu ștampilă specială. După cîte știu, aceste scrisori făceau parte din corespondența obișnuită.

Ellery nu manifestă nici un gest de a le despături.

— Nu s-a încercat recuperarea lor, domnule Bendigo ? Din coșul de hîrtii sau unde au fost aruncate ?

— În birourile noastre nu se găsesc coșuri de hîrtii. Fiecare secretar are lîngă masa lui de lucru un tobogan care duce la o mașină de mărunțit. Hîrtiile aruncate cad prin tobogan și sînt transformate în pastă. Pasta intră automat într-un crematoriu pentru ars gunoaiele.

— Pentru că fumul, murmură Ellery, nu poate fi sustras dintr-un dosar ?

Abel Bendigo își țuguie buzele.

— N-avem ce face cu resturile.

— Ia să vedem scrisorile acelea, Ellery, zise Inspectorul.

Cele două coli de hîrtie erau identice. Erau coli simple de culoare crem, format obișnuit pentru scrisori personale, de hîrtie velină fină, fără vreo monogramă sau altă imprimare. În centrul fiecărei coli se găsea dactilografiat un singur rînd.

— Prima a fost cea cu mesajul de șase cuvinte, zise Bendigo.

Mesajul suna : *You are going to be murdered...**

Punctele de suspensie nu erau întîmplătoare. Erau imprimate în hîrtie, ca și cum clapa mașinii de scris fusese lovită cu forță în acel loc.

Mesajul de pe a doua coală era aproape identic cu cel de pe prima. Singura deosebire consta în adăugarea a două cuvinte :

*You are going to be murdered on Thursday...***

La fel ca în primul mesaj, punctele de suspensie fuseseră accentuate.

Cei doi Queen studiară cele două mesaje.

Bendigo aștepta.

În cele din urmă, Inspectorul își ridică privirea.

— Unde zice în aceste bilete că va fi ucis *fratele d-voastră King*, domnule Bendigo ? Eu nu văd nici un nume pe ele. Nicăieri.

— Plicurile, inspectore Queen.

— D-voastră ați văzut plicurile ?

— Nu, dar salariații...

— A mai văzut cineva plicurile în afară de secretarii care le-au deschis și le-au aruncat pe tobogan ca să fie distruse ?

— Nu. Dar ei sînt oameni de încredere, păziți cu mare grijă. Bineînțeles, Inspectore, va trebui să mă credeți pe cuvînt. Plicurile au fost adresate lui King Bendigo. Bendigo nu era supărat ; dimpotrivă, părea mulțumit, dacă se putea vorbi de așa ceva. D-voastră ce credeți, domnule Queen ?

— Eu înțeleg ce vă neliniștește. Scrisorile de amenințare sînt de obicei scrise de mînă cu litere de tipar, pe hîrtie ieftină... scrierea cu majuscule, în mod obișnuit în creion, nu poate fi aproape niciodată identificată, iar hîrtiei ieftine nu i se poate stabili proveniența. Aceste scrisori sînt deosebite prin francheța lor. Autorul nu a încercat să-și șteargă urmele. El a folosit hîrtie de scrisori deosebită, de lux, care să poată fi

---

* Vei fi ucis...

** Vei fi ucis joi...

ușor descoperită. În loc de majuscule scrise în creion, el și-a bătut mesajul la o mașină de scris Winchester...

— O mașină Winchester silențioasă portabilă, rosti sec Inspectorul.

— ... de fapt invitîndu-te să o identifici. E ca și cum ar fi vrut ca literele să fie recunoscute, zise Ellery ginditor. Bineînțeles, ar putea fi o glumă proastă.

— Nimeni, zise Abel Bendigo, nu face glume pe seama morții fratelui meu King.

— Atunci n-au nici o noimă, zise Ellery, cel puțin pentru mine. Pentru dumneavoastră au vreun sens, domnule Bendigo ?

— Deci, după părerea d-voastră, sînt opera vreunui excentric ?

— Nu, bineînțeles, murmură Ellery. N-au nici o noimă pentru că în mod evident *nu* sînt opera unui excentric. Scrisorile sînt neterminate : prima se termină cu puncte de suspensie accentuate, a doua adaugă un element nou și se termină tot cu puncte de suspensie accentuate. Aceasta constituie un progres. Deci vor fi mai multe scrisori cu mai multe informații. Întrucît prima scrisoare este o amenințare cu moartea, iar a doua o precizare a zilei, logic o a treia va specifica una din cele cincizeci și două de joi posibile în care este plănuit asasinatul. Este vorba de un calcul rece, nu de o abatere de la calea obișnuită. De ce atunci să lase deschisă o pistă ? Iată de ce eu zic că totul e lipsit de sens.

Bărbatul din fotoliul de piele părea să cîntărească fiecare vorbă a lui Ellery cu multă grijă.

— La ce interval de timp au sosit scrisorile?, întrebă inspectorul.

— A doua a venit luni. Prima acum o săptămînă.

Ellery ridică din umeri, întorcîndu-se spre șemineu și spre pipă.

— Eu nu pricep. Adică scopul lor, domnule Bendigo. Întreprinderea d-voastră este destul de importantă și de puternică pentru a folosi o poliție particulară de mare eficiență. Stabilirea autorului acestor scrisori ar trebui să fie o joacă de copii pentru colonelul Spring. Să presupunem în mod serios că intenționați să mă angajați pe mine ca să fac aceasta în locul lui ?

— Nu am fost înțeles. Politețea lui Abel Bendigo rămase neschimbată. Chestiunea aceasta n-are nimic de-a face cu colonelul Spring sau cu serviciul de pază. Eu n-am dat voie să i se încredințeze aceasta colonelului... O socotesc o problemă prea deosebită. Mă ocup de ea personal.

— Și n-ați ajuns nicăieri, zise Inspectorul zîmbind.

— Ceea ce mă îngrijorează — ochii bulbucați deveniră reci — este că *am* ajuns undeva.

— Oh, zise Ellery. Atunci știți cine a trimis scrisorile ?

— Cred că da, răspunse Abel.

Cei doi Queen schimbară priviri.

— Păi, și-atunci cine e ?, întrebă cel mai în vîrstă.

Bendigo nu răspunse.

Ellery se uită la cei doi paznici. Nu se destinseseră. Era greu să-ți dai seama dacă ascultau măcar.

— Ce-ar fi să trimitem băieții aceștia să bea o bere, domnule Bendigo ?

— M-ați înțeles greșit. Prefer să nu dezvălui ceea ce am descoperit, ca să nu vă prejudiciez cercetările. Niciodată nu trag concluzii pripite, domnule Queen. Și, cînd ajung la o concluzie, totdeauna o verific de două

ori. Există posibilitatea — deși nu probabilitatea — ca în această chestiune să mă înșel. Vreau să-mi spuneți dumneavoastră, domnilor, care este adevărul.

— Și fratele d-voastră King ? Dînsul ce crede despre toate astea, domnule Bendigo ?

— A aruncat o privire la scrisori și a rîs. Pe el îl amuză amenințările. Pe mine însă nu mă amuză.

— Deci dînsul nu cunoaște rezultatele cercetării d-voastre personale ? Sau că vă ocupați de cercetări ?

Bendigo ridică din umeri.

— Nu i-am spus. Ceea ce știe sau nu știe e o altă chestiune. Vreau să veniți amîndoi cu mine, zise el brusc.

— În dimineața aceasta ?

— În clipa aceasta.

Inspectorul Queen făcu ochii mari, ca și cum Abel Bendigo își ieșise din minți.

Ellery zîmbi.

— Taăl meu este salariatul orașului New York, domnule Bendigo. Și, deși eu sînt oarecum liber, nevoia de a-mi cîștiga existența m-a obligat să-mi asum responsabilități și angajamente. Nu puteți veni aici și pretinde să ne sculăm și să plecăm imediat cu d-voastră... chiar și cu d-voastră, domnule Bendigo.

— De tatăl d-voastră am avut noi grijă...

— Stați așa ! Inspectorul se întoarse calm la masa rabatabilă și se așeză jos. Și cum ați înțeles să „aveți grijă de mine", domnule Bendigo ?

— Cît vă privește pe d-voastră, domnule Queen, zise Bendigo plin de răbdare, acum sînteți între două romane, iar cu activitatea editorială la *Ellery Queen's Mystery Magazine* sînteți în avans cu patru numere. Singura investigație în care erați angajat în prezent vi s-a luat.

— Da ?, zise Ellery. Asta-i o noutate pentru mine.

— Dacă vreți să vă uitați prin corespondența de dimineață, o să găsiți o notă de la un bărbat pe nume Harold P. Consideo, prin care vă anunță că nu mai aveți nici o legătură cu afacerile sale.

Ellery se uită la el. După o clipă se duse la masă și luă scrisorile de pe tava cu micul dejun. Trecu prin ele și cînd ajunse la una se opri și-l privi din nou pe Bendigo, apoi rupse plicul din care căzu o scrisoare. Ellery o parcurse cu privirea. Inspectorul se întinse și i-o luă, ca să o citească și el.

— Domnule Bendigo, zise Ellery, ce vă face să credeți că vă puteți îngădui să vă amestecați în viața mea în felul acesta ? Bărbatul din fotoliu bătu darabana pe pielea fotoliului. Cît de bine îl cunoașteți pe Consideo ?

— Nu-l cunosc deloc. Lucrurile acestea se aranjează ușor. Haideți să nu ne pierdem timpul cu Consideo. Sînteți gata ?

— Eu ?, zise Ellery. Nu cred.

— De cît timp aveți nevoie ?

— Mult prea mult, domnule Bendigo, pentru programul d-voastră încărcat.

Bendigo își deschise gura trandafirie. Și-o închise apoi și-l privi foarte serios pe Ellery.

— De ce luați această atitudine ?

— O limbă de pantof n-are nimic de spus cu privire la cine-o cumpără sau la ce o folosește. Un om vrea să știe că are ceva de spus. Domnule Bendigo, zise Ellery, îmi place să fiu întrebat.

— Iar eu sînt tatăl lui, zise Inspectorul.

— Vă cer scuze. Noi cei din familia Bendigo trăim într-un fel de vid. Desigur, aveți perfectă dreptate. Se aplecă înainte, cu mîinile moi și cărnoase împreunate ca ale unui diacon. E foarte important, nu numai pentru mine, să se știe sigur cine a scris aceste scrisori. Asasinarea fratelui meu ar avea cele mai serioase consecințe în toată lumea. Își alegea cuvintele cu grijă. Îi privi pe amîndoi cu un zîmbet. Ați vrea să acceptați această misiune, domnilor ?

Ellery îi întoarse zîmbetul.

— Unde este sediul dumneavoastră ?

— Pe Insula Bendigo.

— Insula Bendigo... Nu cred că o știu. Papa, tu o știi ?

— Am auzit vorbindu-se despre ea, răspunse Inspectorul sec, dar nu-ți pot spune unde se află.

— Nu e prea bine cunoscută, zise oaspetele. Și n-o s-o găsiți pe nici o hartă.

— Unde este ?

Abel păru plin de regrete.

— N-am voie să spun, domnule Queen. E una din cele mai stricte reguli. Veți fi duși acolo și readuși în acest apartament după ce terminați treaba.

— Cît e de departe ?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

— Cît timp e necesar ca să ajungi acolo de la New York ?

— În zilele noastre avioanele călătoresc repede. Nu e nevoie de prea mult timp.

Ellery ridică din umeri.

— Mă tem, domnule Bendigo, că va trebui să mă mai gîndesc.

— Mă tem că și *eu*, zise inspectorul Queen ridicîndu-se din fotoliu. Acum va trebui să-mi iau tălpășița spre Centre Street. Domnule Bendigo, a fost o experiență interesantă să vă cunosc, și nu vreau nimic mai mult în viață.

— Telefonați mai întîi la birou, Inspectore.

— Pentru ce ?

— O să aflați că începînd din această dimineață sînteți în concediu. Cu salariul plătit integral.

— Așa ceva chiar că-i imposibil.

Roșu pînă în vîrful urechilor, Inspectorul trecu pe lîngă Cămașă-brună și intră în dormitor. Abel Bendigo aștepta liniștit. Ellery auzi vocea tatălui său, plină de furie, pe firul direct cu Secția de poliție, ca și cum un concediu cu salariul întreg era o pedeapsă crudă și nechibzuită. Oricum, cînd Inspectorul reveni, părea îngîndurat.

— Nimeni nu pare să știe cum s-a întîmplat și de ce !

Bendigo zîmbi din nou.

— Domnule Queen, o să vă răzgîndiți ?

— Nu pot să mă răzgîndesc, pentru că încă nu am hotărît nimic.

Bendigo se ridică, privindu-și ceasul de la mînă. Ceva decisiv străluci din ochelarii săi.

— Mi s-a cerut să nu mă folosesc de aceasta decît dacă va fi nec sar, domnule Queen. Nu mi-ați oferit nici o altă opțiune. Îi înmînă Ellery un plic lung. Se întoarse apoi spre una dintre ferestre, cu mîini împreunate la spate.

Inspectorul se uită fix la plic. Adresa era *Domnului Ellery Quee New York City*, scrisă cu mîna. Partea cealaltă era foarte mult sigila cu ceară.

Ellery rupse sigiliul. Plicul conținea o singură foaie de hîrtie d scrisori, foarte tare. Imprimarea în relief din partea de sus a colii îl făc să arunce o privire oaspetelui.

Scrisoarea era în întregime scrisă cu mîna.

Dragă domnule Queen,

Această cerere nu are nimic oficial și e făcută strict confidențial Indiferent de hotărîrea dumneavoastră, trebuie să vă rog să distrugeți această scrisoare imediat după ce i-ați citit conținutul.

Sînteți dispus să vă puneți serviciile profesionale la dispoziția aducătorului ei ?

Dacă ați accepta, ați face un act de înalt patriotism într-o chestiune în care guvernul d-voastră are un interes vital, dar în care nu poate participa cu mijloace obișnuite, din motive pe care nu am voie să le dezvălui.

Ar fi util, în cazul că acceptați această misiune, dacă tatăl d-voastră ar considera important să vă dea concursul.

Al d-voastră cu sinceritate.

Ellery studie îndelung renumita semnătură.

— Domnule Bendigo, d-voastră cunoașteți conținutul acestei scrisori ?

— Am o oarecare idee despre ce este vorba, răspunse sec.

— Dar de ce eu ?, mormăi Inspectorul.

— Ce, Inspectore ? Abel Bendigo se întoarse.

— Scuzați-mă, domnule Bendigo, doar pentru cîteva minute, zise Ellery.

Bendigo nu spuse nimic.

. . . . . .

Cămașă-albastră se dădu la o parte și cei doi Queen intrară în biroul lui Ellery. Ellery îi închise ușa în nas și învîrti cheia cu grijă.

Aspiratorul doamnei Fabrikant se mai jeluia încă în spatele ușii de la dormitor.

— Eu nu pricep, murmură Ellery. Presupunînd că King Bendigo este o mare figură, că acțiunile sale ating interesele naționale și că numele Bendigo are atîta greutate încît să obțină o scrisoare ca aceasta de la Washington... de ce unul dintre noi ?

— Dacă nu este un fals, fiule.

— Nu știm de ce, dar în horoscopul timpului ăsta nu văd plăsmuire.

— Telefonează la Washington, zise tatăl. Așa, de-al naibii.

Ellery ceru legătura cu emoție și fără convingere. Totuși, șase minute mai tîrziu, contrar oricărei rațiuni, auzi în ureche vocea celui care scrisese scrisoarea. Nu se putea înșela asupra acelor modulații seci și ușoare.

— Nu, e în ordine, domnule Queen, mă așteptam să verificați. Cînd B. a solicitat o scrisoare, am scris-o cu grijă. Interlocutorul chicoti. În ciuda peceții.

— Pot vorbi liber, domnule ?

— Acesta e un fir direct.

— Ideea de a mă angaja pe mine a fost a lui B. ?

— Da.

— Vă dați, desigur, seama de natura cazului ?

— Da, într-adevăr. Un oarecare amenință viața Maiestății Sale. Modulațiile vocii erau mai seci ca de obicei. B. crede că știe cine e și vrea să i se confirme. Întrucît știe, eu i-am amintit că două capete bune sînt de preferat unuia și i-am sugerat de asemenea pe tatăl d-tale. Am ceva — cred că am folosit cuvîntul „special" ? — în minte pentru inspectorul Queen. Aveți de gînd să acceptați ?

— Da, domnule.

— Bine ! Guvernul Statelor Unite este deosebit — chiar dacă nu în mod oficial — de interesat să fie ținut la curent cu starea sănătății Maiestății Sale. Tatăl d-voastră este acolo ?

— Da, domnule.

— Dați-mi-l să vorbesc cu dînsul.

— Da, domnule ?, zise inspectorul Queen, apoi ascultă timp îndelungat.

— Da, domnule, zise după aceea și puse receptorul în furcă.

— Credeam că ultimul paragraf ascunde o tentație, mormăi Ellery. Ce vrea de la tine, Papa ?

— Să-i prezint un raport confidențial asupra Insulei Bendigo. Ce se află pe ea, cine e acolo — plante, oameni, planuri, scopuri, hărți detaliate dacă e posibil — o descriere completă, Ellery.

— Vrei să spui că propriul nostru guvern nu știe... !

— După cîte s-ar părea, nu. Sau ceea ce știe este imprecis și nu de dată recentă. Așa că va trebui să las să-mi crească coadă la bătrînețe și să fac pe calul Troian, zise Inspectorul neîncrezător.

— Amuzant.

Își zîmbiră brusc, își strînseră mîinile, apoi Ellery intră în dormitor s-o liniștească pe doamna Fabrikant, să-i dea ceva bani și instrucțiuni cu privire la apartament și să-și pregătească o valiză. Înainte de plecare, arse scrisoarea și plicul din Washington în scrumiera de alamă de pe noptieră și folosi furtunul de la aspiratorul doamnei Fabrikant ca să aspire cenușa.

II.

CELE DOUĂ MAȘINI ocoliră aeroportul *La Guardia* și se opriră în fața unui hangar cu acoperișul auriu pe care era scris cu litere negre uriașe un singur cuvînt : BENDIGO. Hangarul era plin de avioane de diferite mărimi și tipuri, dar toate de culoare și cu același nume scris pe ele. În fața hangarului se vedea un imens avion de pasageri ale cărui motoare se încălzeau. În jurul lui mișunau oameni îmbrăcați în salopete negre și aurii.

Cămașă-albastră ducea valiza. De pe una din pistele aeroportului decola un avion Bendigo și Ellery îl întrebă pe Cămașă-albastră :

— Ăla unde merge ? Sau o asemenea întrebare e trecută pe lista verboten* a colonelului Spring ?

— Buenos Aires, Johannesburg, Teheran... nu știu, domnule. Grăbiți-vă, vă rog.

Cămașă-brună era mai prietenos.

— O să vă însoțim în avion.

... Să vă ajut ca să urcați, domnule ?

Inspectorul mîrîi.

— Nu, dacă vrei să rămîi sănătos !

Abel Bendigo îi aștepta în marea aeronavă al cărei interior îi făcu să clipească din ochi de uimire. Era înzestrat ca un vagon de cale ferată particular, cu fotolii din piele adînci, lămpi, cărți, un bar central și mai multe compartimente. Însoțitorii — Ellery numără cinci și bănui că mai sînt și alții — purtau uniforme negre și aurii. Toți însoțitorii erau bărbați și, în afară de ei, nu exista nici un alt pasager.

— Domnilor, vom decola imediat, zise brusc Abel Bendigo. Stevarzii vă vor servi cu ce aveți nevoie. Eu va trebui să vă cer scuze. Munca mea... vocea i se pierdu îndepărtîndu-se. Doi bărbați de vîrstă mijlocie, în costume de culoare închisă, cu serviete în mînă, îl așteptau la ușa unuia din compartimente. Trecu pe lîngă ei ca o săgeată și ei îl urmară în grabă. O clipă mai tîrziu ușa compartimentului era închisă.

Cam nepoliticos, se gîndi Ellery.

Avionul începu să ruleze.

— Luați loc, vă rog, zise Cămașă-brună cu o voce afabilă dar rece.

---

* verboten — interzis (orig. germană).

După ce se aşezară în fotolii, le puse centurile de siguranţă.

— Ai uitat electrozii, mormăi Inspectorul.

Ellery nu zise nimic. Îl urmărea pe Cămaşă-albastră care trecea de la fereastră la fereastră, trăgînd storurile negre şi fixîndu-le de pervaz.

. . . . . .

— Atîta secret, zise Ellery. Simţiră ridicarea avionului în aer şi auziră motoarele intrînd într-un huruit confortabil. Ellery luase chiar notă de momentul decolării, dar toate acestea erau observaţii maşinale într-o cauză disperată. Cît de secret poţi ţine o insulă ?

— Probabil nu există cinci oameni în Statele Unite care să aibă idee unde este ?

— De unde ştii ?

— Am auzit ştirea de la un ofiţer care fusese şeful transmisiunilor la cartierul general al lui Bendigo din Vestul mijlociu, în Illinois, unde a continuat să lucreze încă vreo doi ani după război. După şase pahare de Martini îţi devenea ca un frate... I-am scos băiatul dintr-o încurcătură urîtă în New York.

— Eu nu pricep nimic din toate astea, zise Ellery, privind la ferestrele camuflate.

— Se pare că King Bendigo a fost totdeauna un om secretos, zise Inspectorul gînditor. Unii oameni nu se maturizează niciodată. Joacă aceleaşi jocuri, la o scară mai mare. Probabil cînd era copil avea o pivniţă întunecoasă, o ascunzătoare secretă şi a îngropat comoara la care se ajunge cu o hartă desenată cu sînge.

— Să luăm, de pildă, această insulă a lui. Nu există nici un motiv imaginabil ca Generalul să înţeleagă de ce Bendigo ar avea nevoie de minister de interne pe insulă. Sau de ce, dacă ar trebui să aibă o insulă, ar face un mister din poziţia ei. În timpul războiului a operat de pe continent, ca toţi ceilalţi.

— Atunci Insula Bendigo este o realizare postbelică ?

— Da şi nu. După cum am auzit eu, insula aparţinea unuia din aliaţii noştri. Poate Angliei sau Franţei, e o presupunere. Era una din insulele acelea care nu sînt niciodată pe hartă, ca atîtea altele din Pacific, doar că despre aceasta se bănuieşte că este în Atlantic.

— Eu nu cred. Vreau să spun că nu e trecută pe hartă.

— Eu nu-ţi cer să crezi, zise tatăl. Eu îţi spun ce am auzit. Cea mai verosimilă explicaţie este că se găseşte pe hartă, foarte bine, dar ca o insulă nelocuită. Poate înconjurată de recifuri periculoase şi departe de rutele maritime şi aeriene regulate.

— Ei bine, în timpul războiului, continuă Inspectorul, guvernul care stăpînea insula s-a hotărît să o transforme într-un adăpost pentru situaţii extreme. E posibil să fi fost în timpul Bătăliei pentru Britania, dacă a fost Anglia. Dacă a fost Franţa, a fost probabil după căderea Parisului, dar înainte ca de Gaulle să intre în conflict cu F.D.R.

— Oricum, britanicii sau Rezistenţa franceză, sau care vrei tu, au început construcţiile secrete de pe insulă. Pe vremea aceea era cunoscută ca Poziţia XXX şi numai cîţiva ofiţeri superiori de la Washington ştiau despre ea. A fost realizată cu consimţămîntul guvernului Statelor Unite, bineînţeles... după cîte ştiu, noi furnizînd cea mai mare parte a materialelor.

— Potrivit versiunii Generalului, au construit-o pentru totde
— o clădire imensă pentru administrație, o mare parte subte
adăposturi, barăci, arsenale, fabrici, două aerodromuri — uzina
construit chiar și un port artificial. Ideea a fost că dacă guvernul
stăpînește insula trebuie să-și părăsească țara în grabă, să se refug
acolo. Toată coasta a fost camuflată și apele din jurul insulei au
minate. Dezvoltarea radarului a făcut de asemenea posibilă detect
avioanelor care se apropie.

— N-am auzit nici o vorbă despre asta, zise Ellery posomo

— Nu trebuia să știi. A fost unul dintre cele mai bine păst
secrete ale istoriei. Așa cum s-a dovedit, insula n-a fost folosită n
odată. Instalațiile au fost terminate cam în faza finală a războ
din Europa. După Hiroshima și evoluția cercetărilor atomice, un a
menea proiect nu-și mai avea rostul.

— Și Bendigo a cumpărat-o ?

— A concesionat-o pe nouăzeci și nouă de ani. Cu totul, ex
cum fusese construită, pînă și radarul. Concesiunea a fost rezolv
de Washington și chiar dacă Washingtonului nu i-a plăcut ideea, n
putut face chiar prea mult. Bendigo fusese prea important în timp
războiului. Și încă mai este.

Inspectorul se opri. Unul dintre stevarzii în uniformă se apropi

— Domnilor, doriți prînzul acum ?

Cămașă-brună era lîngă ei.

— Cred că mai tîrziu, zise Ellery... Doar dacă aterizăm curînd

— Nu vă pot spune, domnule, zise stevardul.

— Nu știi cînd aterizăm ? Nu te întreb unde. Te întreb doar cîn

— Eu, domnule, nu vă pot vorbi decît despre prînz. Stevardu
se retrase și Cămașă-brună se îndepărtă.

— Relaxează-te, zîmbi inspectorul Queen. Se zice că oamenii
aceștia trec printr-o asemenea sită că verificarea unui proiect atomic
al F.B.I. seamănă cu o înregistrare a vagabonzilor în închisoarea
Squedunk Corners. După asta se încruntă. Această insulă a lui Ben-
digo nu-i o glumă. Se crede că Bendigo are o armată particulară acolo.
De altfel, ca și propria lui flotă maritimă și aeriană.

— Flotă maritimă ?, întrebă Ellery neîncrezător. Flotă aeriană ?
Vrei să spui că are mijloace de război ?

Inspectorul ridică din umeri.

— Eu îți pot spune doar ceea ce mi-a relatat Generalul. Poate
îmi punea bărbi. A pomenit însă de cel puțin două foste nave de răz-
boi, un crucișător ușor și unul greu, de un sistem de plase submarine
și detectori subacvatici, precum și de două submarine. Coasta încă mai
este camuflată, iar radarul funcționează douăzeci și patru de ore pe
zi. S-ar putea spune că-i o nouă țărișoară. Autonomă. Cui ar trebui
să i se justifice Bendigo ? Cred că de aceea este atît de interesant
Washingtonul.

— Numele lui de botez începe să mă impresioneze. Mijloace de
război... La ce se așteaptă, la o invazie ?

— Nu fii copil. Nimeni nu invadează un om atît de puternic ca
King Bendigo. Nu pentru că n-ai putea să-l ștergi de pe harta pe care
nu e trecut, ci fiindcă e în prea multe locuri în același timp. S-a întins
pe tot globul. Insula Bendigo este doar... concentrarea personalității

sale, curtea sa, s-ar putea zice. Doar asta, apropo de ce spunea Generalul. Bendigo a instituit un adevărat palat pe insulă... Îmi imaginez mijloacele de război — „armata", „flota de război", „flota aeriană" — totul automatizat. Funcţionează cu energie electrică. E de ochii lumii, ca un tron. Orice putere regală care se respectă are aşa ceva.

— Dar toate astea... sînt demodate, zise Ellery nemulţumit. Doar nu-i băiat care să se joace cu soldaţi de plumb. Ce reprezintă două vase de război şi cîteva avioane într-o lume cu bomba atomică şi cea cu hidrogen ? Ţevi cu care trag copiii boabe de fasole. Nu pricep.

Inspectorul ridică iarăşi din umeri şi privi în jur. Stevardul i-o luă înainte. Imediat apăru lîngă cotul său o sticlă şi un pahar.

Ellery se suci în fotoliu. Se ridică. Se aşeză apoi din nou.

Inspectorul sorbi, se lăsă pe spate, îşi închise ochii. Motoarele vuiau ca o cascadă. Deodată îl cuprinse somnul.

Simţi un ghiont în braţ şi deschise un ochi.

— Familia lui, mormăi Ellery.

— Hîî ?

— Familia lui. E formată exclusiv din el şi din fratele lui Abel. King este căsătorit ? Are copii ? Părinţi ? Ce ştii despre el personal, Papa ?

Inspectorul se strădui să rămînă treaz.

— Sînt trei fraţi, nu doi. N-au surori, iar dacă părinţii le trăiesc, Generalul nu-i cunoaşte. Doar unul dintre fraţi e căsătorit şi acesta este King. N-are copii. Trage un pui de somn, fiule.

— Cine-i al treilea frate ?, întrebă Ellery. Care-i situaţia lui ?

— Hîî ? Inspectorul deschise ochiul din nou. Judah.

— Cine ?

— Judah Bendigo. El e mijlociul. King e cel mare dintre ei. Abel este un fel de prim ministru — el şi King sînt foarte apropiaţi. Dar Judah... Generalul nu ştia care este rolul lui. Nu şi-l imagina pe Judah făcînd altceva în afară de a bea coniac. Impresia lui e că Judah e un beţiv.

— Cine e soţia lui King ?

— Regina. Cine altcineva ?, murmură tatăl său zîmbind somnoros. Regina Karla... oricum aproape regină. Generalul zicea că regina Karla e get-beget de neam regesc. Din Europa. O prinţesă sau mare ducesă, cam aşa ceva.

— Acum spune-mi că e o frumuseţe răpitoare şi o să mă bat cu Cămaşă-albastră cu o singură mînă.

— Generalul zicea că e formidabilă. El a trebuit să viziteze insula de mai multe ori.

— Şi măscăriciul curţii ?, mormăi Ellery. Desigur, există un măscărici al curţii.

— Se numeşte Max, încuviinţă Inspectorul din cap. Un fost luptător, mare cît o casă. Îl urmează pe King peste tot, îl ajută, îl apără, îl face să rîdă. Totul în afară de scufie şi zurgălăi. Vrei să tac ? Eu sînt un om bătrîn.

Inspectorul închise şi celălalt ochi, hotărît.

. . . . . .

Abel Bendigo îi însoţi la masă. Părea mai puţin preocupat. Cei doi secretari între două vîrste nu mai apărură.

Stevarzii pregătiseră masa doar pentru doi, ceea ce-l făc
Ellery să remarce că într-o organizație atît de perfect pusă la punc
asemenea fapt era o scăpare nemaipomenită... ori unul dintre ei
să moară de foame ?

— Eu nu mănînc de prînz niciodată, zise primul ministru
un zimbet. Mă stînjenește în munca de după-amiază. Iau uneori
pahar de lapte bătut sau iaurt. Dar nu vă întrerupeți mîncatul pe
asta. Bucătarul șef al fratelui meu a fost detașat în mod special pe
această ocazie.

Prînzul era superb și Inspectorul îl atacă cu entuziasm. El
mîncă absent.

— Frații dumneavoastră, domnule Bendigo, sînt la fel de sp
tani ca dumneavoastră ?, întrebă Inspectorul. Mîncarea asta e delicio

— Semănăm foarte mult. King are gusturi simple în materie
mîncare, la fel ca și mine, iar Judah — Abel Bendigo încetă să
zîmbească — Judah nu mănîncă mai deloc.

— Judah ?, întrebă Ellery, ridicîndu-și privirea.

— Un alt frate, domnule Queen.

Doriți puțin coniac ? Mi s-a spus că este excepțional, deși
nu beau.

— Judah, zise Ellery. Și Abel. Nu pare să urmeze „Regele
domnule Bendigo. Sau a fost rege în Israel încă din pîntece ?

— Cred că a fost, zise Bendigo. Privi în sus. Și cei doi Quee
își ridicară privirile. Cămașă-albastră și Cămașă-brună erau acolo.

— Și-acum ce urmează ?, întrebă Inspectorul cu umor. Execuția
Totuși înghiți repede coniacul care mai rămăsese în pahar.

— Am ajuns cam la jumătate de drum, domnilor. Din momentul
acesta pînă la aterizare acești doi bărbați vor rămîne cu dumneavoas-
tră. Sînt sigur că veți înțelege, dacă nu aprecia, necesitatea de a res-
pecta instrucțiunile. Regret, dar trebuie să vă cer să nu faceți nici o
încercare ca să stabiliți locul unde vă găsiți. Bărbații aceștia au ordine
stricte să vă împiedice s-o faceți. Se ridică brusc. O să mă vedeți pe
insulă. Înainte ca vreunul să-și poată deschide gura, primul ministru
se retrăsese din nou în compartimentul său.

Gemenii nu se clintiră.

— Jumătate de drum, mormăi Inspectorul. Asta înseamnă cam
vreo opt ore în total. La, să zicem, trei sute de mile pe oră, insula se
găsește la vreo două mii patru sute de mile de New York. Oare ?

— Oare ?, zise Ellery ridicîndu-și privirea spre Cămașă-brună.

Cămașă-brună nu scoase o vorbă.

— Pentru că, bineînțeles, putem zbura în cercuri... Nostim mo-
dul lui Bendigo de a se despărți de noi, Papa. De ce *mă veți vedea* pe
insulă în loc de formularea mai firească *vă voi vedea pe insulă* ?

Ellery primi răspunsul cîteva ore mai tîrziu pe cînd era în toiul
somnului.

Se trezi în urma unei lovituri ușoare. Era într-un întuneric total
și, cînd auzi exclamația violentă a tatălui său, își dădu seama că amîn-
doi fuseseră legați la ochi.

III.

DUPĂ CE LE FURĂ ÎNDEPĂRTATE EŞARFELE, fiul şi tatăl se pomeniră împreună cu Cămaşă-brună şi Cămaşă-albastră lîngă uriaşul avion, pe un aerodrom imens.

Soarele după-amiezii cobora pe un cer de un albastru intens, lumina orbitoare făcîndu-i să clipească.

Abel Bendigo era în apropiere şi stătea de vorbă cu un bărbat mic de statură în spatele căruia se găsea un pluton de soldaţi înalţi, în poziţie de drepţi. Mărunţelul avea umeri drepţi, şolduri mari şi era îmbrăcat într-o frumoasă uniformă militară neagră şi aurie. Casheta neagră pe care o purta avea deasupra cozorocului o emblemă reprezentînd un glob şi o coroană, unite, şi inscripţia *P.R.P.D. Ofiţerul* fuma o ţigară maro şi se întorcea din cînd în cînd ca să-i privească pe cei doi Queen cu prietenia unui peşte. O dată clătină din cap vrînd parcă să spună că era prea mult ceea ce trebuia să suporte. Totuşi, suporta — indiferent ce era — cu resemnare. Primul ministru continua să vorbească.

În faţa lor se găsea o clădire administrativă camuflată. În turnul de control circular, cu pereţi de sticlă, umblau bărbaţi în costume negre şi aurii. În vreo alte douăspreze clădiri mari, care păreau hangare, de asemenea camuflate, mişunau echipaje de sol. Zburau avioane, goneau ambulanţe, treceau încoace şi-ncolo camioane de la serviciul de aprovizionare ; toate erau vopsite în negru şi auriu. Un avion mare de transport tocmai se ridica în aer.

Aerodromul era înconjurat de un zid de vegetaţie, care-l izola de restul insulei. Vegetaţia părea semitropicală şi semăna mult cu flora subacvatică din Marea Caraibilor. Ellery nu văzuse *niciodată* un asemenea cer în zona temperată din nord. Se găseau în apele din sud.

De asemenea, aveau sentimentul deosebit de ciudat că se aflau într-o ţară străină. Toţi din jurul lui păreau americani, iar clădirile aeroportului trădau o vigoare funcţională ce nu putea fi separată de *concepţia americană avansată — stilul Frank Loyd în forme extreme.* Plutea totuşi un aer neobişnuit, o atmosferă ce sugera o disciplină de fier, de unicitate, dobîndită prin exerciţiu, străină modului de viaţă american.

Mai era steagul care fîlfîia pe un catarg deasupra turnului de control. Ellery nu mai văzuse un asemenea steag ; o pereche de glo-

buri unite, în culorile hărții, avînd deasupra o coroană de au pe un fond negru. Steagul îl indispunea, așa că-și întoarse ochi el. Privirea i se întîlni cu a tatălui, care, ca și el, tocmai și-o c de la catargul steagului.

Nu-și spuseră nimic, deoarece Cămășile erau foarte vi lîngă ei și pentru că, de fapt, n-aveau ce să-și comunice, în afi întrebări și îndoieli pe care nici unul dintre ei nu le puteau e

În cele din urmă, primul ministru termină și omulețul șo în uniformă splendidă făcu semn cu mîna plutonului de soldi plece. Aceștia se întoarseră și începură a se îndepărta în mar clădirea administrației, după care dispărură. Bendigo se apropie preună cu tovarășul său. Cămășile, observă Ellery, luară poziția drepți și salutară. Dar nu-l salutară pe Abel, ci pe mărunțelul șold

— Regret că v-am făcut să așteptați, zise Bendigo, fără în explice de ce. Dînsul este șeful Secției personalului și a relațiil publicul, colonelul Spring. Probabil o să vă mai vedeți.

Cei doi Queen spuseră cîteva vorbe.

— Fac totul pentru dumneavoastră, domnilor, zise colon Spring, întinzînd o mînă albă lipsită de vlagă. Ochii îi rămîneau ca de pește. Întreaga față îi era marină — alb-verzuie și fără pic mobilitate, ca fața unui înecat.

— Nu se pune mai degrabă întrebarea ce putem *noi* face, do nule colonel ?, întrebă Ellery.

Ochii submarini îl priviră.

— Vreau să spun că P.R.P.D.-ul dumneavoastră pare să incli într-o foarte mare măsură spre latura militară. Care ne sînt restr țiile ?

— Restricții ?, murmură colonelul Spring.

— Păi, vedeți dumneavoastră, domnule colonel, remarcă inspec torul Queen, nu se știe niciodată unde poate duce un asemenea lucru Cît de liberi sîntem să venim și să plecăm ?

— Puteți merge oriunde. Mîna albă flutură. În cadrul unor limite rezonabile.

— Există anumite instalații, domnilor, zise Abel Bendigo, pe care nu le puteți vizita. Dacă veți fi opriți undeva, veți înțelege de ce.

— Și veți fi opriți, zise colonelul zîmbind. Mergeți direct la Ministerul de Interne, domnule Abel ?

— Da. Scuză-ne, domnule colonel.

Ofițerașul strivi oarecum deliberat mucul de țigară cu tocul bocancului. Zîmbi din nou, atinse cozorocul cu degetele-i delicate, se-ntoarse brusc și plecă.

Cămășile îl urmară imediat.

— Valoros om, zise primul ministru. Domnilor ?

Cei doi Queen se întoarseră. O limuzină neagră se apropiase în liniște și un valet în livrea ținea bățos portiera deschisă. Pe portiera din față era fixat un medalion de aur ce reprezenta două globuri unite avînd deasupra o mare coroană.

La fel ca un blazon.

Aeroportul se găsea pe un teren ridicat și cînd mașina trecu prin paravanul de vegetație, cei doi Queen avură o priveliște panoramică a unei jumătăți de insulă.

Înțeleseră îndată de ce această insulă fusese aleasă drept loc pentru un guvern care se ascunde. Avea forma unui lighean cu o movilă în centru. Țărmul, care constituia marginea ligheanului, era abrupt și acoperit cu păduri mari, așa încît de pe mare nu se vedea nici un semn că ar fi oameni sau construcții în interior. Movila din mijlocul ligheanului, unde erau situate aerodromurile, era cam la același nivel cu falezа împădurită. Între aerodromurile centrale și falezã, terenul cobora în pantă abruptă spre o vale. Toate clădirile fuseseră făcute în această vale, invizibilă de pe mare.

Peisajul era uluitor. Insula era mare, valea grandioasă și cît cuprindeai cu ochii era înțesată cu clădiri. Cele mai multe păreau uzine, fabrici uriașe din care nu ieșea pic de fum ; toate acestea se întindeau pe hectare întregi ; erau însă și clădiri cu birouri, iar pe pantele mai blînde se aflau colonii de căsuțe și construcții asemănătoare barăcilor, în care, le explică Abel Bendigo, locuiau muncitorii. Căsuțele erau ocupate de către funcționarii inferiori. Existau, de asemenea, locuințe personale mai spațioase de cealaltă parte a insulei ; acestea erau folosite de către funcționarii superiori și cercetătorii științifici, împreună cu familiile lor.

— Familii ?, exclamă Inspectorul. Adică aveți aici gospodine și copii ?

— Bineînțeles, răspunse primul ministru zîmbind. Noi asigurăm salariaților noștri o ambianță naturală, normală. Avem școli, spitale, localuri pentru distracții, terenuri sportive... tot ceea ce ați putea găsi într-o comunitate model din Statele Unite, deși oarecum într-un grad de aglomerare mai mare. Spațiul este problema noastră cea mai serioasă.

Lebensraum, gîndi Ellery într-o doară.

— Dar hrana, îmbrăcămintea, revistele, zise inspectorul Queen încet. Să nu-mi spuneți că produceți toate acestea !

— Nu, deși, dacă am avea spațiu, le-am produce în mod sigur. Totul este adus cu flotele noastre comerciale, mai ales pe calea aerului.

— Considerați avioanele mai convenabile decît vapoarele ?, întrebă Ellery.

— Păi, avem o problemă cu instalațiile portuare. Preferăm să păstrăm aspectul țărmului cît mai natural posibil.

— Acolo-i portul, Ellery !, zise Inspectorul.

— Îmi pare rău, zise Bendigo, devenind brusc grav. Se aplecă în față ca să spună ceva șoferului cu voce înceată. Mașina, care gonea în interiorul inelului păduros, intră imediat într-un drum lateral, coborînd din nou spre vale. Ellery însă întrezări, printr-o breșă în vegetație, un golf de forma unei potcoave aproape total înconjurat de uscat prin strîmtoarea căruia trecea un vas de război.

Șoferul pălise ușor. El și valetul ședeau țepeni.

— N-am văzut nimic, domnule Bendigo, zise Ellery. Doar un crucișător greu. Una din navele de război ale d-voastră ?

— *E Bendigo*, iahtul fratelui meu, murmură primul ministru.

Inspectorul Queen privea jos în vale cu ochi strălucitori.

— Acela e iaht cum sînt eu popă, zise prompt. Alimentele şi celelalte produse, domnule Bendigo, le daţi pe gratis sau cum le distribuiţi? Cu ce vă plătiţi oamenii?

— Banca noastră emite obligaţiuni, Inspectore, acceptate de magazinele Companiei precum şi de persoanele din toată insula.

— Şi cînd un om vrea să plece sau e concediat, la obligaţiunile Bendigo cu el?, întrebă Ellery.

— Avem foarte puţine demisii, domnule Queen, zise primul ministru. Bineînţeles, dacă un salariat ar fi cumva concediat, veniturile lui ar fi convertite în moneda ţării sale de baştină.

— Nu cred că oamenii d-voastră consideră sindicatele necesare.

— Ei, avem sindicate, domnule Queen. Toate felurile de sindicate.

— Oricum, greve nu aveţi.

— Greve? Bendigo fu surprins. Pentru ce să facă salariaţii noştri grevă? Sînt plătiţi foarte bine, sînt cazaţi, au asigurat tot confortul, copiii le sînt îngrijiţi în mod ştiinţific...

— Să zicem. Inspectorul Queen se întoarse de la fereastră de parcă tocmai atunci îi venise ideea. De unde vă vin toţi muncitorii, domnule Bendigo?

— Avem birouri pentru angajări peste tot.

— Şi birouri pentru angajări?, murmură Ellery.

— Poftim?

— Soldaţii d-voastră, domnule Bendigo. Sînt soldaţi, nu-i aşa?

— Oh, nu. Uniformele sînt doar pentru comoditate. Oamenii noştri din serviciul de pază nu sînt... Abel Bendigo se plecă în faţă şi arătă cu degetul. Acolo este Ministerul de Interne.

Zîmbea din nou, şi Ellery înţelese că nu vor mai primi nici o informaţie.

. . . . . .

Ministerul de Interne arăta ca o roată de trăsură fără obezi aruncată neglijent într-un tufiş. Era năpădit de copaci şi tufăriş, iar acoperişurile erau pline de vegetaţie. De sus, probabil, era invizibil.

Opt aripi lungi radiau ca spiţele dintr-un centru comun. Spiţele, explică Abel Bendigo, adăposteau birourile obişnuite, butucul roţii, birourile administrative.

Centrul, înalt de patru etaje, depăşea cu un etaj spiţele, aşa încît etajul superior, în formă de dom, al clădirii centrale predomina.

Nu departe, Ellery observă, înălţîndu-se din inima unei păduri, cîteva turnuri bălţate, piloni şi sticlă. Puţinele elemente ale construcţiei care se puteau vedea se întindeau pe o suprafaţă întinsă. Ellery întrebă ce era.

— Reşedinţa, răspunse primul ministru. Mă tem însă că va trebui să ne grăbim, domnilor. Am întîrziat mult mai mult decît îmi propusesem.

Îl urmară, atenţi la orice.

Intrară în Ministerul de Interne la locul de îmbinare a două spiţe, printr-o uşă surprinzător de mică, şi se pomeniră într-un hol circular din marmură neagră. Din perimetru radiau în fiecare direcţie

coridoare. La intrarea fiecărui coridor stătea un paznic înarmat. Văzură șiruri nesfîrșite de uși de birouri, una la fel ca cealaltă.

În centrul holului se înălța o coloană circulară de o grosime extraordinară. La nivelul pardoselei, în coloană, se găsea o ușă și Ellery își închipui că era cușca unui ascensor. În fața ușii era o cabină metalică, în spatele căreia stăteau trei oameni în uniformă. Pe gulerele tunicilor lor erau inițialele P.R.P.D. aurite.

Abel Bendigo se duse direct la pupitrul din cabină. Spre uimirea celor doi Queen, întinse mîna dreaptă omului de pază din centru. Acesta luă imediat amprentele degetului mare al prim-ministrului în timp ce insul din dreapta lui scoase, într-o clipită, dintr-unul din nenumăratele sertare care se găseau în fața lui, un cartonaș cu un aspect ciudat, ca o radiografie, fixat într-un cadru de carton. Filmul fu plasat într-un mic aparat de pe pupitru, iar amprentele prim-ministrului fură introduse în partea inferioară a aparatului. Individul din centru privi atent printr-un ocular. Aparatul, după cîte se părea, suprapunea filmul cu amprentele din dosar peste amprentele proaspete într-un așa fel că orice deosebire ieșea imediat în evidență. Faptul acesta fu confirmat cîteva momente mai tîrziu cînd celor doi Queen li se luară amprentele și li se înregistrară numele.

— Filmele cu amprentele d-voastră vor fi gata peste puțin timp, zise Bendigo, și vor fi păstrate în dosarul de control. Nimeni, nici măcar fratele meu King, nu are acces în vreo parte a acestei clădiri fără verificarea amprentelor degetului mare.

— Dar acești oameni cu siguranță vă cunosc și pe d-voastră și pe fratele d-voastră !, protestă inspectorul Queen.

— Nu excepțiile fac regula, Inspectore. Ele o încalcă. Vreți să intrați, domnilor ?

Liftul era cu autoservire. Țîșni în sus și o clipă mai tîrziu intrară, înaintea ghidului, într-o cameră de primire cu aspect ciudat.

Avea forma unei felii de tort din care s-a mușcat o dată la capătul ascuțit, mușcătura fiind formată de partea de perete a ascensorului care dădea în cameră. Mai tîrziu descoperiră că întregul tort reprezentat de baza domului era compus din trei încăperi, dintre care camera de primire era cea mai îngustă și mai mică. Cabinetul particular al lui King Bendigo ocupa jumătate din cerc. A treia încăpere, pentru secretarii personali, și camera de primire alcătuiau cealaltă jumătate de cerc. Ascensorul avea trei uși, una pentru fiecare încăpere.

Peretele exterior al camerei de primire era format în întregime din cărămizi de sticlă canelate. Nu existau ferestre, dar aerul era răcoros și proaspăt.

Camera era aproape goală. Se găseau cîteva fotolii funcționale din piele neagră, o masă joasă de aramă cu diametrul de șase picioare, o masă mică de lucru cu un scaun și nimic mai mult. Nu exista nici o lampă — lumina venea de la cei doi pereți laterali care străluceau — nu se găsea nici o vază sau floare, nici un tablou. Nu se afla nici un covor pe podeaua făcută dintr-un material elastic cu un model negru și auriu. Nu exista nici măcar consolarea unei voci sonore, deoarece nu-i întîmpină nimeni în această cameră de primire stranie și era atît de perfect izolată acustic încît vocea nu putea fi auzită nici la o distanță de cincisprezece picioare.

— Tocmai acum fratele meu e ocupat, zise Abel Bendigo
nu-şi putea închipui de unde ştia el aceasta, doar dacă primul m
memorase programul suveranului său înainte cu cîteva zile. O
dureze — Bendigo îşi privi ceasul de la mînă — încă douăzeci
de minute. Domnilor, făceţi-vă comozi. Pe masa aceea se găsesc
şi havane şi, dacă doriţi băuturi răcoritoare, se găseşte un bar în
tele acela. Şi-acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuia să particip la
conferinţă de la început. O să revin la d-voastră cînd King va fi

În fiecare din cei doi pereţi netezi se găsea cîte o uşă cu
sferic obişnuit, Abel Bendigo se furişă prin uşa din stînga şi o în
înainte ca vreunul din cei doi să poată zări ce se găsea dincolo de

Se uitară unul la celălalt.

— În sfîrşit singuri, zise Ellery.

— Mă întreb...

— Ce te-ntrebi, Papa ?

— Unde este plantat.

— Ce ?

— Microfonul. Dacă aici e locul unde Domnia sa îşi lasă oa
să-i aştepte, crezi că ar scăpa ocazia de a afla ce gîndesc ei cu adevă
Cum ţi se pare această organizare pînă acum, Ellery ?

— Incredibilă.

Inspectorul se lăsă neliniştit într-unul din fotoliile negre. El
se duse la uşa ascensorului. La fel ca ascensorul din hol, şi ac
coborîse pînă la podea la sosirea lor, apoi se ridicase cu uşa înc
din nou. Atît uşa cît şi cadrul exterior al cuştii ascensorului er
potrivite cu atîta măiestrie în peretele curbat, încît îi trebui un
ment îndelungat să localizeze crăpătura care le delimita.

— Ai avea nevoie de un deschizător de cutii de conserve nuc
ca s-o deschizi. Ellery se duse şi la uşa din peretele din dreapta. I
întreb unde duce asta ?

— Probabil la un birou exterior.

Ellery încercă uşa ; era încuiată.

— Ar putea fi pentru cei patruzeci şi nouă de secretari ai s
Mă întreb dacă şi ei poartă uniforme ?

— Pe mine mă interesează mai mult regele King. O fi putin
manta de hermină ?

— Aici nimeni nu are încredere în nimeni, zise nemulţumi
Ellery. Acum era la uşa din peretele din stînga.

— Las-o în pace, îl sfătui taică-său. S-ar putea deschide.

— N-am eu un astfel de noroc. Ellery avea dreptate ; uşa birou
lui lui King Bendigo, prin care dispăruse Abel, era închisă perfect.
Sîntem ferecaţi aici. Ca doi lei într-o cuşcă.

Inspectorul nu zîmbi.

— Sîntem tare departe de Strada optzeci şi şapte, fiule.

— Nu te pierde cu firea. Remarca glumeaţă nu-l amuză nici
măcar pe autorul ei.

Ellery examină cu atenţie măsuţa de lucru neagră. Era din metal
greu, prinsă cu şuruburi în podea. Scaunul turnant, gol, din acelaşi
metal, era îndreptat spre partea cilindrică netedă a ascensorului.

— Mă întreb de ce secretarul de cabinet nu-i aici.

— Poate o fi avut nevoie să meargă la toaletă.

— Mă îndoiesc că în codul Bendigo spălatul mîinilor este recunoscut drept scuză legitimă pentru neglijență în serviciu. De altminteri — Ellery încercă cîteva sertare — masa de lucru este încuiată. Nu, iată un sertar care nu este încuiat. Era sertarul de jos, unul adînc.

Taică-său îl văzu că se holbează, apoi se lăsă în fotoliu.

— Ce este ?

— Un dictafon oarecare. Ellery stătea aplecat. Un tip nou pentru mine. Mă întreb dacă... Se auzi un *declic*, apoi un slab bîzîit. Ellery fluieră ușor. Crezi că ăsta ar putea fi conectat cu biroul șefului ?

Inspectorul sări din fotoliu.

— Fii atent, fiule !

— Înregistrează convorbirile particulare. Păcat că n-o să putem șterpeli banda cu înregistrarea a ceea ce se discută chiar acum...

— *...surescitat. Luați loc, domnule ministru.*

Vocea de bărbat binevoitoare le bubui în urechi. Cei doi Queen priviră în jur. În afară de ei, camera de primire era goală.

— Aparatul, șopti Inspectorul. Ellery, ce ai atins ?

— Are funcțiune dublă. Vocea nu mai revenise, dar bîzîitul continua. Înregistrează sunetul, dar e ceva aici care captează și amplifică simultan sunetul. Poftim ! Trebuie doar să-ți ții degetul pe butonul acesta.

Bărbatul cu vocea calmă rîdea. Era rîsul unui om mare care răsună în cameră ca o cascadă.

...Aceasta nu-i o climă prielnică pentru firi temperamentale, domnule ministru. *Abel, ajută-l pe señor ministru să ia loc pe un scaun.*

— *Da, King.* Era vocea lui Abel.

— Bendigo Întîi, șopti Inspectorul.

— *Vă simțiți bine ?* Vocea calmă era amuzată.

— *Mulțumesc.* Aceasta era o voce agitată, cu un puternic accent sud-american și se străduia să-și stăpînească teama și mînia. *E greu să rămîi calm, dragă domnule, cînd ai fost răpit în miez de noapte din propria-ți casă de către tîlhari și scos din țară în mod ilegal cu un avion străin.*

— *A fost necesar să avem o convorbire particulară între pereți ale căror urechi sînt de încredere, domnule ministru. Regretăm vă v-am deranjat.*

— *Regretați ! Nu glumiți cu mine. Aceasta este o răpire, și puteți fi foarte sigur că voi face din ea un eveniment internațional, cu cele mai categorice reproșuri posibile guvernului dumneavoastră !*

— *Guvernului meu ? De fapt, unde credeți că vă aflați ?* Vocea era încă amuzată, dar se simțise o ușoară ezitare.

— *N-o să mă las intimidat !* Vocea străină striga acum. *Eu știu foarte bine ce urmăriți dumneavoastră, señor King Bendigo. Avem acum în sfîrșit acces la dosarele secrete ale defunctului regim. Noul guvern, în care am marea cinste de a servi ca ministru de război, nu va fi atît de binevoitor, vă promit ! Vom confisca uzinele Guerrerra pe baza împuternicirilor cu care a fost investit El Presidente prin decretul din patruzprezece mai referitor la resursele naționale și nu vom întreține relații cu compania de armament Bodigen sau cu oricare altă întreprindere subvenționată de dumneavoastră, señor !*

— Băiat bun, şopti Inspectorul. A reuşit.

— După puţină luptă, zice Ellery zîmbind. Ah, Abel atrage din nou atenţia asupra timpului. Conferinţă cu uşile închise. Încearcă să-l convingă pe señor sau îl lasă în pace.

— Iar s-aude !

— *Cadou ?*, veni vocea plină, tulburată. *A zis cineva ceva despre vreun cadou, domnule ministru ? Aveam în minte ceva absolut legal.*

— *Legal...?*

— *Vi-l ofer spre cumpărare.*

Bărbatul hărţuit rise.

— *Cu un rabat de cinci la sută, probabil, pentru că sîntem atît de buni prieteni, señor ? E o absurditate. Eu nu sînt un om bogat.*

— *Sînt sigur că vă puteţi îngădui aceasta, domnule ministru.*

— *Eu sînt sigur că nu pot !*

— *N-aveţi dumneavoastră douăzeci şi cinci de dolari ?*

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— L-a dat gata, zise Inspectorul.

— *Eu cred, señor Bendigo,* zise vocea străină, pentru prima oară lipsită de mînie şi adversitate, *că aceasta ar constitui o tranzacţie pe care nu mi-aş îngădui s-o ignor. Cu douăzeci şi cinci de dolari vă voi cumpăra iahtul.*

— *Agentul nostru va trece pe la dumneavoastră în Ciudad Zuma vinerea viitoare, domnule ministru, cu actul de vînzare şi celelalte documente necesare ca să le semnaţi. De prisos să mai spun că celelalte documente sînt deopotrivă de importante pentru transferul titlului de proprietate.*

— *E de prisos să mai spuneţi.* Vocea străină tăcu o clipă apoi continuă curtenitoare. *Familia mea are în sînge dragostea pentru mare. Am un fiu în Ministerul Marinei, señor Bendigo, care e de asemenea un pasionat după iahturi. N-o să fie nici o dificultate cu privire la celelalte documente, absolut nici una, dacă vreţi să-mi vindeţi şi Atlanta IV, care cred că a ieşit doar recent din calele dumneavoastră. Dacă fiul meu Cristofor ar intra în posesia unui asemenea trofeu ar fi un tînăr fericit. Bineînţeles la acelaşi preţ de cumpărare.*

— *Aveţi fler în afaceri, domnule ministru,* zise King Bendigo încet.

— *Dar le şi respect, prietene.*

— *Ocupă-te de asta, Abel.*

După o clipă auziră uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se.

— *Şi are fler,* se auzi King Bendigo bombănind. *Crezi că fraierul ista e o investiţie rentabilă, Abel ?*

— *El este mîna de fier cultă a regimului de la Zuma.*

— *Ar face bine să rămînă aşa. Cine e următorul ?*

— Problema E-16.

— *Ala cu gura strîmbă ? Credeam că e rezolvată, Abel.*

— *Nu este.*

— *Necazul cu lumea de astăzi e că are prea mulţi şarlatani mărunţi care o conduc şi trăiesc cu iluzia că sînt mari şarlatani ! Tot ceea ce ştiu e să facă mai costisitoare istoria, rezultatul însă nu-l schimbă cu nimic. Trimite-l înăuntru !*

Se făcu o pauză și Ellery mormăi :

— În probleme importante îi trimit direct înăuntru. M
treb dacă mai există un alt ascensor spre biroul lui H.R.H. Sînt
că există.

— Taci, zise taică-său, întinzîndu-se.

— *Entrez, monsieur,* se auzi cordială vocea lui King Bend

O voce onctuoasă zise ceva rapid în limba franceză, apoi ad
în engleză, cu un accent străin care nu era francez dar plin de im

— *Haideți să renunțăm la amabilități. Ce vreți ?*

— *Contractele semnate, monsieur.*

— *Nu le am.*

— *Ați promis că le veți avea.*

— *Asta a fost înainte ca dumneavoastră să ridicați prețu
monsieur Bendigo. Eu dețin portofoliul Ministerului Apărării în
mea, nu al clarviziunii.*

— *Aceasta este decizia dumneavoastră personală ?*

Auziră degete bătînd darabana.

— *Nu. A întregului cabinet.*

— *Trădați, monsieur le ministre.*

— *N-am reușit să-mi conving colegii.*

— *Evident, ați folosit argumente greșite.*

— *Dv. nu mi-ați oferit unele bune. Prețurile dv. sînt atît
ridicate că ar ruina bugetul. De noi impozite nici vorbă.*

— *Asta-i un necaz. Dar cuvîntul dv. ?* Vocea era glacială.

Vocea onctuoasă ezită.

— *Trebuie să mi-l retrag. N-am încotro. E prea riscant. Un con
tract cu Trustul Bodigen la un asemenea preț ne-ar putea răstur
de la guvern. Partidul Acționist...*

— *Să fim realiști, domnule ministru,* se auzi brusc vocea lui King Bendigo. *Noi știm ce influență aveți dv. asupra celor de la putere în țara dv. Recunoaștem că există riscuri. Care e prețul dv. ca să vi le asumați ?*

— *Vreau să punem capăt acestei conversații. Vă rog trimiteți-mă înapoi.*

— *La naiba... !*

Vocea lui Abel zise ceva.

— *Ce-i, Abel ?*

Frații cîntară un alt contrapunct în șoaptă, apoi vocea puternică rise.

— *Desigur. Dar înainte de a pleca, domnule ministru, îmi permiteți să examinez acul de cravată pe care-l purtați ?*

— *Acesta ?* Vocea europeană fu surprinsă. *Bineînțeles, monsieur Bendigo. Nu înțeleg ce ar putea să vă intereseze ?*

— *Sînt colecționar de ace de cravată. Al dv. mi-a atras imediat atenția... Frumos !*

— *E pur și simplu o reproducere în aur și email a stemei noastre naționale. Sînt fericit că vă place.*

— *Știți ce sînt colecționarii, domnule ministru... mari idioți. Trebuie să am acest ac în colecția mea.*

— *O să vă trimit unul săptămîna aceasta. Se găsesc în multe magazine din capitală.*

— *Nu, nu, eu îl vreau pe acesta... al dv., monsieur.*

— *Vi-l fac bucuros cadou.*

— *Din principiu nu primesc cadouri. Ingăduiți-mi să vi-l cumpăr.*

— *Zău, monsieur, nu-i decît un fleac.*

— *Ați vrea să acceptați două sute cincizeci de mii de dolari pentru el?*

— *Două su...* Vocea se sufocă.

— *Depuși într-o bancă din New York, sub orice nume pe care-l indicați.*

Cei doi Queen se priviră cu gurile căscate.

— *Da... o să vi-l vînd,* zise ministrul apărării, după multă vreme, *cu o voce atît de scăzută că aproape nu se auzea.*

— *Ocupă-te de asta, Abel. Vă mulțumesc că ați venit, domnule ministru. Sînt sigur că, dacă veți reexamina situația, veți găsi mijloace de a vă convinge distinșii compatrioți că nici un sacrificiu nu e prea mare pentru o națiune în această criză din istoria mondială.*

— *Monsieur a dat forță nouă puterilor mele de a convinge,* zise vocea străină pe un ton în care se împleteau amărăciunea, ironia și silа față de sine însuși : cei doi Queen n-o mai auziră.

. . . . . .

Cînd ușa se deschise și Abel Bendigo reapăru, inspectorul Queen era în fotoliu cu capul dat pe spate, iar Ellery fuma o țigară lîngă peretele de sticlă exterior, privind de parcă putea vedea prin el, ceea ce era imposibil.

Inspectorul se ridică imediat.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnilor. Fratele meu vă poate vedea acum. Abel se dădu la o parte.

Inspectorul intră primul, Ellery îl urmă, iar Abel închise ușa.

Arhitectura emisferică a biroului lui King Bendigo fusese concepută inteligent, ca să impresioneze. Ușa de la camera de primire era la capătul peretelui drept, așa încît vizitatorul care intra în birou dădea cu ochii, mai întîi de toate, de partea cea mai îngustă a peretelui de sticlă curbat. După ce intra, se întorcea în mod firesc jumătate spre interior și atunci diametrul lung al încăperii îl izbea ca o lovitură. La celălalt capăt, în spatele unei mese de lucru, ședea King Bendigo. Pînă le apropiai de el părea o veșnicie.

În birou se găsea puțină mobilă. Cîteva piese grele concepute ca să vină bine la curba peretelui exterior, mai multe scaune obișnuite și cîteva mese ; asta era tot. La fel ca și în camera de primire, nu existau tablouri, nici sculpturi, nici ornamente. Nimic nu-ți distrăgea ochiul de la marea masă de lucru, sau de la marele fotoliu care stătea în spatele ei, sau de la boss-ul care ședea în fotoliu.

Masa de lucru era din lemn de abanos și pe suprafața-i strălucitoare nu se găsea nimic.

Scaunul era făcut dintr-un material auriu.

De-abia mai tîrziu Ellery reuși să observe ce era încastrat în peretele drept de lîngă masa de lucru. Era ușa unui seif înalt cît camera. Ușa, groasă de un picior, era parțial deschisă. Pe suprafața ei interioară, în dosul sticlei, se găsea un mecanism care făcea imposibilă deschiderea ușii între anumite ore.

Exact în interiorul seifului stătea aplecat un troglodit. Ma
le-i puternice mestecau ceva... gumă de mestecat sau bombo
așa de lat că părea strivit ; totuși era mai înalt decît Ellery. A
față de gorilă și privea la fel cum ar putea privi o gorilă. Privi
nu se dezlipea de fețele vizitatorilor. Era îmbrăcat într-o uni
neagră și aurie țipătoare, iar pe cap purta o beretă de piele nea
pompon aurit. Părea ridicol și nemilos.

Dar asta urmă mai tîrziu. În timpul interminabilei apropie
eminența de la masa de lucru din abanos nu văzură nimic dec
bărbatul înscăunat în spatele ei.

King Bendigo nu se ridică. Chiar așezat era formidabil. Era
din cei mai chipeși bărbați pe care Ellery îi văzuse vreodată, cu o fi
bacheșă curată și un aer autoritar, ochi negri îndrăzneți și păr n
des cu o buclă byroniană. Mîinile frumos proporționate și fără
se sprijineau pe masa de lucru ; păreau capabile să frîngă gîtul u
om sau să bage ața într-un ac. Purta un costum de toate zilele d
croială și lucrătură splendide care cădea impecabil la fiecare mi
a torsului.

Avea cute adînci pe față, dar nu părea mai bătrîn de patru
de ani.

Ellery avea sentimentul ciudat că ceea ce se petrecea era ir
Rege pînă în măduva oaselor, în rol de protagonist.

Nu se făcură prezentări.

Nu li se oferiră scaune.

Fură lăsați să stea în picioare în fața mesei de lucru, fiind cerc
tați de ochii aceia deosebiți, în timp ce Abel ocoli masa ca să-i șo
tească fratelui său ceva la ureche.

Atitudinea lui Abel era interesantă. Era numai deferență, da
fără privirea aceea piezișă de slugă. Abel, cu trupul său lipsit de gra
doare, cu ochelarii strălucind intens, ușor aplecat în timp ce-i raport
fratelui, părea imaginea devotamentului.

Ellery avu senzația supărătoare a ceva neînțeles întru totul.

— Detectivi ? Instinctiv, cei doi Queen luară o poziție dreaptă
în fața strălucirii întunecate din ochii aceia. Deci după asta ai umblat
Abel, ți-am spus că scrisorile acelea sînt opera unui excentric...

— Nu sînt opera unui excentric, King. Vocea lui Abel avea o
tenacitate liniștită care îi trezi lui Ellery respect. Domnul Queen a fost
imediat de acord asupra acestui punct.

— Domnul care ? Ochii cercetară din nou.

— Queen. Acest domn este inspectorul Richard Queen de la secția
de poliție din New York, iar dînsul este fiul său Ellery.

— Ellery Queen. Ochii deveniră interesați. Dumneata ești o cele-
britate.

— Vă mulțumesc, domnule Bendigo, zise Ellery.

— Și dumneata ești tatăl dînsului, da ? Ochii se întoarseră spre
inspectorul Queen și imediat reveniră la Ellery.

Și are grijă de mine, gîndi Inspectorul.

— Deci, Queen, și dumneata crezi că ar fi ceva în treaba asta.

— Da, domnule Bendigo, și aș vrea să discutăm...

— Nu cu mine, Queen, nu cu mine. Eu cred că-i o mare prostie. Jucați-vă de-a detectivii dacă vreți, dar nu mă plictisiți pe mine. King Bendigo se răsuci în scaun. Cine urmează, Abel ?

Abel începu să șoptească în urechea regală, și în ochii regali se văzu imediat o preocupare.

— Ați terminat cu noi, domnule Bendigo ?, zise Ellery.

Chipeșul bărbat își ridică privirea.

— Poftim ?, zise el atent.

— Păi, n-am terminat cu dv.

Regele se lăsă pe spate, încruntîndu-se. Abel se îndreptă și ochii săi proeminenți începură să treacă de la unul la altul. Inspectorul se rezemă de un scaun, încrucișîndu-și brațele în așteptare.

— Deci ?, zise King Bendigo.

— Nu s-a zis nimic de onorariu.

Privirea fixă scăzu în intensitate.

— Nu v-am angajat eu. Fratele meu a făcut-o. Vorbiți despre asta cu el.

— Vom discuta despre onorariul dv. în seara aceasta, domnule Queen..., zise Abel.

— Aș prefera să discutăm acum.

Regele își ridică ochii spre primul ministru. Primul ministru ridică ușor din umeri. Privirea fixă se întoarse la Ellery.

— Zău ?, rosti tărăgănat bărbatul din fotoliul de aur și Ellery ar fi fost în stare să sară peste birou să-l sugrume. Și care este acest onorariu al dv., Queen ?

— Serviciile mele se ridică la destul de mult, domnule Bendigo.

— Care este onorariul ?

Acesta fu momentul cînd Ellery, ca să-și ascundă furia din ochi, privi în altă parte și tot atunci văzu prima oară gorila în uniformă stînd în ușa seifului, cu ochii animalici ațintiți asupra lui, cu maxilarele mestecînd. Bufonul regelui... Își simți tot trupul încordat și în momentul următor întreaga presiune a ostilității și a mîndriei ofensate care se acumulase ajunse la punctul maxim.

— Nu vreau să vorbim despre tot onorariul, întrucît nu știu ce va mai aduce cercetarea. Vreau un avans, domnule Bendigo, cu balanța deschisă.

— Cît vreți să fie avansul ?

— O sută de mii de dolari, zise Ellery.

În spatele lui se auzi o voce paternă înăbușită.

Abel Bendigo se uita gînditor la Ellery.

King Bendigo nu se arătă nici surprins, nici preocupat.

— Ocupă-te de asta, zise el fratelui, făcîndu-i semn cu mîna, apoi repetă gestul spre Ellery și inspectorul Queen zicînd nerăbdător : Asta-i tot, domnilor.

— Eu nu am terminat, domnule Bendigo, zise Ellery. Vreau avansul în zece cecuri garantate, fiecare de cîte zece mii de dolari. Spațiile pentru beneficiar să rămînă libere, ca eu să le pot completa cu numele a zece instituții de binefacere.

Imediat își dădu seama că greșise. În materie de bani acest era invulnerabil. Banul era un instrument al puterii. Cine nu s-a să-l folosească drept instrument al puterii merita disprețul.

— Dă-i-l Abel, cum poftește, zise King Bendigo cu indiferență. Orice, numai să nu mă mai deranjeze. Fără să se oprească zise pe același ton : Max' 1.

Bestia cu beretă țîșni afară din seif, strîmbîndu-se într-un rînjet îngrozitor.

Ellery se dădu în lături. Inspectorul sări din calea lui ca un iepure.

King Bendigo își dădu capul pe spate și rîse cu hohote. Luptătorul rîdea.

— Foarte bine, foarte bine, domnilor, zise marele om, încă rîzînd. La treabă.

. . . . . .

— În ascensor, inspectorul Queen întrerupse tăcerea oarecum apăsătoare.

— L-am luat de pe podea cînd am ieșit, fiule. Era lîngă perete, îndepărtat, vizavi de masa lui de lucru. Cred că l-a sfărîmat între degete, ca să și le exerseze, apoi l-a azvîrlit, ca omul de serviciu să-l arunce la gunoi.

— Ce este, Papa ? Vocea lui Ellery tremura puțin.

Tatăl său își deschise mîna șovăitoare. Avea în ea rămășițele acului de cravată pe care, așa cum auziseră, King Bendigo îl cumpărase de la cel de-al doilea musafir al său cu două sute cincizeci de mii de dolari.

CĂMAȘILE II AȘTEPTAU în salon. Ellery se pomeni că trece bățos pe lîngă pupitrul pinzei. Cei trei bărbați în uniformă nu le acordară nici o atenție.

— Pe-aici, zise Cămașă-brună, iar Cămașă-albastră ținu deschisă ușa de la ieșire.

Afară, fiul și tatăl respirară din nou. Soarele coborîse spre apus și cerul era de culoarea căpșunii, a aramei și a sidefului. O mașină mică neagră cu inițiaiele P.R.P.D. aurii aștepta la intrare. Cămașă-albastră ureă la volan, iar Cămașă-brună pe bancheta din spate între ei.

Nici unul dintre cei doi Queen n-avea chef de vorbă. Fiecare privea atent prin fereastră la locurile prin care treceau. Ar fi putut la fel de bine călători pe drumul liniștit al indienilor Mohawk dacă n-ar fi fost puzderia de fabrici și căsuțe din vale, vegetația aceea marină și amintirea a ceea ce tocmai auziseră și văzuseră.

— La dispoziția cui sîntem ?, întrebă Ellery.

— Noi vă ducem la Reședință, domnule Queen, răspunse Cămașă-brună. Domnul Abel a aranjat totul.

— Cît de liberi sîntem să ne deplasăm ?

— Vi s-a acordat statutul A-2 temporar, domnule.

— Ce înseamnă asta ?, întrebă mirat inspectorul Queen.

— Aveți dreptul să mergeți oriunde vreți, domnule, cu excepția instalațiilor pe care scrie „Interzis".

— Din cîte am văzut, asta sună primejdios. Noi nu sîntem cunoscuți pe insulă.

— Sînteți, îl asigură Cămașă-albastră de pe bancheta din față.

Inspectorul nu părea asigurat.

Mașina intră într-o zonă cu pădure deasă. Peste tot se vedeau străfulgerări de culori zburătoare, dar acestea erau semne ale sălbăticiei.

— Frumusețe de dragul frumuseții ?, întrebă Ellery sceptic.

— Karla ține la ele, zise Cămașă-brună.

— Doamna Bendigo ? Inspectorul cerceta cu atenție pădurea, fără să pară că face așa ceva.

— Regina lui King, zise Ellery.

Văzuse și el, dar amîndoi continuau să privească în altă parte. În pădure se găseau amplasamente de tragere camuflate. Tunuri mari,

din categoria artileriei de coastă. Probabil întreaga zonă împăd era înțesată cu ele. Și cît oare din însăși această junglă era reală întrebă Ellery.

. . . . . .

Ajunseră pe neașteptate la locuința lui King Bendigo.

Văzură doar o mică parte din ea din cauza copacilor și a ar tilor care o năpădiseră. Peisajul era fără îndoială lăsat în voia soa Unii copaci erau mai înalți decît clădirile, iar unele ramuri atin ferestrele. Chiar și turnurile împărtășiseră aceeași soartă. Vizibile fundalul cerului de pe pămînt, se pierdeau probabil în verdeață pen un ochi care le privea de sus.

Din nou taină. Probabil camuflajul fusese inițial conceput de că proiectanți, dar atunci de ce, cînd Bendigo luase în concesiune insu nu dăduse dispoziții să fie curățat terenul de copacii și arbuștii ca năpădiseră clădirea ? Îi era teamă ca nu cumva cineva să-i ia ace prețios loc de ancorare din mijlocul oceanului ?

Reședința, la fel ca Ministerul de Interne, avea patru etaje, dar ocupa o suprafață mai întinsă. Bucata de pămînt care se găsea imedi în fața lor putea fi o curte dacă n-ar fi fost năpădită de arbuști plan tați la întîmplare. Chiar și drumul de acces pavat se întindea între două șiruri dezordonate de copaci ale căror ramuri superioare se împleteau formînd o boltă. Toate acestea erau cuprinse între două brațe ale clădirii care porneau dintr-un corp comun. După unghiul format de brațe, Ellery presupuse că mai sînt și altele. Cămașă-brună, care rămă sese purtătorul de cuvînt al celor doi frați, confirmă supoziția și explică ciudățenia arhitecturii. Clădirea fusese construită după un plan similar cu cel al Ministerului de Interne, cu deosebirea că Ministerul de Interne avea opt brațe, iar Reședința cinci.

Fură primiți în marele hol de către valeți în livrele. Negre și aurii. Cu pantaloni scurți pînă la genunchi și ciorapi. Inspectorul se zgîi la ei.

Aici, cel puțin, funcționalul se adapta timpului cu modalități căutate. Mobila era în mare măsură modernă, dar pe pereți se găseau tapiserii franțuzești și suedeze, un număr redus de vechi și noi maeștri, cei noi îndeosebi abstracționiști. În hol totul era imens, holul însuși fiind înalt cît trei etaje ; și numai ici-colo se putea vedea cîte un obiect tradițional — ca de pildă tablourile clasice — ca și cum cineva din casă insistase să fie măcar o spoială de atmosferă mai veche.

Un valet îi conduse într-o aripă printr-unul din cele cinci portaluri și, în acest coridor, Cămașă-albastră le arătă un mic ascensor. Urcară un etaj cît ai bate din palme și, după ce ieșiră, o luară pe un hol liniștit spre o ușă. Ușa era deschisă. În cadrul ușii, părînd pitic față de dimensiunile ei, aștepta un bărbat scund și chel într-un costum negru și cămașă cu colțurile gulerului răsfrînte. Se închină.

— Acesta este valetul dv., zise Cămașă-brună. Domnilor, dacă aveți nevoie de ceva, ca să vă completați ce-ați adus cu dv., comunicați-i doar acestui om și el vă va aduce imediat.

— Jeeves ?, zise Ellery cu titlu de încercare.

— Nu, domnule, răspunse valetul ca un britanic. Jones.

— Ai cîștigat, Jones. Protocolul cere haine de seară la cină ?

— Nu, domnule, zise valetul. Cu excepţia cazurilor stabilite, cina este neprotocolară. Costum negru şi cravată.

— O să-mi iau caftanul meu cafeniu şi-o să le placă, zise Inspectorul.

— Da, da, Papa, zise Ellery încurajator. Hei, Jones, unde mergi ?

— Să vă pregătesc baia, zise Jones şi dispăru în linişte.

Cînd cei doi Queen se întoarseră, văzură Cămăşile îndepărtîndu-se umăr la umăr.

— Hei, aşteptaţi ! Cînd o să vedem pe... ?

Dar ei erau deja departe pe coridor.

. . . . . .

Salonul era aproape o sală de recepţii, iar cele două dormitoare erau magnifice, cu tavane înalte, paturi cu baldachin şi mobilier vechi. Aici, cel puţin, *le décor* era tradiţional — *ancien régime*, plin de ornamente lipsite de gust, ca în orice apartament de la Tuileries sub Marele Monarh. Din fericire, aşa cum Ellery descoperi foarte repede, tradiţia nu se extindea la instalaţiile sanitare ; dar se amuză cînd găsi telefoanele ascunse discret în scrinuri stilul Boule ale căror suprafeţe erau pline de încrustaţii încîlcite din aur, din baga, volute, cartuşe ornamentale şi înfloriturî dintr-un metal alb, toate foarte mult îndrăgite pe vremea lui Ludovic XIV.

Inspectorul Queen nu era deloc amuzat. El trecu din cameră în cameră, examinînd cu ostilitate splendoarea în care fuseseră aruncaţi ; dar cea mai ostilă privire şi-o rezervase pentru valet, care aştepta cu răbdare o ocazie ca să-l dezbrace. Ca să evite o moarte de om, Ellery îl duse pe Jones la uşă.

Făcură baie, se bărbieriră şi se îmbrăcară în haine curate din valizele lor, apoi aşteptară. N-aveau ce face alteeva, pentru că nu găsiră nici un ziar, iar magnificele cărţi legate în piele îi descurajară, fiind lucrări din secolul al optsprezecelea, în limbile franceză şi latină. De la ferestre nu se vedea decît frunziş. Inspectorul îşi găsi de lucru o vreme cotrobăind prin apartament, ca să găsească vreun microfon secret, de care era sigur că fusese plantat undeva în salon ; dar după o vreme se plictisi chiar şi de această distracţie şi începu să se înfurie.

— La naiba, ce fel de puşcărie e asta ? Ce trebuie să facem, să putrezim aici ? Eu cobor la parter, Ellery !

— Să aşteptăm, Papa. Toate astea au un scop.

— Să murim de foame !

— Mă întreb de ce am fost aduşi pe insulă, zise Ellery, încruntînd din sprîncene la o ţigară.

Inspectorul privi fix.

— Abel ne angajează să facem investigaţii în legătură cu două scrisori de ameninţare primite prin poştă, zice el. Fără îndoială, poşta este adusă aici zilnic de pe continent cu avioanele lui Bendigo. Dacă *scrisorile acelea au venit prin poştă, atunci au fost trimise de pe continent. De ce atunci Abel ne cere să facem cercetări pe insulă ?*

— *Pentru că el crede că scrisorile au venit de pe insulă.*

— *Întocmai. Cineva le-a strecurat în sacii de poştă sau în corespondenţa deja sortată pentru Reşedinţă ori Ministerul de Interne.* Ellery

își strivi țigara într-o scrumieră Royal Sèvres care probabil
mai mult decît toți banii pe care îi avea el în bancă.

— Cine ? Un funcționar ? Secretar ? Valet ? Paznic ? Muncito
fabrică ? Lucrător de la laboratoare ? Pentru oricare dintre aceștia
mul ministru nu trebuie să facă o călătorie specială la New York
vizită la Washington, ca să angajeze serviciile a două persoane stră
O astfel de treabă ar putea fi rezolvată cam în două ore de servicii
lonelului Spring.

— Deci e vorba de... ce ? Ellery privi în sus. De cineva mare, ?

Inspectorul dădu din cap dezaprobator.

— Cu cît e mai importantă chestiunea, cu atît mai mică probabi
tatea solicitării ajutorului unui străin de către Bendigo.

— Asta-i adevărat.

— Adevărat ? Dar adineori ziceai...

— E-adevărat și totodată nu e. Nici o explicație nu mă satisfa
De fapt, și Ellery scotoci după o altă țigară, eu sînt, fără îndoială, colec

Tocmai atunci sună telefonul și Ellery sări să răspundă, cît pe-a
să-l dărîme pe tatăl său. Cu o voce nazală calmă, Abel Bendigo își expr
mă regretul că fratele său King nu se simțea bine și că, după părerea l
îndelung chibzuită, ar fi mult mai înțelept să nu se forțeze lucrurile
acest moment. Dacă cei doi Queen n-ar avea nimic împotrivă, să ia cin
singuri... ?

— Firește că nu, domnule Bendigo, dar sîntem nerăbdători să în
cepem cercetările.

— Mîine va fi mai bine, zise vocea de yankeu pe tonul unui medi
care vrea să liniștească un pacient agitat.

— Trebuie să vă așteptăm telefonul în apartament ?

— Oh, nu, domnule Queen. Faceți tot ce vă place, mergeți oriunde
doriți. O să vă găsesc eu cînd am nevoie de dv. Probabil, ca să treacă
peste implicațiile ironice ale acestei afirmații, primul ministru zise grab
nic : Noapte bună ! și închise.

Cina fu servită în apartament, în tot felul de vase, de către un ma
jordom și trei servitori, sub privirea cadaverică a unui funcționar desă
vîrșit care se prezentă drept administratorul-șef al Reședinței, după care
nu mai rosti un singur cuvînt.

Parcă se cina într-un mormînt și cei doi Queen nu însuflețiră cu
nimic atmosfera. Mîncară în liniște și ceea ce și-au putut aminti după
aceea era doar că mîncarea fusese consistentă, picantă și franțuzească,
în armonie cu *le décor*.

Apoi, în aceeași eăcere nervoasă, și pentru că nu aveau nimic alt
ceva de făcut, se culcară.

* * *

În dimineața următoare nu găsiră pe tăvi nici o notă de la Abel
Bendigo și nici telefonul nu sună, așa că după micul dejun Ellery propuse
o plimbare prin Reședință.

Oricum, Inspectorul era furios.

— Am de gînd să văd pînă unde mă lasă să merg. Unde crezi că
se află garajul regal ?

Un om care ascunde şase sticle de coniac într-un pian
daşi în preajmă — dar scoase o iapă arabă pe aleea pentru
nu poate fi decît alcoolic. Din discuţia Inspectorului cu Ger
şise că fratele mijlociu Bendigo, Judah, era alcoolic, aşa că para
cluzie acceptabilă că aceea era ascunzătoarea lui Judah Bendig
dentul de asemenea explica interesul familiei Bendigo pe
dar cum şi acesta, ca şi biblioteca, demonstra acelaşi lucru,
surprins.

După cîte se părea, Judah Bendigo disprețuia podgoriile
său. Dacă nu cumva eticheta Segonzac era o altă proprietate a
ternicului King... Era o chestiune pe care Ellery n-a lămurit-o nic

Descoperirea din salonul de muzică îi stîrni curiozitatea lui
Un alcoolic care ascunde sticle într-un loc le va ascunde şi-n alt
fu dezamăgit.

Găsi sticle de *Segonzac V.S.O.P.* ascunse peste tot unde
Şapte apărură în sala de gimnastică, patru în piscina acoperită.
le găsi în sala de biliard şi în popicărie. Le descoperi în camera de
cărţi. Pe una dintre terase, unde lua masa de prînz singur, Ellery sim
lespedea de sub piciorul stîng cedează şi, cînd cercetă, dădu de o
sticlă în formă de clopot cuibărită într-o gaură scobită sub lespede.

După masă se plimbă în jurul Reşedinţei. Pe unde mergea dă
peste dovada verde închis a ingeniozităţii lui Judah Bendigo. Pisc
descoperită, construită cu înţelepciune, ca să semene cu un bazin n
ral, era un loc bun pentru opt sticle, şi Ellery nu putea fi sigur că
găsise pe toate. Nu-şi bătu capul cu grajdurile — erau prea mulţi
se hotărî să caute în scorburile copacilor şi în ramificaţiile copaci
de sus, cu rezultate mulţumitoare. Un rîu artificial populat cu pe
pentru pescuit fu o dezamăgire ; dar Ellery bănuia că, dacă ar fi pur
cizme de cauciuc înalte pînă la şolduri, ar fi putut umbla în orice direc
prin valurile mici şi ar fi găsit vreo sticlă vîrîtă între cele mai apropia
pietre.

— Şi n-am încercat să le caut pe toate, îi spuse tatălui său în
seara aceea, în salon. Cred că Judah are mereu o hartă asupra lui,
avînd locurile marcate cu X. Asta-i un om căruia îi place coniacul.

— Aî fi putut sălta vreo două sticle, bombăni Inspectorul. Am
avut o zi mizerabilă.

— Ce-ai păţit ?

— Oh, mi-am pierdut vremea umblînd prin insulă. Nu trebuie
să facă asta un turist ? Şi, în timp ce zicea aceasta pe un ton lipsit de
vlagă, Inspectorul scoase, într-un fel oarecum deosebit, un sul de hîrtii
dintr-un buzunar interior şi le flutură spre fiul său.

— Trebuie să recunosc, zise fiul său, privind la hîrtii, că vacanţa
aceasta forţată începe să mă plictisească şi pe mine. Se aplecă înainte
şi luă hîrtiile. Cînd crezi că vom începe investigaţiile ?

— Niciodată, după cum se prezintă lucrurile.

— Papa, cum arată insula ?

Ellery derulă cîteva hîrtii în linişte. Fiecare reprezenta schiţa
unei uzine, făcută în grabă. Altele erau hărţi detaliate. Făcute cu apro-
ximaţie.

— Nu se deosebește de zonele puternic industrializate din Statele Unite. Fabrici, locuințe, școli, șosele, camioane, avioane, oameni... Inspectorul arătă hotărît spre hîrtii.

Ellery încuviință din cap.

— Ce fel de fabrici ?

— Cele mai multe de muniții, presupun. La naiba, habar n-am. Foarte multe locuri aveau tăblițe cu „Interzis", paznici înarmați, garduri electrificate și tot felul de artificii care să te impresioneze. N-am putut să mă apropii de ele.

Cîteva schițe reprezentau uzine cu aspect destul de ciudat, concepute la o scară care indica dimensiuni enorme.

— Ai întîlnit pe cineva interesant ? Ellery arătă spre schițele ciudate și părea curios.

— Doar băieți de-ai colonelului Spring. Muncitorii par neprietenoși. Sau se feresc de străini. N-au vrut să mă salute. Drept răspuns la partea tăcută a conversației lor, Inspectorul răspunse ridicînd din umeri și clătinînd din cap. Ellery studie schițele încruntîndu-se.

— Ei, fiule, cred că o să fac o baie în locul acela de marmură pe care mi l-au dat ca să mă bălăcesc în el. Inspectorul se ridică și își luă înapoi notițele.

— Aș putea folosi și eu una.

Tatăl său își băgă hîrtiile în haine și Ellery știu că schițele nu-și vor părăsi ascunzătoarea decît în urma unei percheziții corporale.

. . . . . .

În noaptea aceea trecură prin cortina de aur.

Isprava se făcu cu ajutorul unei bucăți de hîrtie. La ora șase, un valet cu pulpe supradezvoltate le înmînă un plic purpuriu, catifelat, mare și pătrat, cu o plecăciune cum Inspectorul nu mai văzuse decît în filmele britanice de epocă. Plecăciunea era un indiciu că aproape nu mai era necesar să deschidă plicul. Dar îl desfăcură și înăuntru găsiră o foaie bogat gravată și cu monogramă de aceeași culoare și calitate, acoperită de un scris de mînă feminin ferm cu cerneală aurie. Inspectorul Queen și domnul Ellery Queen erau invitați să se prezinte în apartamentele personale ale familiei Bendigo la ora 7 seara pentru cocteil și dineu. Ținuta era neprotocolară. Semnătura era *Karla Bendigo*. Exista și un post-scriptum : auzise atîtea lucruri despre cei doi Queen de la cumnatul ei Abel, că aștepta cu deosebită plăcere să-i cunoască și încheia cerîndu-și scuze — într-un mod care lui Ellery i se părea plin de tîlc și totuși imprecis — pentru că „nu reușise să o facă pînă acum".

De-abia terminară de citit invitația că și apăru valetul lor cu un costum bărbătesc albastru-închis, la două rînduri de nasturi, cu pantofi negri cu un luciu întunecat, o pereche de șosete de mătase, negre, noi și o cravată de mătase de un albastru obișnuit. Ellery îl despovără pe om de ele și-l înghionti spre ieșire înainte ca Inspectorul să-l poată bombăni.

— Probează-le, Papa. Se pare că n-o să-ți vină bine și-o să ai o scuză ca să nu le porți.

îi veneau de minune, chiar şi pantofii.

— Foarte bine, isteţule, mîrîi Inspectorul. În şcoala în [illegible] fost eu educat, dacă oaspeţii vor să se prezinte în lenjeria [illegible] gazda de asemenea trebuie să se dezbrace. Cine naiba se cred [illegible] ăştia ?

Astfel, la ora şapte fără cinci minute, Ellery în cel mai [illegible] ţum gri al său, Inspectorul jenant de elegant în zorzoanele lui [illegible] părăsiră apartamentul şi urcară la etaj.

În salonul de la ultimul etaj erau de serviciu diverşi pazn[illegible] comanda unui ofiţer mai tînăr, care examină invitaţia Karlei Be[illegible] cu foarte multă atenţie. Se retrase apoi un pas înapoi, salutînd, [illegible] doi Queen fură trecuţi prin portaluri, avînd oarecum sentimen[illegible] ar trebui să-şi scoată pantofii şi să se tîrască pînă înăuntru pe [illegible]

— Capul acela va cădea, murmură Ellery.

— Ce ?, întrebă taică-său nervos.

— Dacă-l turnăm. Nu ne-a luat amprentele digitale.

Se aflau într-o sală de primire foarte înaltă plină de fier [illegible] hamadriade din marmură, candelabre de cristal uriaşe şi mobilă co[illegible] şitoare în stil baroc italian. În partea cealaltă a camerei se găseau [illegible] uşi mari deschise, avînd de o parte şi de alta valeţi în *rigor mo*[illegible] Un valet deosebit de elegant, purtînd mănuşi albe, îi primi cu o [illegible] căciune şi-i conduse spre uşa dublă.

— Domnul inspector Queen şi domnul Ellery Queen.

— O mică gustare cu familia Bendigo, mormăi Inspectorul ; [illegible] amîndoi se opriră bruse.

O femeie, la fel de neobişnuit de frumoasă ca eroina unui fil[illegible] venea repede către ei dinspre terasă. Filmele tehnicolore n-ar fi put[illegible] niciodată reproduce exact albul de zăpadă al pielii şi dinţilor ei, ro[illegible] apusului de soare al părului sau verdele tropical al ochilor. Chiar lui[illegible] în considerare arta, exista o magie fundamentală a culorii care [illegible] făcea să tresari şi care însufleţea o persoană tulburătoare ca formă. Persoana îşi expunea trupul în mare măsură, întrucît purta o rochi[illegible] de seară fără bretele cu un decolteu foarte deschis. Rochia, din catifea de un verde pastelat, cădea dreaptă pînă la genunchi ; de la genunchi se lărgea ca o vază. În ciuda coloritului, nu era de origine nordică, decise Ellery, deoarece îl făcea să se gîndească la Veneţia, San Marco, Marea Adriatică şi femeile dogilor. Studiind-o, pe măsură ce se apropia, văzu materie în forma ei corporală, educaţie pe faţă şi nici o nesocotinţă în pasul ei. O femeie tip Tiţian. Potrivită pentru un rege.

— Bună seara, exclamă ea, luîndu-le mîinile. Vocea avea aceeaşi coloratură ; era un contraalto vioi, cu cel mai simplu indiciu că era din sudul Europei. Nu era atît de tînără, văzu Ellery, cum crezuse la început. Trecută puţin de treizeci ? Sînt foarte fericită să vă primesc pe amîndoi. Mă puteţi ierta pentru că v-am neglijat ?

— După ce v-am văzut, doamnă, zise inspectorul Queen cu toată seriozitatea, vă pot ierta orice.

— Şi să mă răsplătiţi cu politeţe ! Zîmbi, cel mai uşor zîmbet. Şi dv., domnule Queen ?

— Uluit, zise Ellery. Acum mai vedea ceva : un fel de grotă adîncă sub mările însorite ale ochilor ei, un loc umbrit, trist şi rece.

— Totdeauna am adorat aprecierile măgulitoare ale bărbaților din America. Nu sînt defel complicate. Rizînd, îi duse în partea cealaltă a camerei.

King Bendigo stătea lîngă un șemineu din marmură italiană mai înalt decît el, ascultînd la conversația fratelui său Abel și a altor trei bărbați. Stăpînul Insulei Bendigo arăta excelent, deși Ellery știa că probabil stătuse toată ziua la masa de lucru. Bufonul, Max'l, era la o masă apropiată și se servea cu sandvișuri cu mîinile lui criminale. Din cînd în cînd, în timp ce maxilarele continuau să macine cu zel, se întorcea spre stăpîn și-l privea ca un cîine.

Vizavi de King, într-un fotoliu, stătea întins un bărbat brunet, slăbuț, într-un costum șifonat. Avea o față palidă cu trăsături inteligente și purta o mustață neagră subțire ; aceasta îi dădea o înfățișare sumbră, aproape sinistră. Avea o față ciudată, cu fruntea înaltă și lată, cu un nas ascuțit și coroiat și cu o bărbie ascuțită. Alături de el se găsea o sticlă verde închis în formă de clopot, iar el răsucea între palme un pahar în formă de pară plin cu coniac, în timp ce-și odihnea capul pe spatele fotoliului. Totuși, cu ochii adînc înfundați în orbite, întredeschiși, îl studia pe Ellery cu o deosebită atenție.

King îi salută destul de binevoitor, dar după o clipă se întoarse într-o parte cu Abel, așa că ceilalți bărbați le fură prezentați de Karla Bendigo. Bărbatul brunet și slăbuț din fotoliu era Judah Bendigo, fratele mijlociu ; el nu se ridică și nici nu întinse mîna. Pur și simplu îi privi cu ochii întredeschiși răsucind paharul între palme. Ori era deja beat, ori mojicia era o trăsătură ereditară în familia Bendigo. Ellery fu bucuros cînd trebuiră să se întoarcă la grupul de la șemineu.

Unul dintre cei trei era scund, voinic și chel, cu privirea impasibilă a omului pentru care nimic n-are valoare decît momentul imediat. Gazda îi-l prezentă ca dr. Storm, șeful serviciului medical de pe Insula Bendigo și medicul personal al soțului. El locuia în aceeași clădire. Pentru Ellery nu fu surpriză să afle că cel de-al doilea bărbat, un individ osatec, înalt și uscățiv, cu un zîmbet șiret, era de asemenea un locuitor permanent al insulei ; se numea Immanuel Peabody și era consilierul juridic principal al lui King Bendigo. Cel de-al treilea bărbat din grup arăta ca un jucător de fotbal în convalescență după o boală serioasă. Era tînăr, blond, lat în umeri și palid, iar fața îi era ridată din cauza muncii extenuante.

— Dr. Akst, zise Karla Bendigo. E o rară plăcere să-l vedem pe acest tînăr. Stă tot timpul retras în laborator, în cealaltă parte a insulei, pierzîndu-și vremea cu periculoșii lui atomi.

— Cu ce ?, întrebă inspectorul Queen.

— Doamna Bendigo insistă să demonstreze că dr. Akst e un fel de alchimist al secolului douăzeci, zise avocatul Peabody zîmbind. Un fizician nu poate evita atomul care nu e tocmai periculos, nu-i așa, dr. Akst?

— Zi că-i periculos, doctore, spuse Karla veselă și aruncă o privire fugară avocatului. Lui Ellery privirea i se păru plină de resentiment.

— Numai în sensul în care un experimentator se joacă mereu cu necunoscutul, protestă Peabody.

— Putem vorbi despre altceva ?, întrebă dr. Akst. Vorbea cu un puternic accent scandinav și după voce părea mai tînăr decît arăta.

— Max'l ședea între Judah și Ellery — ignora izbucnirile și basmele avocățești ale lui Peabody, ignora mîncarea ... nu acorda atenție decît sticlei de coniac Segonzac de lîngă farfuria lui. Ellery observă că nici un servitor nu atingea sticla aceea ; Judah își umplea singur paharul. Bău încontinuu, dar încet, toată seara, cea mai mare parte a timpului privind peste masă la un punct în spațiu, deasupra capului lui Peabody. Din tot ce era pe masă nu se servi decît cu două cești de cafea neagră, spre sfîrșit, și acelea îndoite cu coniac. La prima ceașcă i se goli sticla și un servitor desfăcu repede o alta și o puse lîngă el.

Cina dură trei ore și, cînd exact la ora 22,45 King Bendigo făcu un gest aproape imperceptibil și Peabody își termină povestea în zece secunde, Ellery era în stare să cadă jos de recunoștință. De cealaltă parte a mesei taică-său era transpirat și palid, de parcă s-ar fi extenuat într-o luptă disperată.

Vocea plină se adresă celor doi Queen :

— Domnilor, trebuie să vă cer scuze pentru mine și Abel. Avem de lucru în noaptea aceasta. Regret că am această obligație, deoarece așteptasem cu nerăbdare să aud cîteva relatări despre întîmplările dv.

Atunci de ce naiba, gîndi Ellery, le-ai dat ordin lui Peabody și Storm să monopolizeze conversația ? Oricum, doamna Bendigo vă va întreține.

Nu așteptă s-o audă pe Karla șoptind „Voi fi foarte fericită să o fac, iubitule", ci își împinse scaunul înapoi și se ridică. Abel, dr. Storm, Peabody și dr. Akst se ridicară și ei imediat. Abel îl urmă pe înaltul său frate printr-o ușă, iar doctorul, avocatul și fizicianul ieșiră împreună printr-alta. Cei doi Queen îi urmăriră fascinați cum pleacă. Era exact ca și cum îndelungatul dineu fusese o scenă dintr-o piesă în care fusese actor, iar o dată cu căderea cortinei fiecare își recăpăta identitatea și respira ușurat în felul său.

În timp ce Ellery trăgea înapoi scaunul Karlei Bendigo, ochii îi întîlniră pe ai tatălui său peste părul ei roșu mătăsos.

În trei ore, cu toți șefii prezenți, nu fusese scoasă o vorbă despre motivul prezenței celor doi Queen pe Insula Bendigo.

— Mergem, domnilor ?

Soția lui King îi luă de braț.

* * *

De la ușă, Ellery se uită înapoi.

La masa plină de resturi, Max'l și Jurah Bendigo ședeau unul lîngă altul. Fostul luptător continua să se îndoape, iar tăcutul frate Bendigo își umplea încă un pahar de coniac, cu un aer de adîncă concentrare și o mînă încă sigură.

V.

APARTAMENTUL KARLEI se afla pe o altă planetă, o lume
tită, cu păsări și flori, cu ferestre ce dădeau spre grădini și un mic șem
în care ardeau butuci aromați. Pereții erau împodobiți cu acuarele, st
ria sclipea în lumina șemineului, totul era strălucitor, cald și priet

O servitoare, nu un valet în livrea, servi cafea și coniac. Karla
se servi nici cu cafea, nici cu coniac ; bău cîte puțin lichior de la gh

— Cafeaua mă ține trează. Coniacul — ridică din umeri — nu
mai place.

— Influența cumnatului d-voastră ?, sugeră Inspectorul cu o
cateție.

— Nu putem face nimic cu Judah.

— De ce bea Judah ?, întrebă Ellery.

— De ce beau oamenii ?... Sprijiniți-vă picioarele pe scăunel, i
spectore Queen. Știm că dineul a fost epuizant. Immanuel Peabody e
un povestitor fascinant, dar n-a învățat pînă acum cînd trebuie să
oprească din povestit. Doctorul Storm e un porc. Unul din cei mai mă
internişti ai lumii, totuși un porc. Sînt îngrozitoare ? E așa o ușurare să-
permit să fiu uneori femeie și să bîrfesc.

Tristețea din ochii ei îl interesa pe Ellery. Se întreba cît de mul
știa Karla Bendigo despre amenințările împotriva vieții soțului ei, dar
știa cumva ceva.

Inspectorul, după cîte se părea, se întreba și el, pentru că zise:

— Soțul d-voastră m-a surprins foarte mult, doamnă Bendigo
E unul dintre cei mai dinamici bărbați pe care i-am întîlnit.

— Asta-i firea lui, Inspectore. Era mulțumită. Vreau să spun că
aveți dreptate. Este reacția obișnuită a tuturor celor care-l cunosc pe
Kane.

— Care-l cunosc pe cine ?, întrebă Ellery.

— Pe Kane.

— Kane ?

— Oh, am uitat. Rîse. Kane este numele soțului meu. K-a-n-e.

— Atunci numele de King...

— Nu este propriu-zis numele lui. Noi sîntem jucării ale presei, *n'est-ce pas ?* Ziarele s-au referit atît de mult timp și de des la Kane ca „Regele armamentului" că el a început să folosească drept nume

cuvîntul „rege". La început a fost o glumă în familie, dar într-un fel oarecare s-a păstrat.

— Fratele dînsului, Judah, i se adresează cu King ?, întrebă Ellery. Nu cred că l-am auzit pe Judah scoţînd o vorbă toată seara.

Ea ridică din umeri.

— Judah l-a adoptat cu entuziasmul pe care-l manifestă pentru orice. Afinitatea lui Judah pentru coniac îl duce adesea la ironii copilăreşti. El foloseşte „King" ca şi cum ar fi un titlu. Chiar şi Abel s-a obişnuit cu el. Eu sînt singura care mă mai adresez soţului cu numele său iniţial.

Ellery începu să-şi dea sema de existenţa unui motiv de tristeţe în ochii ei.

. . . . . .

Le spuse povestea cum se cunoscuseră amîndoi.

Se întîmplase într-un restaurant ultraelegant din Paris în împrejurări caracteristice lui Bendigo. Erau la mese învecinate, fiecare într-un grup mare de comeseni. Observase bărbatul acela înalt, brunet, cu buclă byroniană şi cu ochii negri scînteietori cînd intrase împreună cu grupul său ; era format din membri ai cabinetului francez, un înalt diplomat britanic, un general american faimos şi Abel Bendigo — nu era nici o femeie — dar ochii tuturor erau fixaţi asupra regelui armamentului.

Şuşotitul care umpluse restaurantul o făcuse pe Karla să întrebe cine era.

Auzise de el, bineînţeles, dar totdeauna considerase zvonurile despre el bîrfă exagerată a societăţii falimentare din care ea făcea parte. Acum, cînd îl vedea în carne şi oase, era sigură şi ea că zvonurile sînt adevărate. În lumea în care ea trăia, bărbaţii erau fie pietrificări cinice în poziţii înalte, fie fanţi inutili, de obicei lefteri. Printre oamenii aceştia el apărea ca un foc de artificii din care ţîşneau scîntei şi mingi de foc. Întreaga lui fiinţă era o energie radiantă care încălzea şi stimula particulele slabe printre care se mişca.

Fiind femeie, Karla îşi întorsese imediat privirea în altă parte.

— Îmi amintesc că mă simţeam mulţumită că întîmplător mă întorsesem spre masa cu profilul, zise Karla zîmbind. Şi mă întrebam dacă era posibil să cuceresc un asemenea bărbat. Se zicea că nu prea are de-a face cu femei. Asta, desigur, este o provocare pentru orice femeie şi eu eram teribil de plictisită de prieteni şi de viaţa pe care o duceam. Cred că aceasta se vedea şi el îşi dădea seama. Ceea ce, mă tem, era foarte mult, adăugă ea, pentru că aceasta se întîmpla imediat după război şi eu purtam o rochie deloc modestă, confecţionată la casa de mode Feike-Emma. Totuşi, am fost surprinsă cînd baroneasa Herblay, poreclită „Madam Roentgen" pentru că nu-i scăpa nimic ochilor, mi-a şoptit din dosul lornietei că *Monsieur le Roi* mă privea fix de cîtva timp, cu intensitatea cea mai insultătoare — „insultătoare" era cuvîntul pe care-l folosise spre încurajarea mea.

Baroneasa i-a explicat Karlei, care o asculta ofensată, că „Monsieur le Roi" era cel pe care presa franceză de stînga îl numea domnul Bendigo, regele armamentului.

— M-am uitat în jur, zise Karla în şoaptă, şi am întîlnit ochii lui Kane. Ai mei erau foarte reci, urmărind în felul acesta să-l fac să priceapă

că nu eram manechinul vreunei case de mode care să fie privit cu m
ienţă. În schimb, am întîlnit o asemenea căldură în... Mi-am întor
pede privirea în altă parte, simţind că mă înroşesc. Nu fusesem cresc
la mănăstire. Războiul ne îmbătrînise cu o mie de ani. Totuşi, în a
moment, mă simţeam întocmai ca o fată de la mănăstire. El era atît d
atrăgător ca nimeni altul... Şi atunci am ţipat ca o slujnică, efect de u
fel la care baroneasa Herblay se aştepta, sînt sigură, pentru că
o bătrînă răutăcioasă şi mă înţepase cu stiletul pe care-l purta în lo
tocului de la pantof. Mi-am ridicat privirea printre lacrimi de durere
l-am văzut aplecat deasupra scaunului meu, foarte autoritar şi amuzat.

— Scuzaţi-mă dacă v-am speriat, a zis el într-o franceză şcolărească
Trebuia însă să vă spun că sînteţi cea mai frumoasă femeie pe care a
văzut-o vreodată.

— Desigur, în engleza americană asta sună — cum ziceţi d-voastră
— a ceva răsuflat, continuă Karla clipind din ochi, dar limba francez
are ceva ce dă acestui soi de sentiment o nuanţă de vrajă veşnic nouă. Şi
exprimată — indiferent cît de stîngaci — cu vocea americană a lui Kane
profundă şi plină, suna ca şi cum nu o mai spusese niciodată înainte.

Vărul meu, prinţul Claudel, era în capul mesei noastre. Înainte c
eu să-mi pot reveni, Claudel s-a ridicat şi a zis glacial : „Şi eu trebui
să-ţi spun, Monsieur, că eşti un bădăran îngîmfat. Te rog să te retra
imediat".

— A ieşit scandal, chicoti inspectorul Queen.

— Un duel, presupuse Ellery.

— Nimic, răspunse Karla, rezemîndu-şi strălucitoru-i cap pe spă-
tarul fotoliului, deşi oricare din cele două presupuneri ar fi încîntat-o pe
baroneasă. Baronul Herblay, care îmbătrînise în intrigăriile Europei, i-a
şoptit ceva la ureche lui Claudel şi l-am văzut pe vărul meu pălind într-un
fel care mă amuza. Claudel fusese susţinut în exil cu banii lui Bendigo,
în timp ce punea la cale răsturnarea regimului revoluţionar din ţara
noastră şi reîntoarcerea lui acolo, ceea ce, în cele din urmă, ar fi însem-
nat urcarea sa pe tron. Claudel nu-l văzuse niciodată pe Bendigo ; pen-
tru Bendigo aceasta era o chestiune minoră, rezolvată prin agenţi şi ban-
cheri din Paris.

Între timp, Kane stătea aplecat deasupra mea fără să-i acorde
vreo atenţie. Era o atitudine nepăsătoare şi în restaurant se făcuse
linişte... liniştea aceea publică înspăimîntătoare care te dezbracă şi nu-ţi
lasă nici un loc ca să te ascunzi.

Claudel a zis nervos : „Monsieur, am vorbit, probabil, fără să mă
gîndesc. Dar trebuie să înţelegeţi, Monsieur, că... nu aţi fost prezentat..."

Fără să se utie la el, Kane a zis : „Prezintă-mă".

După care, şi mai palid, prinţul Claudel a făcut prezentarea.

— Întrucît aceasta este o poveste de dragoste, zîmbi Ellery, pre-
supun că l-aţi pălmuit şi aţi ieşit val-vîrtej din restaurant.

— Nu, zise Karla visătoare, pentru că aceasta a fost o poveste de
dragoste adevărată. Eu ştiam sursa din care se întreţinea familia mea
şi suferisem prea multe privaţiuni în timpul războiului ca să o primej-
duiesc din cauza unei încălcări a etichetei. În afară de aceasta, era foarte
frumos. Şi, în definitiv, încălcase eticheta pentru mine... Atunci însă
mi-a fost foarte greu să rămîn măgulită.

— Ce a făcut ?, întrebă Inspectorul.

— A ordonat ca toate femeile care nu au părul roşu să iasă din restaurant.

— *Ce a făcut ?*

— A dat o lege, inspectore Queen. Numai femeile cu părul roşu, a decretat o voce pătrunzătoare, au voie să rămînă. L-a chemat pe *Le maître* şi i-a dat ordin bietului om să conducă afară din local pe toate doamnele brunete, blonde şi cu părul cărunt. *Le maître* şi-a frînt mîinile şi a plecat în grabă, în timp ce Kane stătea perfect calm lîngă scaunul meu. Bineînţeles, restaurantul vuia.

— Eram furioasă pe el. Mă pregăteam să mă ridic şi să plec, cînd baroneasa şi-a înfipt ghearele în braţul meu şi, şuierînd, mi-a şoptit ceva despre prinţ. I-am aruncat o privire vărului meu şi mi-am dat seama că era pe punctul de a face un act de eroism fatal. Bietul Claudel ! I-a fost foarte greu. A trebuit să fac pe amuzata şi să zîmbesc autorului scenei şi să mă port ca şi cum mă distram. Cum de fapt făceam în sinea mea.

Karla rise iarăşi gutural.

Le maître s-a întors cu directorul care de asemenea şi-a frînt mîinile. Evident, Monsieur glumea... era un lucru imposibil... aceste personalităţi distinse... Monsieur însă a zis foarte calm că nu glumeşte cîtuşi de puţin. În sistemul planetar, a zis el, nu este loc decît pentru un soare, care este cel mai frumos, i-a amintit directorului, cînd are culoare roşie. Toate femeile care nu au părul roşu trebuie să plece imediat.

Directorul şi-a pus mîinile în cap şi a trimis după proprietarul restaurantului. Proprietarul a venit şi a fost neînduplecat. Nu se putea face aşa ceva, a zis proprietarul respectuos, dar ferm. Un astfel de act n-ar fi pur şi simplu imoral şi fără precedent, ar fi de-a dreptul sinucidere comercială. Ar pierde imediat patronajul celor mai înalţi clienţi din Paris. Ar fi dat în judecată, ruinat...

În acest moment Kane s-a uitat la Abel, şi Abel, care ascultase în tăcere, s-a ridicat de la masă şi a venit la fratele său. Au discutat o clipă, apoi Abel l-a luat pe proprietar de-o parte şi din nou o discuţie care nu s-a auzit. În timp ce se întîmpla aceasta, Kane mi-a zis pe un ton liniştitor : „O mie de scuze pentru această supărare. Se va termina imediat". A trebuit să-i zîmbesc din nou, ca să nu-l scap din mînă pe Claudel...

Proprietarul a venit la noi şi era mai palid decît vărul meu. Dacă monsieur Bendigo şi oaspeţii dumnealui ar vrea să fie amabili şi să se retragă într-un salon separat doar pentru cîteva momente...

Monsieur Bendigo a zîmbit şi a zis că i-ar face plăcere... dacă eu i-aş însoţi.

— Şi aţi făcut-o ?

— A trebuit, domnule Queen, altfel prinţul Claudel ar fi sărit asupra lui. M-am dus la Claudel şi i-am spus că mă distrez nemaipomenit de bine — lăsîndu-l pe Claudel fără grai — apoi i-am îngăduit lui Kane să mă conducă afară din salon. Ultimul lucru de care îmi amintesc, rise Karla, a fost gura deschisă a baronesei Herblay.

Cincisprezece minute mai tîrziu, proprietarul restaurantului s-a prezentat personal la Kane, în salonul separat, l-a informat că toate doamnele care n-aveau norocul să aibă păr roşu fuseseră „îndepărtate din local" şi s-a înclinat din nou. La aceasta, Kane a încuviinţat din cap

grav, apoi mi s-a adresat mie : „Sînt sigur că d-voastră eraţi
persoană prezentă cu părul roşu, dar dacă voi descoperi că am
voi proceda în mod adecvat pe alte temeiuri. Vreţi să-mi faceţi
să luaţi masa împreună cu mine şi prietenii mei ? Ne-am int
restaurant unde nu se mai găsea nici o femeie... doar cîţiva bărbaţ
rămăseseră din curiozitate. De prisos să mai spun că Claudel, f
Herblay şi ceilalţi plecaseră.

— Dar ce naiba l-a făcut pe proprietar să schimbe placa ?, în
Ellery. Bănuiesc că a fost plătit bine pentru asta, dar mie mi se pa
după o figură ca asta, nici o sumă de bani nu i-ar mai menţine f
solvabilă.

— Nu mai era a lui, domnule Queen, zise Karla. Vedeţi, la c
nele lui Kane, Abel a cumpărat restaurantul pe loc !

. . . . . .

Patru zile mai tîrziu — patru dintre cele mai emoţionante
viaţa ei, zise Karla — s-au căsătorit. Au petrecut o lună de miere p
lungită pe continent, spre disperarea lui Abel. Dar Karla era îndrăg
tită pînă peste cap şi doar după două luni soţul ei a adus-o, cu m
pompă, pe Insula Bendigo.

— Unde aţi mai fost de-atunci ?, întrebă Inspectorul. Cred c
pentru o femeie ca d-voastră, situaţia în care vă aflaţi vă face să
simţiţi destul de singură, doamnă Bendigo.

— Oh, nu, protestă Karla. Cu Kane n-aş putea să mă simt singu
niciodată.

— Dar dînsul nu munceşte prea mult ?, murmură Ellery. Pîn
noaptea tîrziu şi multe altele ? După cîte îmi dau seama, nu sînteţi pre
mult împreună cu soţul d-voastră.

Karla oftă.

— N-am înţeles niciodată ca o femeie să se interpună între soţul
ei şi munca lui. Probabil educaţia mea europeană... Oricum, avem şi noi
interludiile noastre. Uneori îl însoţesc pe Kane în călătoriile lui de afa-
ceri, care-l poartă în toată lumea. De pildă, cea mai mare parte a lunii
trecute am petrecut-o la Buenos Aires şi Kane zice că vom pleca în
curînd la Londra şi Paris. Le umplu din nou paharele cu coniac, cu
mîna uşor tremurîndă. Nu trebuie să vă pară rău de mine, zise ea cu
o voce slabă. E adevărat, uneori simt lipsa unor femei din clasa mea
socială, dar trebuie să sacrifici ceva ca să fii căsătorită cu un fenomen...
Ştiaţi că soţul meu a fost un atlet faimos în vremea lui ?

Totul era oarecum patetic şi, cînd Karla insistă să le arate camera
cu trofee ale soţului, o urmară, ca nişte turişti, în ceea ce părea a fi
un muzeu. Camera avea un aspect sobru grecesc, marmura lucrată în
linii pure, coloane zvelte şi era plină de trofee atletice cîştigate, zicea
Karla Bendigo, de către extraordinarul său soţ în tinereţea lui.

— Acesta este un aspect al oamenilor mari care n-ajunge nici-
odată în articolele revistelor, remarcă Ellery, privind la emblemele, su-
lurile şi cutiile care conţineau mingi de fotbal, mingi de baseball,
schiuri, statuete, cupe, crose de lacrosse, florete, mănuşi de box şi o
sută de alte mărturii ale unor isprăvi atletice. Toate acestea le-a cîştigat
într-adevăr domnul Bendigo ?

— Într-un fel, noi îi descurajăm pe cei ce scriu reviste, domnule Queen, zise Karla. Da, toate acestea au fost cîştigate de Kane cînd era la şcoală. Nu cred că există vreun sport în care să nu fi excelat.

Ellery se opri ca să studieze o cupă din argint, pentru polo pe apă, pe a cărei suprafaţă numele de Kane apărea mai clar decît restul inscripţiei.

— Aceasta, observă Inspectorul peste umărul lui Ellery, arată de parcă numele Kane ar fi fost gravat din nou.

Se uită şi Karla şi încuviinţă din cap.

— Da, a fost. L-am întrebat şi eu pe Kane cînd am văzut-o prima oară.

— Ah?, Judah. Ellery se întoarse brusc. Mă întrebam de ce influenţa biblică nu s-a extins la celălalt frate. S-a extins, nu-i aşa, doamnă Bendigo ? Kane — K-a-n-e, nu este numele său. A fost...

— C-a-i-n. E-adevărat, domnule Queen.

— Nu pot spune că-l acuz pentru asta !

— Da, din motive clare nu l-a suportat niciodată. Cînd a intrat la o şcoală particulară — cred că o şcoală militară — chiar ca adolescent a insistat să i-l schimbe. Mi-a spus că acest trofeu pentru polo pe apă l-a cîştigat în perioada sa de formare, cum o numesc eu, aşa că a trebuit s-o graveze din nou mai tîrziu sub forma K-a-n-e.

— După cum arată, doamnă Bendigo, zise Inspectorul, soţul d-voastră n-a renunţat probabil la multe din aceste sporturi. Cînd mai are timp ?

— Ba da. Nu l-am mai văzut făcînd decît puţin box şi lupte cu Max.

— Ce ? Inspectorul îşi roti privirea prin camera de trofee.

— Ceea ce face e o nimica toată, rîse Karla. V-am spus că Kane este unic ! Îşi menţine muşchii şi trupul zvelt cu masaj de două ori pe zi. În ciuda imbecilităţii sale, Max este un masor priceput şi Kane, bineînţeles, este Dumnezeul lui. E foarte atent la mîncare — aţi văzut cît de cumpătat a mîncat în seara aceasta — restul îl face constituţia sa de oţel. Personalitatea lui Kane are foarte multe faţete ! În multe privinţe este un băieţel, în altele face pe grozavul. Ştiaţi că de ani de zile e considerat unul dintre cei mai eleganţi zece bărbaţi din lume ? O să vă arăt !

Soţia lui King îi trase într-o altă cameră. Era o sală mare ; putea fi un magazin exclusiv pentru bărbaţi. Dulap după dulap, rafturi după rafturi de costume, paltoane, haine de sport, smochinguri, pantofi... avea de toate, în cantităţi mari.

— E imposibil să găsească timp ca să poată purta toate acestea, exclamă Inspectorul. Ellery aruncă o privire la grămada de cizme de călărie. Călăreşte mult, doamnă Bendigo ?

— De ani de zile n-a mai fost pe un cal... Nu este extr
Kane vine adesea aici, doar ca să le admire.

Inspectau această garderobă regală, cu murmurele cuveni
voce profundă din spatele lor zise :

— Karla, de ce i-ar interesa pe oaspeții noștri galanteria n
bătească ?

Era în cadrul ușii. Frumoasa sa față era obosită. Vocea
notă de supărare și iritare.

— Vrei să-ți privezi soția de plăcerea de a se lăuda cu ac
Karla se duse repede la el și își strecură brațul după mijlocul lu
Ești foarte obosit în seara aceasta.

Era speriată. Nu se vedea pe chipul ei sau din atitud..., dar
îi era pur și simplu îngrijorată, și Ellery putea fi sigur de act
aproape cum ar fi fost prinsă într-un act de trădare, o descoperir
însemna o pedeapsă crudă.

— Am avut o zi lungă și o parte din ea a fost grea. Dom
n-ați vrea să mai bem un pahar înainte de culcare ? Vocea
glacială.

— Nu, mulțumim. Mă tem că și așa am reținut-o pe doamna
digo mult prea mult. Ellery îl luă pe tatăl său de braț. Noapte b
Karla murmură ceva. Zîmbea, dar fața i se ofili dintr-o da
Bendigo se dădu la o parte ca să-i lase să treacă. Brațul Insp
rului se mișcă brusc. Un om de pază stătea în poziție de drepți în
ușii. Erau pe punctul de a păși în coridor cînd Bendigo zise :

— Un moment.

Se opriră, atenți la vreun nou pericol. Era o situație dificil
supărătoare. Fiecare cuvînt rostit de acest om părea plin de capc

Totuși, King Bendigo părea pur și simplu absent.

— Ceva ce trebuia să vă arăt. Abel mi-a spus să nu uit. Ce na
mai era acum ?

La colț, blocînd coridorul, se vedea maimuța, Max'l. Stătea re
mată de un perete și fuma o havană lungă. Se uită la ei cu un rînj

— Despre ce e vorba ? Ellery încercă să se relaxeze.

— Oh. King își duse mîna la buzunarul de la piept. Încă un
din scrisorile acelea a venit în seara aceasta. Cu ultimul avion. A fo
în corespondența obișnuită.

Dădu drumul plicului în mîna lui Ellery. Plicul fusese desfăcut
Ellery nu-i scoase conținutul ; se uită la fața lui Bendigo.

Nu putea vedea pe ea decît indiferență și oboseală.

— Ați citit-o, domnule Bendigo ?, întrebă inspectorul Queen brusc.

— A insistat Abel. Același fel de maculatură. Noapte bună.

VI.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE Ellery se afirmă. Porni cu to dinadinsul să facă cît mai mult necaz posibil.

După ce-l lăsă pe taică-său la Reşedinţă, Ellery comandă o maşină. Apăru una în curte cu Cămaşă-albastră la volan şi cu alter ego-ul său la portieră.

— În dimineaţa aceasta n-am nevoie de însoţitori, mulţumesc, zise Ellery răstit. O să conduc singur.

— Îmi pare rău, domnule Queen, zise Cămaşă-brună. Urcaţi !

— Mi s-a spus că am voie să merg oriunde !

— Da, domnule, zise Cămaşă-brună. Vă vom duce unde doriţi.

— Tatăl meu a luat o maşină fără doică.

— În dimineaţa aceasta avem ordin să nu vă lăsăm singur.

— Cine dă aceste ordine ?

— Colonelul Spring.

— Colonelul Spring de unde le primeşte ?

— Nu ştiu, domnule. Bănuiesc că de la Ministerul de Interne.

— Tocmai la Ministerul de Interne vreau să merg şi eu.

— O să vă ducem noi acolo.

— Săriţi în maşină, domnule Queen, zise Cămaşă-albastră politicos.

Ellery urcă în maşină, iar Cămaşă-brună se aşeză lîngă el.

La Ministerul de Interne Ellery intră în holul de marmură neagră cu un aer de om prost dispus. Cămăşile se aşezară pe o bancă de marmură.

— Bună dimineaţa, domnule Queen, zise unul dintre cei trei oameni de pază, cel din mijloc, din spatele pupitrului. Pe cine doriţi să vedeţi ?

— Pe King Bendigo.

Omul se uită pe un tabel. Îşi ridică privirea, încurcat. Sînteţi aşteptat, domnule ?

— Nu, bineînţeles. Deschide uşa ascensorului.

Cei trei paznici îl priviră fix, apoi se consultară în şoaptă.

— Mă tem că nu înţelegeţi, domnule Queen, zise după aceea bărbatul din mijloc. *Nu puteţi* merge sus fără să aveţi o programare.

— Atunci, fă-mi una. Nu-mi pasă cum o faci, dar eu voi vorbi stăpînului tău şi o voi face chiar acum.

Cei trei bărbați se holbară unul la altul.

— Nu trebuie să faceți scandal, domnule Queen, zise Cămașă-albastră din spatele lui. Oamenii aceștia au ordinele lor...

— Cheamă-l pe Bendigo la telefon !

Fu un moment de criză pe care Ellery îl savură întru totul. Probabil Cămașă-brună îi făcuse semn Cămășii-albastre, pentru că amîndoi se dădură înapoi ; și, probabil, tot el îi făcuse semn din cap omului de pază din mijloc, deoarece acesta păru imediat speriat, se așeză jos și începu să umble încurcat la butoanele sistemului de comunicații. Vorbi cu o voce atît de scăzută că Ellery nu putu auzi ce zice.

— Secretarul regelui zice că e imposibil. Regele este într-o foarte importantă conferință, domnule. Va trebui să așteptați, domnule.

— Nu aici jos. O să aștept sus.

— Domnule...

— *Sus !*

Bărbatul mormăi din nou în aparat. Așteptă puțin, apoi se întoarse nervos spre Ellery :

— E în regulă, domnule. Unul din cei trei apăsă pe ceva și ușa din coloana circulară se lăsă la podea.

— Nu e în regulă, zise Ellery ferm.

— Ce, domnule Queen ?

Bărbatul din mijloc era zăpăcit.

— Ați uitat să-mi luați amprentele de la degetul mare. De unde știți că nu sînt Walter Winchell deghizat ? Vreți să-l informez pe colonelul Spring despre aceasta ?

Ultimul lucru pe care Ellery îl văzu, înainte ca ușa ascensorului să se închidă, fu chipul îngrijorat și oarecum nătîng al Cămășii-brune, ceea ce-i dădu o mare satisfacție.

Ascensorul îl lăsă în camera de primire în formă de felie de tort. De data aceasta, pupitrul negru era ocupat. Bărbatul din dosul pupitrului purta un costum negru civil, nu uniformă, și era cel mai musculos secretar pe care Ellery îl văzuse vreodată. Vocea lui însă era blîndă, de om instruit.

— E o oarecare greșeală, domnule...

— Nici o greșeală, zise Ellery sfidător. M-am săturat de toată grandoarea și aroganța asta. King Kong e în biroul lui ?

— Luați loc, vă rog ! Regele este într-o extrem...

— ...de importantă conferință. Știu. Ține vreodată conferințe neimportante ? Ellery se duse la ușa din stînga și, înainte ca secretarul să poată sări din spatele pupitrului, bătu violent pe tăblie. Tăblia bubui.

El continuă să bată. Ea bubuia înainte.

— Domnule ! Secretarul se ținea de brațul lui. Nu e voie ! Este... este...

— Trădare ? Nu poate fi. Eu nu sînt cetățean de-al vostru. Deschide !

Secretarul îl imobilizâ cu o mînă, iar cu cealaltă îi acoperi gura și nasul.

Situația începea să devină cam albastră.

Ellery se simți ofensat. Luînd în considerare propria-i lipsă de maniere în a-și trata clienții, felul acesta de a se purta semăna mai mult cu al unui angajat care dă afară scandalagiii dintr-un restaurant

din zona răsăriteană a Berlinului decît cu al unui funcţionar c
cios dintr-o democraţie civilizată. Ellery se lăsă jos, simulînd s
şi, cînd strînsoarea secretarului musculos slăbi, Ellery execută u
traatac judo în urma căruia acesta zbură înapoi şi se prăbuşi
mod ruşinos pe fund.

Tocmai atunci se deschise uşa cabinetului particular al lu
Bendigo şi Max'l privi atent.

Ellery nu-şi cheltui energia ca să înceapă tratative cu gorila.
avantajul surprizei, exista o singură modalitate de a trata cu u
Max'l şi Ellery procedă în consecinţă. Îl izbi pe bufonul regelui
şi intră înăuntru pe lîngă trupul prăbuşit. Preferă să nu zăboves
gîndurile asupra a ceea ce probabil urma să se întîmple în
secunde.

Camera emisferică părea plină de bărbaţi distinşi. Erau aşezaţ
se găseau în picioare în jurul mesei de lucru a lui King şi toţi pr
fix spre uşă.

Ellery auzi în spatele lui tropot de bocanci şi pe secretar str
Max'l se ridicase într-un genunchi, cu nasul sîngerînd, cu bereta c
pe ochiul stîng şi cu dreptul măsurîndu-l pe Ellery, fără cea mai
răutate.

Ellery parcurse cu greu uriaşa distanţă pînă la masa de lucru
Bendigo, dădu la o parte pe unul din distinşii bărbaţi, îşi înfipse a
doi pumnii în perfecţiunea de abanos şi-l privi fix şi răutăcios pe
batul din fotoliul auriu.

Bărbatul de pe tron îi întoarse aceeaşi privire.

— Aşteaptă, Maximus. Vocea era blîndă. Dumneata, Queen,
crezi că faci ?

Ellery simţi respiraţia fierbinte a lui Max'l în ceafă, ceea ce
permitea nici mîngîiere, nici bucurie.

— Caut răspunsul la o întrebare, domnule Bendigo. Sînt sătul
discuţii evazive şi nesincere şi nu mai suport amînări.

— O să te primesc mai tîrziu.

— O să mă primiţi acum.

Abel Bendigo se afla în grup şi privea impasibil. Cu colţul ochi
lui Ellery îi observă de asemenea pe Immanuel Peabody şi pe dr. Akst
Avocatul rămăsese cu gura căscată, doctorul îl privea cu un interes
nevădit noaptea trecută. Distinşii străini păreau pur şi simplu uluiţi.

— Ai vreo idee, întrebă stăpînul Insulei Bendigo, ce ai întrerupt ?

— Pierdeţi vremea.

Ochii negri se întunecară. Bendigo se lăsă pe spate.

— Scuzaţi-mă, domnilor, doar un moment. Nu, rămîi unde eşti.
E în ordine, paznicilor. Închideţi uşa aceea. Ellery auzi tîrşiit de picioare
mult în urma lui şi zgomotul uşii îndepărtate. Şi-acum, Queen, pune-mi
întrebarea.

— Unde aş putea găsi prampt pe insula d-voastră, zise Ellery, o
maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă ?

Dacă Ellery ar fi cerut formula bombei cu hidrogen, nu ar fi auzit
o tăcere mai desăvîrşită. Atunci unul din distinşii oaspeţi îşi permise
un chicot banal. Chicotul îl propulsă pe King Bendigo din fotoliul auriu.

— Prin investigația dumitale idioată și lipsită de importanță, tună regele, întrerupi ceea ce probabil este cea mai importantă conferință ce se ține în acest moment undeva pe fața pămîntului. Domnule Queen, dumneata știi cine sînt acești domni ? În stînga mea șade Sir Cardigan Cleets, din guvernul britanic. În dreapta mea șade Cavalerul Camille Cassebeer, din Republica Franceză. În fața mea șade Onorabilul James Walbridge Monahew, din Comisia pentru controlul atomic al Statelor Unite. Și dumneata îndrăznești să pătrunzi cu forța în timpul dezbaterilor acestor domni — ca să nu pomenesc de mine ! — cu scopul de a stabili locul unde se găsește o *mașină de scris* ? Dacă aceasta e o glumă, nu-i apreciez umorul.

— Vă asigur, domnule Bendigo, că nu cred că exagerez cîtuși de puțin.

— Atunci ce înseamnă toate acestea ? Explică-mi !

— Bucuros, zise Ellery. Ați împînzit insula cu atît de multe uși încuiate, paznici înarmați, ordine, restricții și alte impedimente pentru cercetare, domnule Bendigo, că mi-ar trebui cinci ani să fac treaba cum se cuvine și, chiar și-atunci, n-aș fi sigur că am cuprins totul, și eu nu dispun de cinci ani, domnule Bendigo. Eu vreau să acționez, și pe Insula Bendigo acest lucru nu se poate decît dacă ajungi sus de tot. Repet : unde aș putea găsi, pe insula d-voastră, o mașină de scris Winchester silențioasă, portabilă ?

Ochii negri se întunecară și mai mult și delicatele mîini de pe masa de lucru tremurară puțin. Dar, cînd boss-ul vorbi, avea o voce înceată.

— Abel...

Apoi își pierdu cumpătul. Mîna delicată deveni o măciucă ce izbea aerul.

— *Scapă-mă de nebunul acesta !*

Abel ocoli în grabă masa de lucru, ca să șoptească ceva la urechea purpurie a fratelui său...

În timp ce Abel șoptea, roșeața începu să dispară și pumnul se desfăcu. În cele din urmă, King încuviință scurt din cap și ochii săi negri îl priviră încă o dată pe Ellery.

Abel se îndreptă.

— Nu avem astfel de informații la îndemînă, domnule Queen. Era ceva misterios și totuși amuzant în vocea sa nazală lipsită de grabă. Îți pot spune că toate mașinile de scris din Ministerul de Interne sînt electrice, avînd mărimea și greutatea standard ; nu folosim deloc portabile în această clădire. Bineînțeles, s-ar putea să fie cîteva în altă parte pe insulă, proprietate personală a salariaților...

— Dacă nu-mi puteți da mai multe informații concrete decît aceasta, zise Ellery, am nevoie de permisiunea dumneavoastră de a cerceta apartamentele personale ale Reședinței. Mai precis, apartamentele celor din familia Bendigo. Privindu-l în ochi pe Abel, adăugă cu asprime : Așa ceva nu se începe de la iesle. Abel, nu-i așa ?

Abel clipi. Într-adevăr clipi foarte des și continuu.

Acolo o s-o găsesc, gîndi Ellery.

— Foarte bine, Queen, rosti sec King Bendigo, ai permisiunea noastră. Și-acum ieși afară înainte să-l las pe Max'l să te scoată.

. . . . . .

Ellery îl găsi pe taică-său în apartamentul lor.

— M-am făcut cît se poate de antipatic, își încheie el despre aventurile sale în Ministerul de Interne, și am făcut perire. Papa... nu, două.

— Pe prima o știu, mormăi taică-său. Că te-ai născut cu unui spiriduș.

— Vom găsi portabila criminală undeva în apartament din familia Bendigo, zise Ellery. Asta-i una. Cealaltă este că chiar mai periculos decît am crezut eu. El are nu numai puter capriciile unui tiran. Și va deveni foarte capricios cînd va con și alții au putere. E o trăsătură în care nu am încredere. Să vedem Abel a îndeplinit porunca stăpînului său.

Abel o îndeplinise. Nu fură opriți de către paznici. Ofițerul dant părea mîhnit, dar îi salută și se dădu la o parte fără o vorbă

Fiecare membru al familiei avea un apartament personal și Queen căutară în ele pe rînd. Nu găsiră nici un semn al vreunei de scris în apartamentul Karlei Bendigo, și nici urmă de Karla. o mașină de scris în camera de lucru a regelui și una într-a lui dar ambele erau standard și de mărci diferite. Se apropiau de mentul lui Judah cînd Ellery observă pentru prima oară, vizavi lui Judah, o ușă mare, masivă, deosebită ca formă de toate celel care le văzuse în Reședință. O încercă. Era încuiată. Ciocăni. Fi

— Oțel, îi zise tatălui său. Mă întreb ce-o fi aici.

— Hai să aflăm, zise Inspectorul, și se duse după ofițer mandant.

— Aceasta este camera secretă, zise ofițerul. O folosesc doar gele și cei care-l ajută. De obicei domnul Abel.

— Unde se pun la cale cele mai mari înșelătorii, hm ?, zise El Deschide-o, te rog, căpitane.

— Îmi pare rău, domnule. Nimeni n-are voie să intre în acea cameră decît cu permisiune specială.

— Bine, dumneata ai ordinele dumitale. Mie mi s-a acordat misiune specială.

— Nu s-a zis nimic despre camera secretă, domnule, răspu ofițerul.

— Atunci du-te și aranjează.

— Un moment, domnule.

Ofițerul se îndepărtă.

Cei doi Queen așteptară.

— Camera secretă, mormăi Inspectorul. Mare noroc să pu ajunge acolo. Cred că aici lucrează el și Abel în nopțile cînd nu v să se reîntoarcă la Ministerul de Interne.

Ofițerul reveni.

— Vi se refuză permisiunea, domnule.

— Ce !, explodă Ellery. După toate astea...

— Domnul Abel îi asigură pe domnul Queen că în Camera secretă nu există nici o mașină de scris Winchester silențioasă, portabilă.

Îl urmăriră pe ofițer îndepărtîndu-se.

— Papa, se pare, zise Ellery, că domnul Judah Bendigo este ales

Şi era. În camera de lucru a lui Judah găsiră o maşină de scris Winchester silenţioasă, portabilă.

. . . . . .

Judah Bendigo era încă în pat, scoţînd sforăituri spasmodice cum scot oamenii foarte beţi. Inspectorul îşi rezemă spatele de uşa apartamentului în timp ce Ellery privi în jur.

În reşedinţă nu exista nici un alt apartament ca al lui Judah. Al Karlei fusese feminin, dar îi lipseau adîncimea şi lăţimea. Acesta era apartamentul dezordonat şi confortabil al unui om inteligent, cult, cu pasiuni artistice. Cărţile erau catolice, vizibil citite şi multe volume erau rare şi frumoase. Tablourile şi gravurile erau originale şi nu puteau fi adunate decît de un om cu o sensibilitate şi gust deosebite. Multe erau făcute de artişti necunoscuţi lui Ellery, ceea ce îi plăcea, deoarece era limpede că Judah nu punea preţ pe simpla reputaţie, sesizînd valoarea încă nerecunoscută de alţii. În acelaşi timp, se găseau două tablouri mici de Utrillo pentru care Ellery ar fi dat foarte mult ca să le posede.

Pe un întreg perete se aflau înregistrări cu muzică. Poate două mii cinci sute de albume, o colecţie fabuloasă de discuri pentru care probabil au fost necesari mulţi ani ca să le adune. Ellery văzu numeroase înregistrări epuizate de mult timp, opere posedate de rari colecţionari. Palestrina, Pergolesi, Buxtehude, Bach, Mozart, Haydn, Händel, Scarlatti, Beethoven, Schumann, Brahms, Bruckner şi Mahler erau masiv reprezentaţi ; se găseau volume întregi de imnuri gregoriene ; iar un raft lung era destinat muzicii păgîne. Şi Bartók se găsea acolo, Hindemith, Şostakovici şi Toch. Mai era o colecţie care cuprindea marea muzică a lumii occidentale începînd din secolul al nouălea încoace.

— Pe o masă, într-o cutie deschisă, căptuşită cu catifea, strălucea o vioară Stradivarius. Ellery atinse corzile ; instrumentul era perfect acordat.

Deschise pianul Bechstein. Aici nu se găsea nici o sticlă în formă de clopot ! Aici, Judah Bendigo socotea inutil un asemenea subterfugiu. Într-un colţ al camerei, în spatele pianului, aşezate una peste alta, se găseau şase lăzi de coniac Segonzac.

Ellery privi încruntat spre uşa dormitorului.

Clătină din cap şi se duse la masa de lucru florentină acoperită cu piele, pe care se afla o maşină de scris portabilă marca Winchester.

Nu o atinse.

Brusc se aşeză jos şi începu să cotrobăie prin sertare.

Inspectorul îl urmărea în linişte.

— Iată hîrtia de scris.

Era într-o cutie mare — coli simple de culoare crem, format obişnuit pentru scrisori personale, de hîrtie velină fină, fără vreo monogramă sau imprimare.

— Eşti sigur, Ellery ?

— E fabricată în Italia. Filigranele sînt identice. Sînt sigur.

Luă o coală din cutie, puse cutia la loc în sertar, apoi introduse coala în carul maşinii de scris.

— O să-l trezeşti, zise Inspectorul.

— Sper. Dar n-o să se trezească. E amorţit, iar asta este silenţioasă... Nu pricep. Dacă asta e aceeaşi maşină...

Ellery scoase cea de-a treia scrisoare de amenințare, o sticlă de Segonzac de pe masa de lucru și copie mesajul pe

Mașina scotea un sunet asemănător cu răpăitul ploii. Er liniștitor.

Ellery scoase copia și o așeză lîngă original. Oftă neîn vada era concludentă : ultimul mesaj prin care era amenin lui King Bendigo și se stabilea data de joi, douăzeci și unu iun scrisă cu mașina aceea. Ușoare nepotriviri în aliniament, scăpăr neală în imprimarea anumitor caractere erau identice.

— Asta este, Papa.

Se uitară unul la celălalt în camera tăcută a lui Judah.

— Nici o încercare de a se ascunde, zise Inspectorul după Absolut nici una. Oricine — Abel, King — ar putea intra aici oră din zi sau noapte și în zece secunde ar găsi hîrtia, mașina ar putea face același test și ar ajunge la aceeași concluzie. Sau Spring, sau orice om de pază din clădire. Max'l ar putea-o fac

— Abel a făcut-o în mod sigur.

Un frate care-și propune să ia viața fratelui și nu ia nici sură de prevedere ca să nu fie descoperit. Și un alt frate care de aceasta și — ceea ce este cel mai uimitor — caută adeverire u era necesară nici cea mai vagă confirmare.

— Poate, zise Inspectorul domol, poate aruncă vina pe el și Abel știe sau bănuiește.

— Și asta ar constitui o problemă ?, zise Ellery, mușcîndu-și culațiile degetelor. La ultimul etaj al clădirii centrale din acest fortificat, în apartamentul personal al unuia din familia regală ? voie să aduci cu avionul „experți" de la New York pentru un aseme lucru ? Cînd au aici o organizație completă pentru aplicarea le fără îndoială, cu cele mai avansate mijloace ? Tot ceea ce acest cetare ar necesita, Papa, este cea mai simplă capcană. De fapt, o verificare a amprentelor digitale. Clătină din cap. Nu are nici o m

— Nici asta n-are !

Ellery ridică din umeri. Căută în buzunar și scoase un bri

— Ce ai de gînd să faci, Ellery ?

— Reconstituirea. Ce altceva pot face ? Ellery deschise briceagul cu lama cea mai ascuțită și crestă cu grijă ambele laturi ale literei n o din mașina de scris a lui Judah Bendigo.

— Pentru ce faci asta ? Știm doar că sînt scrise cu mașina acea

— Poate au fost scrise toate odată, cu mult timp în urmă, o-urile din următoarea scrisoare vor fi intacte, așa cum au fost ajunge probabil în impas. Dacă însă vor apărea aceste crestături și vom putea verifica timp de douăzeci și patru de oare cine mînu această cameră...

. . . . . .

— Cheamă-l pe colonelul Spring la telefon. Vreau să-i vorbesc zise Ellery căpitanului pazei.

Ofițerul luă poziția de drepți.

— Da, domnule.

Ceilalți paznici luară de asemenea poziția de drepți.

— Domnul colonel ? Vorbește Ellery Queen. Telefonez de în...

— Știm de unde telefonați, domnule Queen, zise colonelul Spring cu o voce stridentă. Vă place vizita ?

— Aș prefera să răspund personal la această întrebare, domnule colonel. Dacă știți unde sînt, cred c-ar fi bine să veniți imedia aici.

— S-a întîmplat ceva ? Colonelul părea alarmat.

— Vă aștept.

Fața pierită a colonelului Spring își făcu apariția după șase minute. Nu zîmbea și nu părea lipsit de vlagă.

— Ce este ?, întrebă el imedat.

— Cît de mult ne putem bizui pe acești oameni de pază ?, întrebă Ellery.

Paznicii, inclusiv ofițerul, stăteau rigizi în poziție de drepți. Ochii le erau bulbucați.

— Acești oameni ? Privirea apoasă a colonelului Spring trecu peste ei. Întrutotul.

— Toate schimburile care fac de serviciu aici ?

— Da. De ce ?

— Sînt absolut devotați regelui ?, întrebă Ellery.

Omulețul în splendida uniformă neagră și aurie își puse o mînă în șold și își ridică în sus capul ca de pește. Vă referiți la King Bendigo ? Și-ar da viața pentru el. De ce ?

— Voi plăti pentru integritate, murmură Ellery. De ce ?, domnule colonel. Pentru că, începînd din acest minut, vreau să mi se raporteze, timp de douăzeci și patru de ore, identitatea fiecărei persoane care intră în apartamentul personal al lui Judah Bendigo.

— Domnul Judah ? Pot să întreb de ce ?

— Puteți, dar eu n-am de gînd să vă răspund, domnule colonel Spring.

Omulețul scoase o țigară maro și o duse imediat la buze. Căpitanul se repezi spre el cu o brichetă.

— Mulțumesc, căpitane, zise colonelul. Asta e voie, domnule Queen ? Pufăi scurt norișori de fum înțepători.

— Luați legătura cu Abel Bendigo. Dacă el retrage autorizația, spuneți-i că inspectorul Queen și cu mine așteptăm ca în decurs de o oră să fim duși cu avionul la New York. Dar n-o s-o retragă... Acest raport, domnule colonel, trebuie să fie confidențial. Nimeni — cu excepția lui Abel Bendigo și, în realitate, aș prefera să nu facă nici el excepție — nimeni nu trebuie să știe că se face această verificare. Pentru a simplifica lucrurile, împiedicați accesul servitoarelor și al altor servitori, sub un oarecare pretext plauzibil, în camerele lui Judah Bendigo, pînă la noi ordine. Dacă se află ceva sau treaba nu e făcută serios, domnule colonel...

Verdele de pe chipul colonelului deveni mai intens, dar pur și simplu zise :

— Niciodată n-au fost plîngeri împotriva mea, domnule Queen.

În ascensor inspectorul Queen zise pe un ton sec :

— Mă întreb cît de mult ne putem încrede în *el*.

Același lucru se întreba și Ellery.

VII.

A PATRA SCRISOARE apăru în după-amiaza zilei ur
Ziua începu cu un ultimatum vesel dat de șeful servici
dical al regelui. Locuința din Reședință a doctorului Storm er
de o aripă a spitalului rezervat pentru uzul familiei Bendigo.
îndemînă cu cel mai avansat echipament, cu concursul unui p
format din asistenți medicali și dentari și tehnicieni de laborato
torul Storm dirija ritualul zilnic de examinare a sănătății sti
imperiului Bendigo. Examenul medical avea loc în fiecare dim
înaintea micului dejun al lui King Bendigo.

În această dimineață deosebită, micuțul și robustul doctor,
rînd un teanc de hîrtii, trecu legănîndu-se pe lîngă paznici și in
sufrageria familiei, tocmai cînd King și regina sa se ridicau de la
ca să anunțe pe neașteptate că în ziua aceea eminentul său pa
nu va face nici o muncă.

— S-a întîmplat ceva ?, întrebă Karla repede.

— Fleacuri, bombăni King. Mă simt foarte bine. Puțin ob
poate...

— Puțin obosit, poate, îl imită doctorul Storm. Puțin obosit, bi
înțeles ! Nu-mi plăceți în dimineața aceasta. Nu-mi plăceți deloc. Si
o zi apăsătoare și umedă. Nepotrivită pentru d-voastră. Astăzi n-o
faceți altceva decît să vă distrați.

— Pleacă de-aici, Stormy, zise King Bendigo încruntîndu-se. Al
trebuie să dea o fugă pînă la Washington, iar eu am o mie de treb
trecute în agendă. Nici vorbă de-așa ceva.

— O să plec, zise șeful serviciului medical, arătîndu-și dinții mi
și ascuțiți, și n-o să mai revin. Credeți că-mi place acest exil ? Oh, v
cer scuze, vă cer scuze.

— De ce stai ? King zîmbea.

— Pentru că detest *genus homo*. Pentru că le-am cucerit toate
universurile și le-am zdruncinat toate mințile lor mici și le-am șocat
toate micile lor sensibilități etice, și pentru că d-voastră mi-ați dat un
spital grozav cu care să mă joc... și materie primă din abundență. Și
pentru că vă iubesc, stăpîne. Astăzi nu trebuie să vă apropiați de birou,
auziți ? Nici un pas, altfel găsiți-vă un alt nebun.

— Dar întîlnirile mele, Stormy...

— Ce-o să se întîmple ? O să se prăbușească o dinastie ? O să cîștigați cu zece milioane mai puțin ? Dați-le naibii de întîlniri.

— Iubitule, îl imploră Karla. Mîna îi era pe brațul soțului, ochii îi străluceau.

— Și tu, Karla ? Marele om oftă și se întoarse ca să se privească într-o oglindă. Își scoase limba. Aaaaa. E într-adevăr încărcată...

— Nu e vorba de limbă. E vorba de tonusul muscular și de sistemul vascular. Rămîneți sau plec eu ?

— Bine, bine, doctore, zise King tolerant. Care-ți sînt ordinele ?

— Vi le-am dat. Faceți orice în afară de muncă. Ridicați un zmeu. Cherchéliți-vă. Faceți dragoste cu soția. Ce-mi pasă mie ?

Astfel, în după-amiaza aceea, copleșiți de căldură, cu nervii încordați, umblînd încoace și încolo agitați, cei doi Queen nimeriră peste o scenă extraordinară. Trecînd pe lîngă sala de gimnastică a Reședinței, auziră strigăte de bărbați. Priviră înăuntru și-i văzură pe membrii familiei regale jucîndu-se. Lîngă piscină se găsea un ring de profesioniști și în ring stăpînul insulei se lupta cu Max'l. Cei doi bărbați purtau ghete înalte cu șireturi și pantaloni strîmți ; amîndoi erau goi de la brîu în sus. Max'l era plin de păr pe corp ; torsul lui King era fără pic de păr, ca al unui băiat. Pe lîngă trupul masiv al celuilalt bărbat, el părea subțire.

În momentul în care cei doi Queen intrară, Bendigo, printr-un salt înapoi, tocmai scăpa dintr-o priză incorectă și, în momentul următor, îl răsuci pe Max'l și-i aplică figura nelson *). Max'l își ridică brațele, cu mîinile încleștate și își concentră toată puterea într-o apăsare spre podea. Ochii lui King însă străluciră și nu-i dădu drumul. Atunci Max'l se lăsă în jos și începu să-și muște degetele furios.

— Abandonezi, Maximus ?

— Da, da !

Rizînd, King strînse mai tare. Ochii lui Max'l se bulbucaseră și fața i se contorsionă. Atunci, cu un fel de dispreț, King își desfăcu mîinile și-l părăsi. Uriașul corp păros se prăbuși pe rogojină și rămase nemișcat. După o clipă se-ntoarse și se tîrî spre un colț al ringului unde se așeză, abătut ca un animal epuizat care-și linge rănile, frecîndu-și întruna ceafa.

King îi zări și le făcu vesel semn cu mîna, după care sări afară din ring.

— Dumneata, Queen, faci lupte ?

— După ce tocmai am văzut... nu, mulțumesc !

King rîse.

— Karla. Oaspeții noștri rătăcitori.

Karla își ridică privirea. Era într-un costum de baie franțuzesc, cu ochelari de soare la ochi și stătea întinsă sub o lampă cu raze ultraviolete, la marginea piscinei. Se ridică repede în capul oaselor.

— Iată-vă pe amîndoi. Am trimis să vă caute în toată Reședința, ca să vă invite să veniți cu noi. Unde v-ați ascuns ?

— Pe ici și colea, doamnă Bendigo. E o zi agitată.

*) nelson — o prindere prin care apăsarea se aplică cefei, capului, unui braț sau amîndurora.

King Bendigo se uită la ei zîmbind. Ellery se întrebă
întîmpla unui bărbat dacă acest potentat l-ar prinde făcînd
cu nevastă-sa.

Max'l era pe picioare acum și arăta ca o curcă plouată.

În bazin se afla Judach Bendigo. Abel nu se vedea nicăieri.

Trupul alb și emaciat al lui Judach, într-un slip verde,
piscină ca o frunză de crin. Pe marginea piscinei zăcea o
Segonzac și un pahar. Cînd Ellery se uită la el, Judach îș
ochii. Erau injectați și împăienjeniți, dar nu clipeau. Spre
lui Ellery, o pleoapă se mișcă în jos și în sus într-un clipit
Apoi amîndoi ochii se închiseră și Judach se bălăci puțin, îndr
alene spre sticlă și pahar.

— Dumneavoastră de ce nu vă răcoriți în piscină ?, zi
Sînt cabine aici jos și avem o cameră specială cu lucruri pentru
se găsesc de toate în ea.

— La vîrsta mea, nu mi-aș dezgoli trupul deșirat în fața
mei frumoase, zise Inspectorul, chiar dacă mi s-ar coace pie
meu însă, el e mîndru de fizicul lui...

— Am fost, zise Ellery, privindu-l pe King.

Boss-ul rise.

— Ești mai subțire decît mine, dar Darius — secretarul m
mi-a spus că ești un băiat puternic. Boxezi, Queen ?

— Păi... da.

— Nu vă lăsați ispitit de Kane să boxați, domnule Queen
Karla. În sala cu trofee se află o fotografie — ați observat-o sear
cutii ? — în care soțul meu stă deasupra unui campion culcat la p

— Campion ? întrebă Inspectorul. Ce campion ?

— Campionul mondial la categoria grea, chicoti King Bendigo
întîmplat cu mult timp în urmă... abia trecusem de douăzeci de
Îmi ieșea mereu în cale făcînd pe grozavul și bătînd tot felul de agen
Cîțiva dintre admiratorii mei m-au convins să urc pe ring cu el. L
trimis la podea în primele douăzeci de secunde, un crochiu de dre
norocos. Unul din prietenii mei ziariști a fotografiat scena. Îmi am
tesc că după asta am fugit amîndoi mîncînd pămîntul ! Din tot ce
cel mai mult mă mîndresc cu această fotografie... Maximo ! Cu
te simți ?

— Ne luptăm din nou, mormăi Max. De data asta o să vă r
brațul. Haideți !

— Nu, am chef să mă grozăvesc. Hai să ne punem mănușile, Max'l
Am de gînd să te fac pilaf.

— Oh, aceasta a fost cea mai frumoasă zi, oftă Karla. Du-te, Max'l
Dă-l gata. Mi-ar plăcea grozav să te văd învins, iubitule...

— Ai auzit-o pe doamna, zîmbi King Bendigo. Aruncă-mi mănușile

Pe unul din stîlpii ringului atîrnau două perechi de mănuși de box
de opt uncii. O pereche avea culoarea obișnuită, cealaltă avea o nuanță
purpurie irizată. Max'l îi aruncă stăpînului său aceste mănuși, mor-
măind. Ellery observă foarte multe perechi de mănuși de box agățate
pe unul din pereții sălii de gimnastică ; nici una purpurie. Simți că-l
trec fiorii.

Se întîmplă în timp ce King își punea mănușa stîngă. Mîna lui mare se opri la jumătatea mănușii și și-o retrase încruntîndu-se, apoi scormoni în ea cu degetul arătător.

Degetul veni afară agățat de un ghemotoc de hîrtie.

Hîrtie de culoare crem.

Bendigo o despături. Scoase o exclamație de supărare și se învîrti, vrînd parcă să acuze pe cineva de ceva. Cînd se învîrti, talpa pantofului de gimnastică alunecă pe marginea piscinei și, cu un strigăt comic, se prăbuși pe spate în apă, stropindu-i, în cădere, pînă la piele pe Ellery și pe Inspector.

Karla, care nu-l văzuse scoțînd scrisoarea din mănușa de box, strigă înspăimîntată ; dar apoi, văzîndu-l pe domnul și stăpînul său bătînd apa cu mîinile și bălăcindu-se în piscină, izbucni în rîs.

— Oh, Kane, iartă-mă, dar ai fost așa de caraghios ! Judah, nu pluti pe apă ca un mort, ajută-l !

Marele om se scufundă, ieși la suprafață, țipă, înghiți o gură de apă și se scufundă din nou. Judah ședea în bazin uimit. Se îndreptă apoi înspre fratele său cu mișcări iuți și-l apucă de bărbia-i regală.

— Un miracol ! Un miracol !, strigă Judah. Ozymandias s-a relevat !

Cine are un cîrlig ca să agațe acest picior de lut ? Și feriți-vă de taifunuri.

În timp ce Ellery și Inspectorul trăgeau afară din piscină pe omul de pe care șiroia apa, Ellery se gîndea că atunci auzea pentru prima oară vocea lui Judah Bendigo.

— Kane, îmi pare rău. Iubitule, te simți bine ? Nu te-am văzut niciodată pierzîndu-ți echilibrul, Micuțule ! Karla rîse și rîse, ținîndu-i capul cu grijă.

King se descotorosi de ea, sări în picioare și părăsi sala de gimnastică. Era negru la față.

Max'l, care stătuse tot acest timp în ring, ca un idiot, sări pe podea și alergă după stăpîn.

Karla se opri din rîs.

— E furios, zise încet. El rîde foarte mult, dar niciodată de el... Ce era bucata aceasta de hîrtie ? Încă o scrisoare de amenințare ?

După aceea află.

— Mă tem că da, doamnă Bendigo. Ellery luase hîrtia cînd căzuse din mîna lui Bendigo și o vîrîse în buzunarul lui. Acum o scoase și o citi împreună cu Karla și cu tatăl său. Judah ședea pe marginea piscinei, turnîndu-și calm băutură.

Era același tip de hîrtie, scrisă cu o mașină Winchester silențioasă, portabilă.

De data aceasta mesajul zicea :

Vei fi ucis joi, 21 iunie, exact la ora 12,00...

— Nu pot crede, zise Karla. Știu despre celelalte — am aflat cu greu de la Kane — dar totul este stupid. De un melodramatism inutil. Își puse halatul. Scuzați-mă, zise cu sfială. Vreau să mă îmbrac.

Alergă spre cabine.

După plecarea ei cei doi își întoarseră privirile s
constatară că Judah Bendigo plecase.
Cu sticla și paharul.

. . . . . .

Nici unul din cei doi Queen nu-și făcu grijă ca să
nele. Urcară în grabă sus și se repeziră la ascensor.
— Crestăturile de la o, mormăi Inspectorul. Șase o mic
are două crestături. Acum problema e...
— Raportul, căpitane, îi zise Ellery ofițerului de gard
te rog !
Ofițerul vîrî o foaie de hîrtie în mîna lui Ellery.
Se retraseseră la fel de nedumeriți precum veniseră.

. . . . . .

În apartament, cu ușa încuiată, se aplecară asupra rapo
Era doar un nume în el.
Nimeni nu intrase sau ieșise din locuința lui Judah Be
afară de el însuși de cînd Ellery crestase litera o de la mașina
Nu numai pentru că pentru a patra scrisoare de amenin
folosită mașina de scris a lui Judah Bendigo, dar era clar
putea fi acela care o folosise.

•
• •

— Perfect, zise Inspectorul, plimbîndu-se prin cameră. Dec
În mod sigur este Judah Bendigo și data de joi, douăzeci și unu
ora douăsprezece este stabilită în mod cert, și asta-i tot.
— Nu e tot. Care oră douăsprezece ?
— Ce ?
— La amiază sau la miezul nopții ?
Trebuie să urmeze o a cincea scrisoare.
— Nu mă interesează asta, Ellery. Lucrul important acum
că știm că e Judah. Dar acum că știm, ce trebuie să facem ?
— Îl informăm pe Abel.
— Care-i la Washington.
Ellery ridică din umeri.
— Atunci așteptăm pînă se întoarce.
— Dacă, zise tatăl său, dacă Abel nu se întoarce pînă vine
douăzeci și doi iunie ?
Ellery își lovi buza cu muchia scrisorii.
— Sau să presupunem că se întoarce la timp. Îl informăm și
zice : „Vă mulțumesc, domnilor, asta-i ceea ce credeam și eu, poftiți
pălăria... luați-vă zborul !“ Și noi o să zburăm spre soare apune sau ci
naiba știe în ce direcție se află New York-ul de aici..., și te întreb, d
ce ? De ce a fost nevoie de noi în primul rînd ?
— Și ce, mormăi Ellery, ce o să-i facă fratelui Judah ? O să
jupoaie de viu ? O să-l spînzure de gît, pînă cînd n-o să mai poată ni
măcar înghiți Segonzac ? O să-l bată la palmă ?
— Ieși din hainele alea ude, fiule. N-are nici un sens să fac
pneumonie pe lîngă o durere de cap clasa întîi.
Se dezbrăcară în liniște.

VIII.

CEEA CE A URMAT a fost insuportabil, pentru că nu s-a întîmplat nimic. Abel nu s-a întors pe insulă a doua zi. Karla nu i-a putut primi... se spunea că e bolnavă, n-avea nimic important, dar doctorul Storm o ținea la pat. King Bendigo s-a dus la Ministerul de Interne și, parcă vrînd să recupereze ziua pe care o pierduse, a rămas acolo și a lucrat împreună cu Peabody pînă noaptea tîrziu. Cei doi Queen l-au văzut pe Judah de vreo două sau trei ori ; el le-a făcut amabil semn cu mîna, dar a reușit să-i evite. Discutaseră mult despre oportunitatea de a-l aborda pe Judah din propria lor inițiativă, fără să-l aștepte pe Abel, dar în cele din urmă au renunțat.

Literalmente nu era nimic de făcut. Așa că au hoinărit prin insulă.

— Poate, remarcă Inspectorul, reușesc să-mi completez bocceluța de note și schițe.

Dispăruseră chiar și Cămășile. Cel puțin, nu li se mai punea nici un obstacol în cale și după cîte-și puteau da seama nu-i urmărea nimeni.

A doua zi după incidentul cu mănușa de box, explorau o parte a insulei pe care nu o văzuse înainte. Aici nu existau nici fabrici, nici locuințe de-ale muncitorilor. Era un loc sterp, o zonă cu dune de nisip și arbuști pipernicîți, cu oglinda albastră a mării prăvălindu-se și făcîndu-se cioburi de pereții falezei. Aceasta era o limbă de pămînt înconjurată din trei părți de mare și fusese lăsată în starea ei naturală din cauza imposibilității unui camuflaj eficace.

— Dar nu în întregime, zise Ellery. Dacă vrei să te uiți acolo — unde începe să crească pădurícea aceea deasă — o să vezi ceva ce seamănă cu cel mai mare mesteacăn înclinat pe care l-ai văzut vreodată. Doar că e un tun de șaisprezece țoli.

— Cine ar avea nevoie de locul ăsta uitat de Dumnezeu ?, mîrîi tatăl. Ce-i aceea ?

— Care anume ?

Inspectorul mersese puțin mai înainte, într-o parte a dunei, și, cînd Ellery grăbi pasul și-l ajunse, acesta se opri brusc.

Peretele falezei cobora la picioarele lor formînd o potecă abruptă, dar accesibilă, pînă jos pe plajă. Între linia coastei și baza falezei se găsea o construcție din beton armat. Nu era o construcție mare și puținele ei ferestre cu grilaj de fier erau atît de mici că părea un fort în

miniatură. Fuseseră plantaţi palmieri în jurul clădirii care era brăzdată şi stropită cu vopsea de culoare cenuşie-cafenie. Probabil, de pe mare nu se distingea de fondul natural.

Întreaga zonă era înconjurată de un gard metalic înalt de douăsprezece picioare având deasupra sîrmă ghimpată.

Ellery arătă spre cîteva cabluri camuflate.

— Este electrificat.

În vîrful clădirii se găsea un post de observaţie cu o turelă din care, printr-o ambrazură îngustă, ieşeau ţevi de mitralieră. Dincolo de gard patrulau oameni în uniformă, înarmaţi pînă-n dinţi.

— Soldaţi ai regatului lui Bendigo, zise Ellery printre dinţi. Cred că se simt singuri aici. S-ar putea să o lase mai moale dacă le vorbim amabil.

Ellery coborî pe potecă cu Inspectorul imediat în urma lui. De sub picioarele lor zburau bucăţi de marnă. Soarele era fierbinte.

Cînd ajunseră la baza falezei, dădură peste o maşină mică de la Reşedinţă. Maşina era goală şi cheia se găsea în contact. Priviră în jur. Pe plajă nu era nici un drum. Maşina ar fi trebuit lăsată sus pe faleză în oarecare distanţă, unde se termina şoseaua.

— Cum naiba a ajuns maşina asta aici jos ?

— Un tunel. Ellery arătă cu degetul. Închis... vezi uşa aceea camuflată ? Cred că trece prin stîncă şi dă în şoseaua principală undeva acolo în spate. Uşi în faleză, Doamne fereşte-ne ! Îţi spuneam eu, Papă, că oamenii ăştia n-au trecut de vîrsta de opt ani.

— Cu toate astea, nu sînt decît nişte mici scandalagii, zise tatăl pe un ton sec.

— Stai !

Poarta era încuiată. În interior se aflau doi soldaţi înarmaţi cu puşti mitraliere. Puştile erau îndreptate, prin poartă, spre burţile celor doi Queen. Între soldaţi se vedea un ofiţer cu faţa înnegrită de soare şi ochii de culoarea şi căldura unei cochilii de stridie.

Puţin mai la o parte, fumînd o ţigară maro, stătea colonelul Spring.

— Bună dimineaţa, îi zise Ellery colonelului Spring.

Colonelul fuma.

— Ce doriţi ? Ofiţerul avea o voce aspră, mecanică.

— Nimic deosebit. Căscam şi noi gura pe aici... domnule maior, nu ? Încă nu sînt obişnuit cu gradele d-voastră. Probabil lui Spring nu-i plăcea să se amestece în îndatoririle curente ale subordonaţilor săi. Stătea acolo de parcă nu-i mai văzuse pînă atunci. Putem să intrăm, domnule colonel, şi să privim în jur ?

Colonelul Spring fuma.

— Permisele d-voastră, se răsti ofiţerul.

— Ce-i aici ?, mormăi Inspectorul.

Foarte bine, domnule colonel, dacă aşa vrei... Da' cu ce vă ocupaţi aici, domnule maior ?

— Permisele dumneavoastră ! Nu era nici un pic de umor în vocea aceea de robot.

Cei doi Queen încetaseră să mai rîdă.

— Nu avem permise, zise Ellery prudent. Domnul colonel Spring vă poate spune cine sîntem.

— Eu ştiu cine sînteţi. Permisul d-voastră.

— Avem permisiunea personală a lui King și Abel Bendigo să mergem oriunde pe insulă. Nu vi s-a transmis aici ?

— Arătați-l !

— Ce să arătăm ? Ellery începea să se înfurie. Ți-am spus. Regele vostru a zis că putem merge oriunde vrem.

— În acest loc trebuie să arătați un permis scris, semnat de domnul colonel Spring. Aceasta este o zonă interzisă. Dacă nu aveți permis, plecați imediat. Aveți permis ?

— Apăi, să mă ia naiba, zise Inspectorul.

Ellery se uită cu tot dinadinsul la colonel. Omulețul solduros și elegant în uniformă îi privea ca pe niște ciudățenii dintr-o cușcă cu purici dresați.

— E-n regulă, domnule colonel, noi sîntem aici și dumneata ești acolo. Inspectorul Queen și cu mine vrem un permis. Faceți unul.

Micuțul colonel zîmbi.

— Desigur, domnule Queen, dar va trebui să fie contrasemnat de către King Bendigo sau Abel Bendigo. Acesta e regulamentul. Adresați-vă la biroul meu pe căile obișnuite. Bună dimineața. Prinse cu delicatețe chiștocul brun al țigării care ardea moonit, îi dădu drumul din mînă și-l strivi cu tocul bocancului în nisipul argilos.

— Hai, fiule, zise Inspectorul.

Patru lucruri se întîmplară aproape simultan.

Singura ușă vizibilă a clădirii de beton armat se deschise și apăru chipul bucălat al doctorului Storm, care ducea în mînă o trusă medicală ; în spatele lui venea un paznic enorm.

Ellery scoase repede un binoclu din buzunar, îl duse la ochi și-l îndreptă spre una din ferestrele zăbrelite ale clădirii.

Colonelul Spring luă o ținută severă și cu o voce tăioasă zise ceva ofițerului.

Ofițerul sări înainte, strigînd la straja din turelă. După cîte se părea, curentul care trecea prin gard era dirijat din turn. Ofițerul puse mîna pe poartă și o descuie.

— Arestează-i pe acești oameni, zise colonelul Spring.

Ofițerul smulse binoclul din mîinile lui Ellery și în momentul următor doi soldați înarmați îi țineau strîns pe cei doi Queen.

Fură trași în interior.

— De... dragul... Inspectorul se sufocă. Unul dintre soldați ținea ușor de cravata Inspectorului. Bătrînul gentleman începea încet să devină purpuriu.

O voce slabă glacială îi zicea întruna lui Ellery : *Acest lucru e ridicol, e ceva ce citește într-o carte,* în timp ce pumnii loveau necontenit în carne și chipuri se holbau la el și cerul albastru, marea albastră, nisipul alb și palmierii verzi se învîrteau și durerea îl cuprindea din toate părțile, explodînd în cele din urmă în ființa lui. Se trezi întins pe nisip cu nasul vîrît în marnă și cu o greutate zdrobitoare în spate.

Apoi, cînd fu ridicat și forțat să stea în picioare, lucrurile reveniră puțin la normal. Tatăl său stătea în apropiere, palid ca moartea, curățindu-și hainele cu mișcări încete, dezordonate. Ușa clădirii din beton armat era închisă din nou. Doctorul Storm, arătînd ca un pinguin bătrîn și gras în costumul albastru și cămașa albă, vorbea vesel cu colonelul Spring.

Erau înconjurați de soldați înarmați.

Nimeni nu părea amenințător.

Nimeni nu privea încruntat.

Asta le e meseria. Nimic deosebit... Ellery se trezi îndoit de mijloc, ținîndu-se cu mîinile de burtă.

Colonelul Spring fuma o altă țigară maro, ascultînd încruntat și cu capul în jos la doctorul Storm.

— Regulamentele mele nu sînt făcute ca să fie încălcate, domnule doctor.

Doctorul continua să vorbească bine dispus.

Bărbații îl țineau în continuare. Ellery le era recunoscător. Tatăl său încă își curăța hainele fără succes. Un avion de-al lui Bendigo brăzda înălțimile cerului.

— E-n regulă. Colonelul Spring ridică din umeri.

Zise ceva ofițerului, se întoarse pe călcîie și se duse spre clădire. Ușa se deschise imediat. Intră înăuntru. Ușa se închise cu zgomot.

— Puteți pleca acum, domnilor.

Ellery își ridică privirea. Era doctorul Storm care zîmbea.

— Putem... ! Auzi o voce sugurmată, care nu semăna deloc cu vocea lui.

— Știu, știu, zise șeful serviciului medical de pe Insula Bendigo. Eul d-voastră bărbătesc e ofensat.

— Ofensat, bolborosi Ellery. Își ținea încă pumnii vîrîți în burtă. Vreau o explicație. Vreau să mi se ceară scuze. Vreau să fiu singur cu omul ăsta într-o cameră. Vreau ceva.

— N-o să obțineți nimic, zise doctorul Storm. Aveți noroc că s-a întîmplat să mă nimeresc eu aici. Și dacă vreți să-mi urmați sfatul, domnule Queen, nu mai veniți niciodată aici. Micuțul și grăsanul doctor le făcu semn cu mîna, trecu prin poartă, urcă în mașina goală, o întoarse și intră în gaura din faleză.

O clipă mai tîrziu nu se mai vedea nici o gaură, doar faleza.

— Afară, zise degetul mare al ofițerului. Ochii de stridie nu-și schimbaseră expresia.

Ellery își simți pumnii umflați.

— Hai fiule, zise tatăl insistent. Crezi că poți merge pînă la mașina noastră ?

. . . . . .

Ellery nu porni mașina. Durerea din burtă slăbea, dar nasul îl ardea din cauza marnei în care se tăiase. Burta îl durea peste tot.

Inspectorul ședea lipsit de vlagă, cu mîinile în poală, privind la marea liniștită.

Rămaseră așa multă vreme, fără să rostească un cuvînt.

Apoi tatăl zise :

— Pe cine ai văzut în clădirea aceea ?

— Pe doctorul Akst. Ellery simți gust amar în gură.

— Akst ? Fizicianul acela tînăr, blond, solid ?

— Da.

— S-ar putea ca acesta să fie laboratorul secret al lui Akst ? Unde se joacă cu atomii lui ? Aceasta ar explica gardul electrificat, paznicii...

— E o clădire prea mică pentru cercetări în domeniul fizicii. Oricum, doctorul Akst avea mîinile sus, pe zăbrele. Erau în cătușe.

— În cătușe.

— E arestat. Ellery își privi mîinile congestionate. Mă întrebam de ce nu-l mai văzusem. A fost îndepărtat.

— Oh, hai, zise Inspectorul cu vehemență. Asta-i prea de tot chiar și pentru o asemenea cloacă. La urma urmei...

— La urma urmei ce ? Țarcul acesta este versiunea Dachaului pe Insula Bendigo. Cine-i poate spune maiestății sale regelui ce are voie să facă sau să nu facă ? El se consideră stăpîn al acestei insule din ocean, monarh absolut al ei și al tuturor de pe ea.

— Dar Akst... un om ca Akst...

— Dispare. Sau se răspîndesc știri false într-un mod inteligent. Asta n-ar fi o problemă, Papa.

— Dar de ce ?

— *Lèse majesté*. Trădare față de coroană. Sau a ajuns la concluzia că ceea ce lucrează este insuportabil chiar și pentru stomacul lui științific. Cine știe de ce ? Probabil loialitatea lui Akst a început să dea de bănuit. A fost cercetat sau este în curs de cercetare. Ori a refuzat să continue și acesta e un mic tratament pentru a-l convinge. Între timp e în lanțuri în lagărul de concentrare personal al regelui... Mă întreb dacă pe Insula Bendigo există tribunale.

• • •

Inspectorul îi îngriji rănile lui Ellery, îi făcu o baie fierbinte și-i spuse să stea întins în pat. Ellery nu adormi. Îi era imposibil să adoarmă.

Inspectorul Queen măsura camera de la un capăt la altul. Simțeau o nevoie nedefinită de a rămîne împreună. Dacă tatăl s-ar fi dus în camera vecină, Ellery l-ar fi urmat.

— În cele din urmă sări din pat și se îmbrăcă în haine noi.

— Ce-ai zice să mîncăm de prînz, fiule ?

— Nu.

— Unde mergi ?

Ellery însă mergea deja șchiopătînd pe coridor. Inspectorul îl urmă în grabă.

Cînd ajunseră la Ministerul de Interne, Ellery se duse la pupitru cu aerul unui om pregătit să-și croiască drum cu barda spre scopul său.

— Deschideți ușa ascensorului. Vreau să-l văd pe regele vostru !

— Da, domnule, zise paznicul care stătea în mijlocul celorlalți doi.

Treizeci de secunde mai tîrziu, secretarul mușchiulos ținea deschisă ușa biroului cel mare.

— Mi se pare că singurul dumitale punct tare, Queen, este acela de a mă întrerupe, zise vocea puternică din celălalt capăt al camerei. Ei bine, intră.

Secretarul închise ușa încet după ei.

King Bendigo ședea în spatele mesei de lucru. Lîngă el, într-un fotoliu, ședea Immanuel Peabody, adîncit în cercetarea unor hîrtii. Un bărbat pe care nu-l văzuseră niciodată — un bărbat mare, voinic, cu obrajii fleșcăiți — stătea cu fața spre ei. Omul se afla între doi soldați înarmați.

Bendigo părea calm și relaxat, cu o mînă pe masa de lucru. C Ellery și tatăl său se apropiară, Bendigo mișcă alene un deget și scaunul se dădură la o parte, trăgîndu-l cu ei pe bărbatul voinic.

— Domnule Bendigo... începu Ellery.

— Ați venit după acesta ?, zise regele, zîmbind.

Binoclul lui Ellery apăru în mîna cealaltă.

Ellery îl privi fix peste masa de abanos. Ochii negri scînteiau. L limpede că Bendigo îl așteptase. Vroia să se distreze și ceea ce-l dis cel mai mult, Ellery află imediat, era furia dezlănțuită a unui om putincios.

Singurul mijloc de a se apăra era neînsemnat, dar, neavînd a ales, Ellery îl folosi. Se întinse peste masă, luă binoclul de la degetel arogante și se întoarse pe călcîie cu o aroganță egală.

— Un moment, Queen.

Era calm. Nu-și va mai ieși niciodată din fire față de acest om.

— Cînd ți s-a dat permisiunea de a umbla prin insulă, credeam o dumneata, ca un om inteligent, vei înțelege că este doar relativă. Aceasta este o zonă interzisă de la început ; nouă ne place să ne păstrăm secretele. Dumneata ești oaspete aici. Nu ne așteptăm ca oaspeții noștri să-și vîre nasul prin dulapurile noastre.

— Îndeosebi, zise Ellery, prin acelea cu schelete în ele.

— Zi-i așa dacă-ți place. Apropo, ai aparat de fotografiat... orice material fotografic ?

— Nu.

— Dumneata ai, inspectore Queen ?

— Nu.

— Așa, pentru orice eventualitate. Aparatele de fotografiat nu sînt permise pe Insula Bendigo. Sînt confiscate și distruse, iar filmul ars, oricînd și oriunde ar fi găsite. De asemenea, aceasta atrage după sine anumite... sancțiuni. Asta-i tot, domnilor.

Se întoarse spre Peabody.

— Domnule Bendigo.

Bendigo își întoarse brusc privirea.

— Da ?

— Atît timp cît ne călăuzim după tablele lui Moise, zise Ellery, cred că ar trebui să vă spun că tatăl meu și cu mine avem arme la noi. Și armele sînt pe lista obiectelor de contrabandă ?

Bendigo rîse.

— Nu, Queen. Nouă ne plac armele. Poți să ai orice armă pe care ești în stare să o porți. Buzele i se subțiară pînă aproape să dispară. Dar nici un aparat de fotografiat, zise el.

Privirile li se încrucișară din nou.

De data aceasta Ellery reuși să zîmbească.

— Înțelegem, înălțimea voastră, zise el grav.

— *Așteptați !* King Bendigo se îndreptă pe tronul său. La tonul vocii sale, Immanuel Peabody, pentru prima oară, își ridică privirea de la hîrtiile sale. Nu cred că înțelegeți, Queen, zise Bendigo alene. Nu, nu cred că... Luați loc și fiți atenți la ce ați întrerupt. Acolo !

Degetul său mare arătă spre două scaune de lîngă peretele curbat.

Ellery simți un spasm de alarmă. Pronunțarea tărăgănată fusese într-un mod cu totul neplăcut lipsită de orice inflexiune. Îi amintea de

vocea ofițerului robot din spatele gardului electrificat. În chip nedesluşit îi părea rău că venise. Ca să-şi ascundă teama, se duse imediat la unul din scaune. Inspectorul era deja la celălalt şi părea trist.

Se aşezară, încordaţi, fără să ştie bine de ce.

— Poţi continua acum, îi zise scurt Bendigo lui Peabody.

Peabody se ridică. Stăpînul său se lăsă pe spate şi îşi închise ochii pentru o clipă. Gestul era teatral, dar nu reuşea să te convingă că e vorba de interpretare, pentru că în următorul moment Bendigo îşi deschise ochii şi îşi întoarse privirea spre bărbatul solid dintre cei doi soldaţi. Şi ceea ce strălucea în profunzimile arctice întunecate ale acelor ochi îi făcu pe cei doi Queen să privească, pentru prima oară, cu adevărat, la bărbatul solid.

Genunchii i se îndoiseră, ca şi cum trupul îi era prea greu pentru picioarele care le avea. Obrajii fleşcăiţi erau palizi şi umezi, deşi aerul condiţionat din birou era foarte plăcut. Îşi strîngea mereu ochii de parcă îi era greu să se concentreze ; din cînd în cînd clipea. Întreaga-i înfăţişare era aceea a unui om epuizat care simte că trebuie să fie foarte atent la ceea ce se întîmplă. Ellery mai văzuse asemenea chipuri doar în cazurile celor acuzaţi de crime.

Brusc îi trecu prin minte gîndul că aici şi acum i se dădea răspuns la întrebarea retorică ce şi-o pusese în maşină după întîmplarea de la lagărul de concentrare.

Da, pe Insula Bendigo existau tribunale. Acesta era unul din ele, cel mai înalt.

Bărbatul solid cu genunchi de cauciuc urma să fie judecat.

Cînd Immanuel Peabody începu să vorbească, nu mai rămase nici o îndoială. Vorbea cu tonul sigur şi aspru al acuzatorului cu experienţă. King Bendigo asculta cu gravitatea distantă a judecătorului suprem.

Peabody prezenta în linii generale acuzaţiile. Era în legătură cu nereuşita bărbatului voinic de a duce la îndeplinire anumite instrucţiuni. Ellery nu le putu urmări îndeaproape, întrucît mintea îi era copleşită de impresii apăsătoare — frumoasa imobilitate a lui Bendigo, agitaţia uşor nervoasă a degetelor acuzatorului cînd vorbea, concentrarea disperată a bărbatului voinic, strălucirea pereţilor din cărămidă de sticlă, masticaţia puternică a fălcilor lui Max'l care se hrănea rapid cu alune decorticate, stînd în uşa seifului deschis, după cîte se părea locul lui preferat de-aşi petrece vremea. Oare Max'l fusese acolo tot timpul ?...

Peabody deveni mai precis. Enumeră date, nume, fapte. Nici una nu însemna nimic pentru Ellery, care se zăpăcea din ce în ce mai mult. Tot ce putea înţelege era că ceva sau cîteva lucruri pe care acuzatul le făcuse sau nu le făcuse duseseră la întreruperea unei legături secrete importante, undeva în Asia, care la rîndul ei provocase pierderea unui contract de armament. Cel puţin părea că e vorba de un contract de armament, deşi Ellery nu era sigur nici de aceasta ; putea fi vorba de petrol, materii prime sau vapoare. Indiferent ce era, bărbatul voinic era acuzat de o crimă majoră împotriva imperiului Bendigo : făcuse treaba de mîntuială.

Ellery îşi stăpîni un impuls de a rîde.

În cele din urmă acuzatorul îşi încheie rechizitoriul, se aşeză jos şi îşi aranjă hîrtiile în ordine într-un teanc frumos. Se lăsă apoi pe spate,

își încrucișă picioarele scurte și privi cu oarecare interes la bărbatul voinic.

— Ai ceva de spus ? Evident, aceasta era vocea juridică, rece, solemnă și autoritară a lui King.

Bărbatul voinic își linse buzele și clipi rapid, luptîndu-se cu o mare dorință de a scoate un sunet. Colțurile gurii i se lăsară în jos și tăcu neputincios.

— Vorbește, Norton. Vocea era mai tăioasă, mai personală. Ai ceva de spus ?

Bărbatul voinic se strădui să vorbească. De data aceasta nu mai reuși, dar eșecul se termină cu o ridicare din umeri, cea mai obosită și mai disperată ridicare din umeri pe care Ellery o văzuse vreodată.

Ellery simți degetele tatălui său pe braț. Se lăsă pe spate.

King făcu un gest de îndepărtare cu frumoasa lui mînă dreaptă.

Bărbatul voinic ar fi putut fi o muscă.

Paznicii îl scoaseră afară, fiecare luptîndu-se cu un braț. Genunchii se îndoiau mereu și, la un pas în fața ușii, se năruiră cu totul.

Cei trei dispăruseră.

Splendidul birou se lumina de la sine și înăuntru era o atmosferă odihnitoare. Nimeni nu scoase o vorbă.

King Bendigo ședea lăbărțat pe tronul său, cu bărbia gînditoare, cu ochii negri visători.

Peabody, procurorul lui King, își ținea picioarele încrucișate comod, cu o mînă pe teancul de hîrtii frumos aranjate. Oricum, capul îl ținea sus.

Mișcarea rapidă a mîinii cu care se hrănea Max'l încetase. Mîna rămăsese suspendată în fața gurii.

Ei așteptau. Asta era situația.

Dar pentru ce ?

Un ris care ar spulbera acest vis... care l-ar trezi pe fiecare și ar restabili sănătatea morală a lumii ?

O împușcătură ?

O prostie, o absurditate...

Oricum, pereții erau izolați acustic...

Ellery sări în picioare.

King Bendigo se ridicase. Avocatul Peabody își îndreptă picioarele. Mîna lui Max'l ridicată la gură se lăsă în jos după o nouă porție de alune decorticate.

Se terminase.

Indiferent ce se întîmplase, se terminase.

Regele vorbea binevoitor avocatului. Este vorba de un proces de impunere fiscală pentru șaizeci de milioane de dolari, judecat de Curtea Supremă a unei țări europene. Bendigo discuta despre veniturile judecătorilor și cerea informații suplimentare de aceeași natură personală.

Peabody răspundea prompt și cu grijă.

În timp ce-l aștepta pe tatăl său la ușă, Ellery aruncă o privire în urmă. Regele și procurorul general ședeau iarăși jos, cu capetele apropiate. Erau adînciți în conversație. Peretele curbat strălucea și biroul lung era senin. Max arunca alune în sus și cu gura deschisă se mișca înecoace și încolo sub ele, ca o focă.

Ellery ieși afară împleticindu-se.

bărbatul

rece, so-

l-se cu o
în jos și

. Ai ceva

i nu mai
obosită și
dată.

eaptă.

genunchii

tmosferă

nditoare,

işate co-
capul îl

Mîna ră-

are și ar

lcioarele.
de alune

roces de
e Curtea
judecă-
ală.

privire
le apro-
biroul
e mișca

IX.

VENI NOAPTEA DE MIERCURI și nici vorbă de Abel Bendigo, Peabody, după care Ellery alergase o jumătate de zi, pur și simplu păru uimit cînd îl întrebă despre misiunea lui Abel la Washington. Nici Karla nu știa nimic despre **așa ceva.**

Discuția cu Karla îl amărî pe Ellery.

— De multă vreme nu mă mai interesează nici o amenințare, zise ea, scuturîndu-și părul roșu. Mi-am dat seama de la început că m-am căsătorit cu o personalitate unică, un om care va fi totdeauna ținta a ceva. Zîmbi afectat. Kane este păzit mai bine decît președintele Statelor Unite. De oameni cel puțin la fel de devotați și incoruptibili.

— Să presupunem, zise Ellery atent, să presupunem, doamnă Bendigo, că am aflat că viața soțului d-voastră este amenințată de cineva foarte apropiat dînsului...

— Apropiat de el ! Karla își răsturnă capul pe spate și rîse. Imposibil. Nimeni nu-i este realmente apropiat lui Kane. Nici măcar Abel. Nici măcar eu.

Ellery plecă nemulțumit de această sofistică evidentă. Dacă totuși Karla bănuia ceva, păstra bănuiala pentru sine.

Pe măsură ce noaptea trecea și se apropia ziua de joi, Ellery era cuprins de neastîmpăr și-i era greu să stea într-un loc mai mult de cîteva minute. Cu cît devenea mai nervos, cu atît era mai supărat pe toți... pe King, pentru că trata subiectul propriei sale morți la început cu amuzament, apoi cu dispreț și în cele din urmă cu iritare, ca pe o încălcare minoră, dar persistentă a vreunei reguli a companiei ; pe Abel, pentru că îi tîrîse în acest caz și apoi, inexplicabil, stătea la o parte ; pe Karla, pentru că era candidă cînd candoarea n-avea nici un sens și enigmatică atunci cînd candoarea ar fi fost utilă ; pe Judah, pentru că bea coniac de dimineață pînă noaptea și zîmbea vag cînd îi prindeai ochii injectați... fără îndoială unul dintre cei mai neconvingători asasini din istorie.

Inspectorul nu era de nici un folos. El petrecu cea mai mare parte a zilei de miercuri stînd îmbufnat în baie, departe de lumea lui Bendigo. Își copia schițele instalațiilor interzise de pe insulă, completîndu-le cît mai mult posibil cu detalii și transcriindu-și notele cu un scris **mărunt.**

. . . . . : : :

Miercuri noaptea telefonul sună tocmai cînd cei doi Queen erau pe punctul de a se culca.

— Am aflat că mă căutaţi, domnule Queen.

— Vă caut ! Era Abel Bendigo. Ultima scrisoare...

— Mi s-a spus despre ea.

— Mai este încă una ? O să mai urmeze una...

— Aş prefera să nu discut despre ea la telefon, domnule Queen.

— Dar a sosit ?

— Nu cred...

— Nu credeţi ? Nu vă daţi seama că mîine este douăzeci şi unu ? Şi aţi fost plecat...

— N-am avut încotro. O să vă văd dimineaţă.

— Aşteptaţi ! Nu putem vorbi acum ? De ce nu coboriţi aici pentru cîteva minute, domnule Bendigo...

— Îmi pare rău, dar King şi cu mine o să fim ocupaţi jumătate de noapte cu problema pentru care am fost la Washington. Dimineaţă, domnule Queen.

— Dar am aflat... !

— Oh. Se făcu liniştе pe fir. Şi ce aţi aflat ?, zise Abel după aceea.

— Credeam că nu vreţi să discutăm la telefon.

— Cine este ? Vocea nazală vibră în receptor.

— Fratele d-voastră Judah, zise Ellery cu brutalitate. Corespunde concluziei d-voastră ?

Din nou tăcere. În cele din urmă, vocea lui Abel zise :

— Da.

— Ei bine, ce facem acum, tatăl meu şi cu mine, domnule Bendigo ? Mergem acasă ?

— Nu, nu, zise Abel. Vreau să-i spuneţi fratelui meu King.

— Mîine dimineaţă, la micul dejun. O să aranjez eu cu Karla. Trebuie să-i spuneţi exact ce aţi aflat şi cum. Vom continua după aceea, în funcţie de reacţia fratelui meu.

— Dar...

Dar Ellery rămase cu receptorul în mînă.

. . . . . .

Toată noaptea fu frămîntat de problema aparentei neîncrederi a lui Abel Bendigo şi veni la micul dejun, împreună cu tatăl său, în sufrageria personală a familiei Bendigo, fără să o fi rezolvat. De îndată însă ce-şi luă locul, găsi răspunsul. Abel, care era factotum, nu putea planifica nimic cînd era vorba de fratele său King. King era imprevizibil, un factor care rămînea totdeauna necunoscut. Într-un moment primejdios pentru persoana sa, ca acesta, putea să-şi ia zborul în orice direcţie. Sau putea să-şi stringă regalele sale aripi şi să refuze să zboare. *Vom continua după aceea, în funcţie de reacţia fratelui meu...* Din cauza aceasta, probabil, Abel, care descoperise imediat vinovăţia lui Judah, căutase o confirmare din afară, înainte de a dezvălui ceea ce ştia el. El putea doar să-şi adune dovezi şi să aştepte desfăşurarea faptelor, ca să-i spună în ce direcţie şi cum să procedeze.

Regele era într-o dispoziţie proastă în dimineaţa aceasta. Intră în sufragerie şi se uită sever la cei doi Queen, fără să-i salute. Ochii săi negri erau marcaţi de munca din timpul nopţii ; arăta aproape bolnav şi

Ellery presupuse că din cauza stării sale sufletești... King Bendigo nu era omul căruia să-i facă plăcere să fie văzut de străini cînd nu arăta în cea mai bună formă a sa.

Abel era acolo. Max'l. Și Judah.

Neîndoios, Abel aranjase ca Judah să fie prezent la micul dejun... o manevră remarcabilă, judecînd după înfățișarea aproape normală a lui Judah. În ciuda orei timpurii, micuțul asasin oacheș putea ședea pe scaun destul de drept. Mîna îi tremura doar puțin. Își înghițea lacom a doua ceașcă de cafea.

Abel era nervos. Lui Ellery îi plăcea oarecum această situație. Fața cenușie de director de școală a lui Abel era cu mult mai gravă decît de obicei. Își pipăi întruna puntea ochelarilor de parcă simțea că-i alunecă de pe nas. Toate gesturile îi erau bruște și pline de prudență.

— Ceva special în legătură cu ziua de astăzi ? King privi întunecat în jur cu mîna întinsă să ridice șervețelul. Cei de la New York care ne fac necazuri... și tu, Judah ! Cum ai reușit să te scoli așa devreme ?

Ochii adînciți ai lui Judah erau fixați pe mîna delicată a fratelui său.

Mîna termină mișcarea de ridicare a șervețelului.

Un plic căzu pe masă.

Max'l strigă ceva atît de brusc încît Karla apucă brațele scaunului și se făcu albă la față. Max'l era în picioare, aruncînd priviri ucigătoare spre plic.

— Cine a făcut asta ?, răcni el, smulgîndu-și șervețelul de la gît. Cine, cine ?

— Stai jos, Maxie, zise King. Se uită gînditor la plic. Proasta dispoziție îi dispăruse. Brusc gura i se arcui într-un zîmbet scurt răutăcios. Ridică plicul. Numele lui : *King Bendigo* era scris la mașină. Altceva nimic. Plicul era sigilat.

— Astăzi este joi, douăzeci și unu iunie, domnule Bendigo... și în aceasta constă importanța plicului. Ellery era de asemenea în picioare. Pot să-l văd, vă rog ?

King aruncă plicul pe tava fratelui său Judah.

— Dă-o expertului, Judah. Pentru asta e plătit.

Judah ascultă în tăcere.

Ellery luă plicul cu grijă. Tatăl său luă un cuțit și ocoli masa în grabă. Ellery deschise plicul.

— În aceasta ce scrie, domnule Queen ? Vocea Karlei era foarte slabă. Mai era încă palidă.

Era aceeași hîrtie. Literele o erau cercetate. O altă operă a mașinii de scris Winchester portabilă a lui Judah.

— Ce zice !, tună vocea lui Abel.

— Ei, Abel, zise King în glumă. Stăpînește-te.

— E un duplicat al ultimului mesaj, cu două deosebiri, zise Ellery. A fost adăugat un singur cuvînt și de data aceasta nu mai sfîrșește cu o linie de despărțire, ci cu punct. Vei fi ucis joi 21 iunie, exact la miezul nopții.

— Miezul nopții, punct, murmură inspectorul Queen. Asta e. Altele n-o să mai urmeze. Nu mai are nimic de spus.

— Cine ?, răcni Max'l umflîndu-și pieptul de maimuță. Îl omor ! Cine ?

King se întinse spre Judah, îl prinse pe Max'l de ureche şi trase. Max'l căzu la loc pe scaun cu un urlet. Boss-ul rise. Părea că se distrează.

— Kane, hai să plecăm de pe insulă astăzi. Mina Karlei netezea faţa de masă de damasc. Doar noi doi. Ştiu că scrisorile acestea nu sînt nimic, dar...

— Nu pot pleca. Am prea multe de făcut. O să plecăm altă dată. Hei, reveniţi-vă ! Parcă aţi fi nişte bocitoare de profesie. Nu vedeţi că-i un lucru caraghios ?

— King. Abel vorbi rar. Te rog ia acest lucru în serios. Nu e caraghios deloc... Domnul Queen are ceva să-ţi spună.

Ochii negri se întoarseră strălucitori spre Ellery.

— Ascult.

— Mai întîi vreau să vă întreb ceva, domnule Bendigo. Ellery nu privi în direcţia lui Judah. Unde aţi fi în mod obişnuit la miezul nopţii ?

— O să-mi termin lucrările secrete de pe agenda zilei.

— Dar unde ?

— Unde lucrez de obicei la ora aceea. În Camera secretă.

— Camera aceea cu uşa de oţel masiv vizavi de apartamentul fratelui d-voastră Judah ?

— Da.

Abel zise repede :

— De obicei petrecem acolo o oră sau două, domnule Queen, începînd de pe la ora unsprezece. Lucrări pe care nu le putem lăsa secretarilor.

— Dacă Abel nu-i acasă, îl înlocuiesc eu, zise Karla.

Soţul ei le zîmbi celor doi Queen.

— Toţi din familie. Unde se pun la cale marile comploturi. Sînt sigur că bănuieşti aceasta.

— Kane, încetează cu glumele. Diseară nu trebuie să lucrezi acolo.

— Oh, fleacuri.

— Nu trebuie !

O privi pe nevastă-sa curios.

— Eşti într-adevăr îngrijorată, dragă.

— Dacă insişti să lucrezi acolo la noapte, insist să lucrez şi eu cu tine.

— Atunci cedez, chicoti el, Abel o să fie ocupat în altă parte. Şi acum vreţi să mîncăm şi să uităm această copilărie ?

Servitorii, care aşteptaseră înghesuiţi, prinseră viaţă.

— Aş vrea să vă propun, domnule Bendigo... începu Ellery.

— Se respinge. Ascultă Queen. Eu îţi apreciez devotamentul faţă de ceea ce faci, dar lucrările secrete nu pot sta pe loc, ideea asasinatului este ridicolă şi imposibilă în camera aceea. Stai jos şi mănîncă. Dumneata, de asemenea, inspectore Queen.

Cei doi Queen însă nu renunţară.

— De ce e imposibil, domnule Bendigo ?, întrebă Inspectorul.

— Deoarece Camera secretă a fost construită tocmai în acest scop. Pereţii, podeaua şi tavanul au o grosime de două picioare... beton armat masiv. Nu are nici o fereastră. E aer condiţionat şi lumină artificială care vine din pereţi. Există doar o intrare — uşa. Doar o uşă şi e făcută din oţel de seif. De fapt întreaga cameră e un seif. Cum ar putea intra cineva înăuntru să mă omoare ?

King își atacă ouăle fierte moi.

Max'l nu știa ce să facă. Se așeză apoi jos și izbi masa cu pumnul. Cei doi servitori se repeziră înainte, dîndu-i zor.

— Instalația de aer condiționat, Kane, zise Karla neliniștită. S-ar putea ajunge la ea. Să introducă vreun gaz...

Soțul ei izbucni într-un hohot de rîs.

— Aceasta-i mintea ta europeană ! Foarte bine, Karla, o să postăm străji la instalația de aer condiționat. Orice, numai să nu te mai văd așa.

— Domnule Bendigo, zise Ellery. Nu vă dați seama că nu puteți scăpa, rizînd, de cel care a scris aceste scrisori ? El știe exact unde veți fi la miezul nopții... și cum va ajunge la camera sigilată și păzită de oameni de încredere înarmați. Întrucît ne previne, el știe probabil că la noapte camera aceea va fi absolut inaccesibilă. Cu alte cuvinte, după cîte s-ar părea, el își alege foarte greșit timpul și locul pentru planul său și se asigură prin avertismentul dat că pînă și cele mai mici crăpături vor fi complet astupate. Nu vi se pare excentric, ca să nu zic mai mult ?

— Desigur, răspunse King prompt. Excentric e cuvîntul potrivit, Queen. Este excentric ca Napoleon. E imposibil de realizat.

— Ba da, zise Ellery.

Boss-ul făcu ochii mari.

— Cum ?

— Dacă aceasta ar fi problema mea, domnule Bendigo, eu v-aș face pur și simplu pe d-voastră să-mi dați drumul înăuntru.

Se lăsă pe spate, zîmbind.

— Nimeni în afară de membrii familiei mele nu intră în camera aceea... Se opri, zîmbetul dispărîndu-i.

În cameră era liniște. Chiar și Max'l se opri din mestecat. Karla avea o cută între ochi și se uita atentă la Ellery.

— Ce vreți să spuneți ? Vocea îi era aspră.

Ellery îi aruncă o privire lui Judah care era vizavi de el. Judah lovea ușor cu degetul arătător o sticlă de coniac Segonzac, fără să privească pe cineva.

— Înainte să ne cheme pe noi aici, fratele d-voastră Abel a făcut singur cîteva investigații, zise Ellery. Am comparat concluziile, domnule Bendigo. Sînt aceleași.

— Nu înțeleg. Abel, ce sînt toate acestea ?

Fața cenușie a lui Abel părea să devină mai cenușie.

— Spuneți-i, domnule Queen.

— Am descoperit mașina de scris la care au fost bătute toate scrisorile. De asemenea, am găsit tipul de hîrtie folosit ; e din același loc cu mașina de scris.

— Ca o verificare suplimentară, am aranjat ca încăperea în care se găsește mașina să fie supravegheată de paznicii d-voastră. Rezultatul a fost concludent, domnule Bendigo : în intervalul de timp în care cea de-a patra scrisoare a fost dactilografiată o singură persoană a intrat și a ieșit din acel apartament — persoana care locuia acolo. Fratele d-voastră Judah.

King Bendigo se întoarse încet spre omulețul oacheș. Brațele erau cît pe-aci să li se-atingă, pe masă. Obrajii boss-ului începură să se îmbujoreze.

Max'l se uita cu gura căscată cînd la stăpîn, cînd la Judah.

— Oh, prostii, prostii, zise Karla cu o voce stinsă. Asta-i una din glumele tale datorită coniacului, Judah, nu-i aşa ? Nu ?

Mina lui Judah, cînd acesta se întinse după sticlă, era deosebit de bine stăpînită. Începu să scoată dopul de la sticlă.

— Nu-i nici o glumă, draga mea, zise el cu o voce ca din puţ. Nu e glumă.

— Vrei să spui, începu King Bendigo neîncrezător. Începu apoi din nou, Judah, vrei să spui că tu ai scris notele acelea ? Tu mă ameninţi cu moartea ? *Tu* ?

— Da, King, zise Judah.

Se descurcă bine, gîndi Ellery, pentru un om care e atît de încordat încît aproape poţi auzi tensiunea în el. Judah ridică sus sticla de Segonzac, apoi o duse la gură.

King îşi urmări fratele cum bea. Era atît de amuzat că-i licăreau ochii. Îi îndreptă spre Judah, spre nasul încovoiat, spre mustaţa udă căzută, gîtul aţos, spre mărul lui Adam care se ridica şi cobora. Cînd Judah lăsă jos sticla şi întîlni privirea fratelui său, se petrecu ceva între ei care-l făcut pe King parcă să se ambaleze.

— La miezul nopţii, hîî ?, zise el. Ai calculat totul.

— La miezul nopţii, răspunse Judah cu o voce stridentă. Exact la miezul nopţii.

— Judah, tu eşti nebun.

— Nu, nu, King. Tu eşti.

Boss-ul era destul de liniştit.

— Deci mi-ai copt-o toţi aceşti ani... Recunosc, Judah, că nu m-am gîndit niciodată la tine. A dat cineva vreodată ceva pe tine în afară de mine ? Care altul ţi-ar suporta inutilitatea alcoolică ? Mie îmi datorezi faptul că poţi suge atîta băutură. Deci ai hotărît să mă ucizi. Ţi-ai ieşit cu totul din minţi ? Are vreun sens, Judah... sau ar trebui să zic Judas ? * Paloarea lui Judah se accentuă. Eu sînt fratele tău, fir-ar să fie ! Nu simţi nimic ? Recunoştinţă ? Loialitate ?

— Ură, zise Judah.

— Tu mă urăşti ? De ce ?

— Pentru că nu eşti bun.

— Pentru că sînt puternic, zise King Bendigo.

— Pentru că eşti slab, zise Judah ferm, slab unde este important. Acum, deşi faţa îi era ca o mască de mort, ochii îi ardeau. Există putere care are şi slăbiciune. Slăbiciunea puterii tale, frate, e că puterea ta nu are nici un pic de omenie în ea.

Boss-ul privi la omuleţul cu ochii înceţoşaţi şi tainici într-un mod ce vădea retragere. Faţa însă îi era roşie.

— Nici un pic de omenie, King, zise Judah. Ce sînt fiinţele umane pentru tine ? Tu te ocupi de produsele societăţilor — metale, petrol, substanţe chimice, muniţii, vapoare. Pentru tine oamenii constituie ore de muncă, cutare şi cutare rată de amortizare. Îi adăposteşti pentru acelaşi motiv pentru care îţi pui la adăpost uneltele. Construieşti spitale pentru ei din acelaşi motiv pentru care construieşti ateliere pentru ma-

* Judas — Iuda (apostolul care l-a vîndut pe Isus).

șini. Le trimiți copiii la școală pentru același motiv pentru care îți menții în funcțiune laboratoarele de cercetare. Fiecare suflet de pe această insulă este trecut într-o fișă. Fiecare suflet de pe această insulă este supravegheat... în timp ce lucrează, în timp ce doarme sau face dragoste ! Crezi că nu știu că nici unul din cei prinși în moara ta nu mai scapă din ea ? Crezi că nu știu ce face diavolul acela de Storm în laboratorul care i l-ai construit ? Sau de ce a dispărut Akst ? Sau Fingalls, Prescott, Scaniglia, Jarcot, Blum înaintea lui Akst ? Sau ce se petrece la instalația K-14 ? Sau de ce ? zise Judah cu o voce foarte clară și puternică.

Roșeața începu să dispară de pe fața chipeșului bărbat, cedînd locul disprețului și mîniei.

— În imperiul tău au fost lichidate, ca un lucru firesc, demnitatea individului, dreptul de a decide singur, de a exista ca om liber. Toate legile vechi care protejau individul au fost abolite. Tu, King, nu recunoști nici o lege în afară de propria ta lege și, în aplicarea legilor tale, tu ești judecător, juriu și pluton de execuție. Și ce fel de legi sînt acestea pe care tu le creezi, le administrezi și le execuți ? Legi al căror scop este să-ți perpetueze puterea .

— E o insulă așa de mică, zise King Bendigo murmurînd.

— Cuprinde planeta, îi replică uscățivul său frate.

— Nu-i nevoie să joci rolul potentatului amuzat pentru domnii Queen. O asemenea remarcă este o insultă adusă inteligenței lor precum și a mele. Puterea ta, King, se extinde în toate direcțiile. Așa după cum ești cinic în privința suveranității indivizilor, la fel ești de cinic în privința națiunilor. Tu corupi prim-miniștri, răstorni guverne, finanțezi pirați politici, toate acestea considerîndu-le firești. Totul ca să-ți asiguri comenzi pentru uzinele tale de armament...

— Ah, mă întrebam cînd o să ajungem la asta, zise fratele său. Nelegiuitul magnat al armamentului, păianjenul internațional... Antihristul cu o bombă în fiecare mînă. Nu-i aceasta următoarea acuzație, Judah ?

Judah strînse din pumni pe fața de masă.

— Ești un ticălos care știe să inspire încredere, King. Așa ai fost totdeauna. Răstălmăcești adevărul, umbli cu minciuni încîlcite, tragi pe sfoară... ești un maestru al acestei tehnici dificile. Cu toate acestea, concluzia rămîne clară. Păcatul tău nu constă în faptul că produci armament. În lumea în care trăim, armamentul din nefericire e necesar și cineva trebuie să-l producă. Pentru tine însă uneltele războiului nu sînt un rău necesar, făcute pentru protejarea unei societăți decente care încearcă să supraviețuiască într-o lume plină de lupi. Ele sînt un mijloc de a obține profituri uriașe și puterea care se asociază cu ele.

— Următoarea acuzație, zise fratele, afectînd un aer de gravitate, este de obicei aceea că eu provoc războaiele.

— Nu, King, nu le provoci tu, zise Judah Bendigo.

Războaiele sînt provocate de forțe care-ți depășesc cu mult puterea ta sau a o mie de oameni ca tine. Ceea ce faci tu, King, e să profiți de condițiile care provoacă războaiele. Tu le zgîndări, sufli în ele, le ajuți să ardă cu flacără. Într-o țară sfîșiată de disensiuni, ai grijă ca disnesiunile să ducă la revoltă deschisă ; dacă două puteri sau două grupuri sînt în conflict, agenții tăi sabotează negocierile și provoacă război.

Pentru tine nu are importanță care parte are dreptate ; noțiunile de dreptate și nedreptate n-au nici un sens în dicționarul tău, decît în măsura în care reprezintă conflicte, ceea ce înseamnă război și profituri. În aceasta constă responsabilitatea ta, King. Pînă într-atîta poate merge responsabilitatea unui om. E prea mult ! Judah își frămîntă mîinile cînd se aplecă spre fratele său. Ești un criminal, King. Nu mă refer pur și simplu la crimele care le-ai comis pe această insulă sau la cele comise de gangsterii tăi pretutindeni în lume pentru a duce la îndeplinire o anumită politică sau afacere a momentului. Eu mă refer, frate, la crimele pe care istoricii le păstrează în statistici. Mă refer la crimele de război, frate. La crimele care rezultă din neînțelegerile și tensiunile sociale și economice pe care tu le încurajezi ca să ducă la războaie. Tu știi ce ești, King ? Ești cel mai mare ucigaș în masă din lume. Oh, da, știu cît de melodramatic sună ceea ce îți spun și cîtă plăcere îți face neputința mea de a nu reuși să sune altfel ! Adevărul e că, dacă tu n-ai fi existat, multe milioane de oameni n-ar fi murit pe cîmpuri de luptă. Adevărul e că milioane și milioane de oameni au fost transformați în sclavi jefuiți de ultimul dram de mîndrie și demnitate, aruncați goi în cuptoarele tale, mărind numărul victimelor.

— Nu ale mele, Judah, nu ale mele, zise fratele său.

— Ba ale tale ! Și n-ai terminat, King. De-abia ai început. Crezi că sînt orb pentru simplul fapt că sînt beat ? Crezi că sînt surd, pentru că îmi astup urechile la sirenele fabricilor tale ? Crezi că nu știu ce planuri urzești în conferințele tale din Camera secretă ? Mergi prea departe, King, prea departe.

Judah se opri, buzele îi tremurau. King îi împinse mai aproape sticla de Segonzac. Judah își umezi buzele.

— O discuție periculoasă, Judah, zise King domol. Cînd ai intrat în partidul comunist ?

— Rahat, bombăni Judah. Cum aș putea să fiu membru al acestui partid cînd eu cred în demnitatea omului ?

— Ești împotriva comuniștilor, Judah ?

— Împotriva lor și împotriva ta. Și tu și ei sînteți croiți din aceeași stofă. Aceeași stofă de proastă calitate. Folosiți orice mijloace pentru a vă atinge scopul. Și ce scop ? Nimeni nu știe. Se poate însă presupune !

— Acesta-i un fel nerealist de a gîndi, Judah. Nu poți fi împotriva lor și totodată împotriva mea. Eu sînt cel mai mare dușman al lor. Eu pregătesc Occidentul ca să lupte împotriva lor...

— Așa ai zis ultima dată. Și a fost adevărat. Și-i adevărat și acum. Dar acesta e un adevăr răstălmăcit care se dovedește a nu fi defel un adevăr. Tu pregătești Occidentul să lupte împotriva lor, nu pentru motivul că ar fi o amenințare pentru lumea liberă, ci pentru că întîmplător ei sînt curentul antagonist. Încă zece ani de acum înainte vei pregăti Occidentul — sau Estul, sau Nordul, sau Sudul, sau pe toți laolaltă ! — ca să lupte împotriva a ceva sau a altceva. Poate împotriva omuleților de pe Marte, King ! Dacă nu vei fi oprit la timp.

— Și cine mă va opri ?, murmură King Bendingo. Nu tu, Judah.

— Ba eu ! Te voi omorî la miezul nopții, King. Nu vei mai vedea ziua de mîine și mîine lumea va fi un loc mai bun pentru locuit.

King Bendigo izbucni în rîs. Își aruncă pe spate capul și rîse cu hohote pînă nu mai putu. Își puse mîinile pe marginea mesei și se ridică în picioare. Ochii îi lăcrimaseră din cauza rîsului.

Judah se ridică de pe scaun, se repezi spre colțul mesei și se aruncă la gîtul fratelui său. Mîinile îi alunecară. Izbi pieptul acela masiv cu pumnii săi mici. În timp ce bătea darabana cu pumnii, țipa plin de ură și furie. King rămase surprins o clipă : rîsul încetă, ochii i se deschiseră larg. Apoi însă rîse și mai tare. Nu încercă deloc să se apere. Pumnii lui Judah săreau din pieptul lui ca niște mingi de cauciuc dintr-un zid de cărămidă.

Atunci interveni Max'l. Smulse doar cu o mînă omulețul, care țipa și striga, de la pieptul stăpînului său și-l ridică sus, ținîndu-l ca pe o jucărie. Judah se bălăbănea, străduindu-se să vorbească. Sunetele scoase îl făceau pe Max'l să rînjească. Îl scutură ca pe o zdreanță pînă cînd Judah se învineți la față și ochii i se bulbucară, iar limba îi ieși din gură.

Karla suspină și își duse mîinile la față.

— Nu-i nimic, iubito, rosti șuierat soțul ei. Realmente nu e. Pe Judah nu-l deranjează pedeapsa. Îi place. Totdeauna i-a plăcut. Îți face plăcere să fii bătut... nu-i așa, Judah ?

Max'l azvîrli omulețul în cealaltă parte a sufrageriei. Judah se izbi de perete, căzu cu o bufnitură pe podea și rămase nemișcat.

— Nu vă faceți griji, zise Max'l, rînjindu-i stăpînului. Am eu grijă de el. După ce mănînc.

Se așeză jos și apucă furculița.

— Nu fi mai tîmpit decît te-a făcut natura, Max. Cînd va veni timpul... miezul nopții, a zis ? o să fie beat criță și periculos ca o rimă. King aruncă o privire la mormanul din colț. Acesta-i necazul cu democrația, Queen. Dumneata faci parte din lumea intelectuală, liberală și democratică, nu-i așa ? N-ajungeți niciodată nicăieri. Vă scoateți bărbia în afară și fericiți cereți să vă mai dea încă o lovitură în falcă. Vă otrăviți cu discuții fanteziste pînă ajungeți în comă, așa cum Judah se otrăvește cu alcool. Nu faceți nimic altceva decît să trăncăniți, trăncăniți, trăncăniți, în timp ce istoria trece în goană pe lîngă voi spre viitor.

— Eu cred c-am avut puțin de-a face cu orbita istoriei, nu cu foarte mult timp în urmă, domnule Bendigo, se pomeni Ellery zicînd.

— Vrei să spui că eu am avut, chicoti regele, lăsîndu-se iarăși pe scaun.

Servitorii se repeziră înainte cînd își ridică șervețelul, dar le făcu semn cu mîna să se îndepărteze.

— Și tu, Maxie. Lasă-l în pace pe Judah, zise el sever. A avut o dimineață istovitoare. *Max.*

Gorila sărise de pe scaun. Judah se mișcă. Avea sînge pe față.

— Stai jos.

Gorila se așeză.

— Hei, Judah, dă-mi voie să te ajut... începu Inspectorul.

Judah ridică o mînă. Modul în care o ridică îl făcu pe Inspector să se oprească.

Frații lui Judah îl priveau, Abel cenușiu ca seara, King fără o licărire de milă.

Judah se tîrî afară din sufragerie sub privirile celorlalți. Îi trebui mult timp pînă să-și tragă piciorul drept afară din cameră. În cele din urmă dispăru și acesta.

— Karla dragă, zise King repede. Karla ?

— Da, da, Kane.

— O să stau la Ministerul de Interne toată ziua și cea mai mare parte a serii... o să iau masa acolo. Mă aștepți la Camera secretă, la ora unsprezece.

— Ai de gînd să lucrezi la noapte, Kane ? În ciuda... ? Karla se opri.

— Bineînțeles, iubito.

— Dar Judah... amenințările lui...

— N-o să ridice nici un deget la ora aceea. Crede-mă, Karla. Îl cunosc eu pe Judah... Da, Queen ? Parcă voiai să zici ceva ?

Ellery își drese glasul.

— Eu cred, domnule Bendigo, că sînteți înclinat să subestimați intelectualul liberal și democrat cînd este stîrnit. Nu știu de ce zic asta... bineînțeles, mie mi-e indiferent dacă trăiți sau muriți...

— Sau poate nu vă este, zise King Bendigo zîmbind.

Ellery îl privi fix.

— E-n regulă, poate mi-e. Poate după ceea ce am văzut aici, aș primi vestea morții dv. cu urale. Dar nu în felul acesta, domnule Bendigo. Sînt de mult împotriva crimei... am fost îndoctrinat cu biblia din copilărie și întîmplător cred și în democrație. Ambele ne învață etica mijloacelor, domnule Bendigo. Și crima e un mijloc rău...

— Ți-ar plăcea să mă vezi murind, dar ți-ai da viața ca să mi-o aperi pe a mea. King rîse. Aici greșiți voi oamenii ! Ar putea fi ceva mai iremediabil prostesc ?

— Credeți într-adevăr aceasta ?

— Bineînțeles.

— Atunci ar fi o pierdere din valorosul dv. timp să discutăm despre aceasta. Ellery continuă în același penibil fel. Ceea ce încerc să zic, domnule Bendigo, este că fratele dv. Judah nu vrea doar să vă ucidă, el a făcut planuri în acest sens. Așa că probabil s-a gîndit la vreo armă. S-a pregătit. Are pistol ?

— Oh, da. Trage destul de bine, chiar cînd e luat prin surprindere. Uneori se antrenează ore în șir. La un poligon de tragere, bineînțeles, zise boss-ul sec. Nici o țintă vie, înțelegi. I-ar face rău. Judah n-ar putea ucide un șoarece... a zis-o de nenumărate ori. Nu-ți fă griji în ceea ce mă privește, Queen.

— Nu-mi fac. Îmi fac griji în legătură cu Judah.

Ochii negri se îngustară.

— Nu pricep.

— Dacă își mînjește mîinile cu sînge, e un om pierdut, zise Ellery încet.

— Ei, dumneata nu ești decît un cîntăreț de psalmi, zise King nervos. Aici ți-ai terminat treaba. Dimineață o să te trimit acasă cu avionul.

— Nu ! Abel sări în sus. Mai era încă agitat. Nu, King. Am nevoie de amîndoi aici. Nu-i trimite...

— Abel, treaba aceasta începe să mă plictisească.

— Te cunosc eu, strigă Abel. O să-i pui un pistol în mînă și o să-l îndemni să tragă. King, eu îl cunosc și pe Judah. Tu îl subestimezi. Lasă-i pe cei doi Queen să rămînă. Cel puțin pînă mîine dimineață.

— Să se ocupe Spring de asta.

— Nu Spring, nu. Trebuie să mă lași pe mine să rezolv lucrurile cum vreau eu, King !

Fratele său se încruntă, dar apoi zise ridicînd din umeri :

— E-n regulă, cred că o să-i mai suport o zi pe democrații ăștia cu fețe lungi. Suport orice, ca să terminăm cu flecărcala asta. Acum plecați, toți, și lăsați-mă să-mi termin micul dejun.

X.

CU ORDIN SCRIS de la Abel Bendigo, cei doi Queen primiră permisiunea de a vizita Camera secretă în după-amiaza aceea. Colonelul Spring însuşi, un pic iritat, le descuie marea uşă de oţel. Colonelul, ofiţerul însărcinat cu paza locuinţei şi doi paznici înarmaţi intrară cu el înăuntru şi-i supravegheară cu atîta grijă de parcă ar fi fost în subsolul cu aur al Fortului Knox.

Era o cameră mare şi goală zugrăvită într-un gri de spital. Avea o singură uşă, cea prin care intraseră. Nu existau ferestre, pereţii înşişi emanau o lumină constantă, fără umbre. De-a lungul pereţilor, lîngă tavanul înalt, se întindea o friză formată dintr-un material a cărui structură metalică poroasă fusese inventată de către inginerii lui Bendigo pentru a înlocui răsuflătorile şi gratiile sistemelor de încălzire şi aerisire convenţionale.

— Este un material metalic ce respiră într-adevăr, explică colonelul Spring, şi desfiinţează deschiderile. Aerul din încăpere era proaspăt şi plăcut. Suprafaţa pereţilor nu era întreruptă de nici un tablou, draperii sau decoraţiuni. Duşumeaua era pardosită uniform cu un material elastic care amortiza sunetul. Tavanul era izolat acustic.

Exact la mijlocul camerei secrete se găsea o imensă masă de lucru din metal, cu un scaun turnat în spatele ei. Pe masă nu se afla decît un telefon. În faţa mesei de lucru se găsea o masă pentru maşina de scris, cu maşina electrică la vedere ; lîngă aceasta era un scaun metalic fără tapiţerie. Pînă la înălţimea de cinci picioare pereţii erau acoperiţi cu şiruri compacte de clasoare din oţel.

Deasupra uşii, exact în faţa celui care şedea la masa de lucru se găsea un ceas care funcţiona. Era încastrat în perete şi avea două arătătoare obişnuite din aur şi douăsprezece săgeţi aurite numerotate.

Nimic altceva nu se mai găsea în cameră.

— Cine în afară de familia Bendigo mai foloseşte această cameră, domnule colonel ?, întrebă inspectorul Queen.

— Nimeni.

— Judah Bendigo vine des aici ?, zise Ellery.

Colonelul Spring ridică o sprînceană spre ofiţerul însărcinat cu paza.

— Nu vine des, să trăiţi, zise ofiţerul. Uneori umblă cîteva minute încoace şi încolo prin cameră, dar niciodată foarte mult timp.

— Cînd a fost domnul Judah ultima dată în această cameră ?

— Ar trebui să consult registrul, să trăiţi.

— Consultă-l.

Ofiţerul aruncă o privire la colonelul Spring. Colonelul încuviinţă din cap şi ofiţerul dispăru. Reveni după scurt timp cu un registru.

— Ultima oară a fost cam acum şase săptămîni, să trăiţi. O săptămînă înainte de data aceea şi alte trei mai înainte.

— Poţi şti după aceste însemnări dacă la dăţile acelea a fost singur în această cameră ?

— Da, să trăiţi.

— Şi a fost ?

— Nu, să trăiţi. Nu intră niciodată aici cînd camera nu e ocupată. Nu poate intra. Nimeni nu poate, în afară de domnul King şi domnul Abel. Doar dumnealor au cele două chei, în afară de o cheie pentru cazuri neprevăzute păstrată în camera de gardă într-un seif din perete. Noi trebuie să deschidem uşa zilnic pentru servitoare.

— Înţeleg că servitoarele fac curăţenie sub ochii paznicilor.

— Şi ai ofiţerului de serviciu, să trăiţi.

Cei doi Queen umblară cîteva minute în ace şi încolo prin Camera secretă. Ellery încercă cîteva clasoare, dar cele mai multe erau încuiate. Puţinele descuiate erau goale. Într-unul din sertarele descuiate găsi o sticlă de coniac Segonzac şi scoase un oftat.

Ellery examină uşa de oţel. Era inexpugnabilă.

Cînd părăsiră camera, colonelul Spring încercă uşa cu propriile sale mîini şi dădu cheia comandantului pazei. Ofiţerul salută şi duse cheia la camera de gardă.

— Mai doriţi ceva, domnilor ?, întrebă colonelul destul de tînguitor, gîndi Ellery. Ordinele mele sînt să mă pun cu totul la dispoziţia d-voastră.

— Mai e doar problema instalaţiei de aer condiţionat, domnule colonel, zise Inspectorul.

— Oh, da.

Ellery îi părăsi şi traversă holul. Ciocăni la uşa lui Judah Bendigo. Nu se auzi nici un răspuns. Ciocăni din nou. De asemenea nici un răspuns, aşa că intră înăuntru.

Max'l şedea încălecat pe un scaun, cu bărbia pe mîinile-i păroase. Numai ochii i se mişcau, urmărind ca un cîine de pază mişcările mîinilor lui Judah. Pe masa de lucru a lui Judah se odihnea o sticlă de coniac goală. Judah deschidea o altă sticlă. Rupsese timbrul de impozit şi tocmai atunci desfăcea pecetea de ceară tare cu lama unui briceag. Nu-i acorda nici o atenţie trogloditului şi nu-şi ridică privirea cînd Ellery intră înăuntru.

. . . . . .

Ellery îşi petrecu restul zilei încercînd să salveze sufletul lui Judah Bendigo. Dar Judah era osîndit. Se împotrivea mîntuirii ; o respingea cu nepăsare. Păzea mai mult ca oricînd un cadavru... un trup care murise din cauza violenţei, pentru că pometii obrajilor erau plini de contuzii, umflaţi şi purpurii de la ciocnirea cu peretele sufrageriei. O buză crăpată dădea gurii forma unui rînjet sarcastic pe care Ellery îl vedea în mod obişnuit la morgă.

— Aceasta nu-mi face nici o plăcere, Ellery, realmente nu-mi face. Nu mă atrage ideea de a-mi omorî fratele mai mult decît pe dumneata. Dar cineva trebuie să facă treaba aceasta urîtă şi eu m-am săturat să-l tot aştept pe Atotputernicul.

— O dată ce-i verşi sîngele, cum te vei deosebi de King, Judah?

— Eu sînt călăul. Călăii se numără printre cei mai respectabili dintre funcţionarii publici.

— Călăii îşi fac munca avînd consimţămîntul legii. Cei nenumiţi prin lege sînt pur şi simplu asasini.

— Lege? Pe Insula Bendigo? Judah ridică din mustaţă. Oh, recunosc că circumstanţele sînt neobişnuite, dar tocmai acesta este esenţialul. Aici nu există legi la care să pot apela, în afară de părerile decente ale omenirii exprimate în cîteva documente istorice. Conştiinţa civilizaţiei m-a desemnat pe mine.

Mai tîrziu — spre amurg — Judah îl întrerupse pe Ellery, pur şi simplu ca să-i spună:

— Vorbeşti în zadar, eu sînt hotărît.

În acel moment Ellery îşi dădu seama că Judah vorbea ca un om care aşteaptă să-şi ducă la îndeplinire crima.

— Fă-mă să înţeleg, Judah. În ciuda hotărîrii tale ferme, nu crezi că ar trebui să renunţi o dată ce ai fost descoperit *dinainte*?

Să nu-ţi închipui că o să stăm lîngă tine şi o să te lăsăm să-ţi execuţi planul, oricare ar fi el? Max'l singur în această cameră cu tine ar fi de-ajuns ca să-ţi zădărnicească orice planuri. N-o să se comită nici o crimă, Judah. Ellery vorbea de parcă Judah era copil. Pur şi simplu nu putem îngădui aşa ceva, să ştii.

Judah sorbi puţin coniac şi zîmbi.

— Nimic nu mă poate opri.

— Oh, lasă. Recunosc că un om înclinat spre violenţă poate, mai devreme ori mai tîrziu, găsi o soluţie, oricîte măsuri de precauţie s-ar lua. Dar noi ştim în mod precis timpul şi locul...

Judah îşi mişcă mîna subţire şi albă.

— Nu contează.

— Ce nu contează?

— Că ştiţi timpul şi locul. Dacă mi-ar păsa că ştiţi sau nu, n-aş fi scris scrisoarea.

— O vei face în ciuda faptului că sîntem preveniţi?

— Oh, da.

— La ora aceea? În locul acela?, exclamă Ellery.

— Astăzi la miezul nopţii. În camera secretă.

Ellery se uită la el.

— Deci asta este. Ai cu totul alt plan. Prin ceea ce ai făcut urmăreai să ne induci în eroare.

Judah păru ofensat.

— Nici pomeneală! Ai cuvîntul meu. Asta ar strica lucrurile. Nu înţelegi?

— Nu.

Judah ridică din umeri şi deşertă din nou sticla.

— Desigur, nimic din toate acestea nu este într-adevăr necesar, zise Ellery, întrucît ai asigurarea mea personală că în noaptea aceasta

nu-ți vei părăsi camera, iar fratele tău King, nu va intra aici. Așa că-mi pot permite să mă joc, Judah. Spune-mi : ai anunțat momentul crimei, cunoaștem locul exact — dacă rămîi la botărirea referitoare la timp — așa că nu te supăra dacă te întreb prin ce mijloace intenționezi *să-ți ucizi fratele.*

— Cîtuși de puțin, zise Judah. Am de gînd să-l împușc.

— Cu ce ?

— Cu unul din pistoalele mele preferate.

— Prostii, zise Ellery iritat. Tatăl meu și cu mine am făcut astăzi două percheziții în camerele acestea și nici unul dintre noi nu este novice în această materie. Inclusiv dacă îți amintești, o percheziție corporală amănunțită. În această locuință nu există nici o armă și nici un fel de muniție.

— Regret, dar chiar sub nasul tău se găsește un pistol încărcat.

— Aici ? Acum ?

— Nu sînt șase picioare de unde stai pînă la el.

Ellery privi în jur destul de furios, dar apoi își reveni și zîmbi.

— Trebuie să fiu atent la șiretlicul acesta al tău. E îngrijorător.

— Nu-i nici un șiretlic. Vorbesc serios.

Ellery deveni serios.

— Consider că e foarte urît din partea ta, Judah. Acum, în eventualitatea că s-ar putea să spui adevărul, trebuie să percheziționez apartamentul din nou.

— Te voi scuti eu de deranj. O să-ți spun eu unde e pistolul, pentru că n-are nici o importanță.

— *N-are nici o importanță*... Unde este, Judah ?, întrebă Ellery cu o voce blîndă.

— În buzunarul lui Max'l unde l-am strecurat cînd ați început percheziția.

Max'l sări în picioare și începu să-și pipăie buzunarul hainei. Ellery se duse în fugă la el, îi aruncă mîna la o parte și căută singur în buzunar. Era plin de bomboane, nuci și alte obiecte pe care degetele lui Ellery nu le putură identifica ; dar printre mărunțișurile lipicioase se găsea ceva rece și tare. Îl scoase afară.

Max'l se holbă la el.

Era un pistol automat destul de aiurit. Avea țeava atît de scurtă că putea fi ascuns în palmă, nu era mai lungă de vreun inci... toată lungimea lui de-abia dacă ajungea la patru inci. Era un Walther german calibrul 25. Cu toată mărimea lui de pistol de poșetă, Ellery știa că, deși era o armă mică, era mortală. După cum arăta era limpede că fusese folosit mult. Încrustațiile de fildeș de pe mîner erau șterse și galbene din cauza folosirii, iar pe partea dreaptă era ciupit... o bucățică de fildeș în formă de triunghi lipsea în partea de jos.

Judah se uita la el cu dragoste.

— O frumusețe, nu-i așa ?

Pistolul era complet încărcat. Ellery goli încărcătorul, scoase cartușul de pe țeavă, îl băgă în buzunar și se duse la ușă. Cînd descuie ușa și o deschise, îl găsi pe inspectorul Queen în fața ușii.

— Ce s-a întîmplat, Ellery ?

— I-am extras lui Judah dinții. Ellery puse cartușele în palma tatălui său. Ai grijă de ele.

— Unde naiba... Poate mai are !

— Dacă mai are, nu sînt aici. O să mă mai uit eu.

Ellery încuie iarăși ușa și se uită gînditor la Judah. De ce dezvăluise unde era pistolul ? Era un șiretlic folosit cu scopul de a evita o altă percheziție care putea scoate la iveală un al doilea pistol... pistolul pe care intenționase să-l folosească de la început ?

— Supraveghează-l, îi zise Ellery lui Max'l, ceea ce nu era deloc necesar, apoi făcu din nou percheziție în cele două camere și în baie. Judah continua să bea cu un aer de indiferență. Cînd Ellery insistă să-l facă percheziție corporală, nu protestă defel. După aceea se îmbrăcă și se întinse după sticlă.

Nu mai era nici un alt pistol, nici un singur cartuș.

Ellery se așeză în fața omulețului firav și-l privi cercetător. Omul era fie anormal, fie zăpăcit de alcool de nu mai putea deosebi iluzia de realitate. Pentru scopurile lui practice nu avea importanță cum era. Dacă automatul german era arma pe care intenționase să o folosească, nu mai putea face nimic; nu putea părăsi camera; și cei doi Queen schimbaseră, cu consimțămîntul ferm al lui Abel Bendigo, ca să-l împiedice pe King, chiar prin forță dacă va fi necesar, să treacă pragul locuinței lui Judah.

Pur și simplu nu exista nici o posibilitate ca asasinul hărăzit să-l ucidă pe tiran. S-a avut în vedere și faptul că — s-au luat măsuri în acest sens — bufoneriile lui Judah mascau un plan prin care vreun asasin mituit sau năimit urma să comită omorul.

. . . . . .

King și Karla Bendigo apărură în coridor, în seara aceea, exact la ora unsprezece. Erau înconjurați de șase paznici. Karla era palidă, dar soțul ei zîmbea.

— Hei, hei, zise el Inspectorului. Vă distrați, domnilor ?

— Nu glumi cu asta, Kane, îi zise rugător Karla. N-o să se întîmple nimic, dar... nu glumi cu asta.

O strînse de umăr cu afecțiune și scoase o cheie dintr-o cutiuță de aur prinsă de pantaloni cu un lănțișor de aur. Inspectorul Queen se uită în jur : doi paznici erau vizavi pe coridor, la ușa lui Judah, unul ținînd strîns clanța în mînă. De cealaltă parte a ușii, Inspectorul știa, Judah era păzit de Max'l și de Ellery. Chiar și așa, nu era dispus să rişte nimic.

— Un minut, domnule Bendigo. King descuiase ușa masivă și Karla tocmai vroia să intre în Camera secretă înaintea lui. Trebuie să vă cer permisiunea de a controla camera înainte de a intra înăuntru.

Inspectorul era deja în cadrul ușii, barînd calea.

King făcu ochii mari.

— Mi s-a spus că ați controlat-o în această după-amiază.

— Aceasta a fost după-amiază, domnule Bendigo. Inspectorul nu se mișcă.

— E-n regulă ! King se trase înapoi enervat. Trei paznici reușiră să se strecoare între el și ușă. Stăteau acolo umăr lîngă umăr. Ceva în legătură cu această manevră readuse magnatului buna dispoziție. Ce v-a pus să faceți astăzi, băieți, repetiție pentru vreun spectacol ? Ați făcut-o ca niște fete dintr-un cor !

Camera era exact cum o lăsase Inspectorul după-amiază. Cu toate acestea, umblă încoace și încolo, uitîndu-se peste tot... la clasoare, mese de lucru, scaune, podea, pereți, tavan.

— Domnule Bendigo, am nevoie de permisiunea d-voastră ca să mă uit în aceste mese de lucru și în clasoare.

— Vi se refuză, veni brusc răspunsul.

— Insist, domnule Bendigo.

— Insiști ?

— Domnule Bendigo. Inspectorul veni la ușă. Am primit o sarcină importantă din partea fratelui d-voastră Abel. Dacă refuzați să mă lăsați să mi-o îndeplinesc cum cred eu că se cuvine, am permisiunea fratelui d-voastră de a vă împiedica să intrați în această cameră... prin forță, dacă este nevoie. Domnul Abel voia să am consimțămîntul d-voastră de a căuta în sertare și cutii, întrucît dînsul consideră că este necesar să o fac. Vreți să vedeți autorizația personală a domnului Abel ?

Ochii negri îl înghițiră.

— Abel știa că nimeni din afara familiei mele — nimeni ! — nu are voie să vadă conținutul acestor sertare.

— Promit să nu citesc nici o hîrtie, domnule Bendigo. Ceea ce caut eu este o posibilă mină capcană sau o bombă cu explozie întîrziată. O privire aruncată într-un sertar mă va lămuri.

King Bendigo nu răspunse cîteva clipe.

— Kane. Fă ceea ce-ți spun dînșii. Te rog. Vocea Karlei sună ca și cum avea gura încleștată.

El ridică din umeri și desprinse cutiuța de aur de la capătul lanțului.

— Această cheie descuie sertarele cu dosare. Aceasta unul din sertarele mesei mele de lucru. Sertarele mesei mici nu sînt încuiate.

Inspectorul luă cele două chei.

— Îmi permiteți să închid ușa aceasta cît timp caut ?

— Bineînțeles că nu !

Atunci trebuie să vă rog pe d-voastră și pe doamna Bendigo să vă dați la o parte din fața ușii. Acești trei paznici, adăugă Inspectorul cu o anumită amărăciune, pot să *mă* supravegheze.

Făcu o percheziție amănunțită.

Cînd reveni în coridor zise :

— Încă un lucru, domnule Bendigo. Există în camera aceasta vreun perete ascuns, vreo ușă ascunsă, vreun panou, vreun gang sau ceva asemănător ?

— Nu. Boss-ul era exasperat din cauza așteptării.

Inspectorul îi înmînă cheile.

— Totul e în ordine, puteți intra.

După ce stăpînul imperiului Bendigo intră în Camera secretă, urmat de soția sa, și marea ușă se închise, inspectorul Queen o încercă, dar se încuiase automat ; nu putu s-o clintească.

Se propti cu spatele de ușă și zise unuia dintre paznici :

— Ai o țigară ?

Tatăl lui Ellery recurgea la țigară numai în situații de mare încordare. Pentru prima oară Inspectorului îi trecu prin minte că tocmai riscase să fie aruncat în aer pentru a salva viața unui om a cărui moarte

în alte împrejurări poate nu i-ar fi produs nimic mai mult decît
regret umanitar.

. . . . . .

Judah era preocupat de sticla lui obișnuită de Segonzac. Pe
23:20 se pusese serios pe băut și sticla era aproape goală. Întreb
ticos dacă putea să asculte muzică și cînd Ellery, înainte de a-l
examină din nou picupul, Judah clătină trist din cap, necăjit pa
cauza naturii suspicioase a omului.

— Nu te apropia de albumele acelea, zise Ellery, îți adu
nevoie.

— Îmi suspectezi muzica ?, exclamă Judah.

— Nu poți ține o armă ascunsă în albumele acelea, îl
Ellery, dar s-ar putea să fie vîrît vreun cartuș într-unul din ele
fi scăpat. Stai unde ești, pironit de ochii strălucitori ai lui Max'l
cu muzică. Ce ai vrea să auzi ?

— L-ai suspecta pe Mozart ? Mozart !

— Într-o situație ca aceasta l-aș suspecta și pe Orfeu, Ju
Mozart ?

— Finalul simfoniei în Do major... acolo, a patruzeci și unu,
există nimic mai măreț în exprimarea umană, cu excepția unor părți
Shakespeare și cele mai inspirate fugi ale lui Bach.

— Praf în ochi, murmură Ellery, poate pe nedrept ; și cîteva m
nute ascultă în silă *l'Orchestre de la Suisse Romande* sub bagheta
Ansermet. Judah savura totul. Stătea întins în fotoliul din spatele m
de lucru, cu un pahar în formă de pară între palme, cu ochii larg de
chiși strălucitori.

Mozart era în toi cînd Ellery își privi ceasul și văzu că er
ora 23:32. Dădu din cap spre Max'l, care era tot atît de insensibil
contrapunct ca o reptilă, se duse încet la ușă și o descuie. Înainte de
o deschide, aruncă o privire înapoi spre Judah. Judah zîmbea.

La zgomotul făcut de ușă, Inspectorul traversă repede coridorul
Blocă ușa cu spatele, supraveghind mereu ușa Camerei secrete.

— E totul în ordine, Papa ?

— Da.

— King și Karla sînt încă acolo ?

— Ușa n-a fost deschisă de cînd au intrat acolo.

Ellery încuviință din cap. Nu fu surprins cînd îl văzu pe Abel
Bendigo în cealaltă parte a holului, stînd în fața ușii între paznici. Abel
se uită îngrijorat la Ellery și veni lîngă ei.

— N-am putut lucra. E ridicol, dar n-am putut. Cum se simte
Judah, domnule Queen ?

— E greu de priceput. Spuneți-mi, domnule Bendigo... fratele
d-voastră Judah a avut vreodată tulburări mentale ?

— Pentru că l-a amenințat pe King cu moartea ?, zise Abel.

— Nu. Pentru că, deși știe că noi ne dăm seama de intențiile lui,
mai vorbește încă de parcă o va face.

— Nu poate, nu-i așa ?, zice Abel repede.

— Imposibil. După cît se pare însă, acesta e un cuvînt pe care
el nu-l acceptă.

— Judah a fost totdeauna puțin cam ciudat. Bineînțeles, băutura...

— De cît timp e alcoolic ?

— De mulți ani. Crezi că ar trebui să stau cu el de vorbă, domnule Queen ?

— Nu.

Abel clătină din cap. Abel se întoarse la cei doi paznici.

— N-a răspuns la întrebare, remarcă Inspectorul.

Ellery ridică din umeri și închise ușa. Întoarse cheia în broască și o puse la loc în buzunar.

. . . . . .

După ce simfonia se termină, Ellery luă discurile și le puse la locul lor. Cînd se întoarse de la rafturile cu albume, îl văzu pe Judah privind la paharul gol. Așa-zisul fratricid luă sticla de coniac și o răsturnă, dar nu curse nimic din ea. Apucă ambele brațe ale scaunului și se ridică.

— Unde mergi ?, întrebă Ellery.

— Să iau o altă sticlă.

— Stai acolo. Ți-o aduc eu.

Ellery se duse în spatele pianului și luă o sticlă de Segonzac din lada de deasupra stivei. Judah se căută prin buzunare. În cele din urmă scoase briceagul.

— O deschid eu.

Ellery luă briceagul de la el, desfăcu timbrul de impozit și răzui sigiliul de pe gura sticlei. Briceagul avea un tirbușon cu care Ellery scoase dopul. Puse sticla pe masa de lucru lîngă paharul gol.

— Judah, murmură el, cred că o să-ți iau asta cu împrumut.

Judah își urmări briceagul cu privirea spre buzunarul pantalonilor lui Ellery.

După aceea luă sticla.

Ellery își privi ceasul.

23:46.

. . . . . .

La 23:53 Ellery îi zise lui Max'l :

— Treci în fața lui. Eu o să stau în spate.

Max'l se ridică și se duse la masa de lucru, în fața lui Judah, blocîndu-i cîmpul vizual.

Ellery descuie ușa, se strecură afară și încuie ușa după el.

Tatăl său, Abel Bendigo și paznicii nu-și schimbaseră poziția.

— E încă acolo ?

— Da, fiule.

— Ușa n-a fost deloc deschisă ?

— Nu.

— Hai să verificăm.

Ellery ciocăni.

— Dar Judah... Abel privi spre camera lui Judah.

— Max îl supraveghează de aproape, ușa e încuiată și cheia e în buzunarul meu... domnule Bendigo ! Ellery ciocăni din nou.

După o clipă minerul de la ușă se învîrti. Paznicii luară poziția de drepți. Ușa se deschise și King Bendigo apăru. Era în cămașă și vestă. Karla, care ședea la masa de lucru a secretarului, se întoarse și privi puțin îngîndurată spre ușă.

— Ce este ?, întrebă boss-ul răstit.

— Vrem doar să fim siguri că totul e în ordine, domnule Ben

— Sînt încă aici. Îl observă pe Abel. Ai terminat atît de repede oamenii aceia ?

— O să termin dimineaţă. Abel nu avea chef de vorbă în înăuntru. Întoarce-te înăuntru.

— Oh !... Exclamaţia de dezgust se pierdu în zgomotul făcut uşa trîntită. Inspectorul o încercă. Încuiată.

Ellery îşi privi iarăşi ceasul.

23:56:30.

Nu trebuie să se mai deschidă uşa aceasta pînă după miezul nopţ zise el. Traversă holul în fugă.

. . . . . .

Cînd Ellery încuie uşa lui Judah pe dinăuntru, Max'I se trase dărăt de la masa de lucru, spre uşă, şi îşi propti umerii de ea.

— Ce a făcut, Max ?

Max'I rînji.

— Am băut coniac, zise Judah visător. Ridică paharul.

Ellery ocoli masa de lucru şi se aplecă asupra lui.

23:57:20.

— Timpul trece, Judah, murmură el. Se întreba ce va face Judah în momentul suprem, cînd va fi în cele din urmă faţă în faţă cu bătaia miezului nopţii.

Se uita mereu la figura slăbuţă de pe scaun. În ciuda voinţei lui, Ellery simţea cum i se încordează muşchii.

Două minute pînă la miezul nopţii.

Judah îşi privi ceasul de la mînă şi puse paharul gol pe masă.

Se răsuci pe scaun, ridicîndu-şi privirea spre Ellery.

— Vrei să fii atît de amabil să-mi dai Walther-ul ?, zise el.

— Acesta ? Ellery scoase micul automat din buzunar. Mă tem că nu poţi face prea mult cu el, Judah.

Judah îşi întinse palma.

În ochii lui nu se citea nimic. Lumina pe care Ellery o vedea în ei putea fi batjocură, dar era mai înclinat să o atribuie coniacului. Dacă nu...

Deoarece era ceea ce era, Ellery reexamină Walther-ul, care nu-l părăsise buzunarul de cînd îi scosese cartuşele.

Bineînţeles, automatul era gol. Cu toate acestea, Ellery îl examină chiar cu mai mare atenţie decît înainte, pentru că putea fi un pistol trucat. Putea, într-un fel sau altul, ascunde un glonţ ce putea fi tras cu ajutorul aerului comprimat. Ellery nu auzise de o asemenea armă, dar era posibilă.

Oricum nu în acest caz. Acesta era un Walther german obişnuit şi lui Ellery îi trecuseră prin mînă cu zecile. Era un Walther german obişnuit şi nu era încărcat.

Dădu drumul micului automat în mîna lui Judah.

Nu-şi putu stăpîni un sentiment jenant de milă cînd Judah îşi trecu arma goală în mîna dreaptă, strînse cu fermitate mînerul şi îşi îndoi degetul arătător după trăgaci. Judah era concentrat acum, ca şi cum ceea ce urma să facă era de o deosebită importanţă şi necesita cea mai mare concentrare.

— Se aplecă înainte cu mîna stîngă pe masa de lucru și se ridică în picioare.

Privirea lui Ellery nu-i părăsea mîinile.

Judah își ridică antebrațul stîng. Privi atent la secundarul ceasului de la mînă.

Treizeci de secunde.

Mîna dreaptă, cu arma goală, era la vedere. Nu putea face nimic cu ea, nici o prestidigitație, nici un truc, nici o înșelătorie, absolut nimic. Și dacă putea ? Dacă, printr-un miracol inexplicabil, putea materializa un cartuș și încărca arma cu el, ce putea face avînd pe Ellery alături ? Să-i împuște pe Ellery ? Să-l hipnotizeze pe Max'l ? Și dacă ieșea pe coridor, ce putea face ? Dădea peste o ușă de seif din oțel încuiată. Un hol plin cu oameni înarmați și vigilenți. Și chiar și-atunci, n-avea cheie.

Cincisprezece secunde.

Ce aștepta ?

Judah ridică Walther-ul.

Max'l se mișcă convulsiv, Ellery sări ca ars. Trebui să-și controleze reflexele. Max'l scoase un chicot ca un mîrîit, înfiorător pentru auz și, relaxat, se sprijini din nou de ușă.

Situația era stupidă. Judah nu putea face nimic cu pistolașul acela gol, nimic. Ellery era stăpînit de o curiozitate nedefinită. Judah nu putea face nimic. Și totuși el se pregătea să facă ceva. Ce ?

Șapte secunde.

Brațul drept al lui Judah se ridică pînă ajunse la nivelul ochilor, ca și cum ar fi ochit ceva, pregătindu-se pentru o lovitură pe care îl era imposibil să o realizeze. O lovitură imposibil de tras într-un perete pe care nu-l putea străpunge.

Cinci secunde.

O extensie teoretică a brațului drept al lui Judah cu Walther-ul la capătul lui descria o linie ce trecea prin peretele biroului său, prin coridor și prin peretele Camerei secrete, ajungînd aproximativ în centrul acelei camere — poate — pe torsul bărbatului de pe scaun.

Trei secunde.

Judah îl *ochea* pe fratele său King.

Era nebun.

Două secunde.

Judah își privi ceasul.

O secundă.

Și acum Judah ?

Cînd bătu miezul nopții degetul lui Judah apăsă pe trăgaci.

. . . . . .

Dacă micul Walther ar fi scos flacără și ar fi avut recul în clipa aceea, Ellery n-ar fi fost atît de uimit. O armă care s-ar fi descărcat, în ciuda imposibilității de a se descărca, ar fi justificat cel puțin jocul absurd pe care-l făcuse mai înainte. Ar fi fost un miracol fizic, dar ar fi conferit acțiunilor lui Judah demnitatea logicii.

Totuși, micul Walther nu scoase nici o flacără, nu avu recul. Făcu pur și simplu ţac ! și se așternu din nou liniștea. Nici o bubuitură nu răsună în cameră, nici o gaură nu apăru în perete, nici o voce nu strigă.

Ellery privi cu coada ochiului la Judah.

Era incredibil acest Judah. Nu se manifesta ca un om care tocmai apăsase pe trăgaciul unei arme ce s-ar fi putut sau nu descărca. Se comporta ca un om care văzuse flacăra, simțise reculul și auzise bubuitura și țipătul. Se manifesta ca un om care trăsese o lovitură reușită.

Judah lăsă încet Walther-ul în jos și-l puse cu mare grijă pe masa de lucru.

Se lăsă apoi în scaun și se întinse după sticla de Legonzac. Îi scoase încet dopul, turnă încet câteva uncii de coniac, bău încet, fără să se oprească, ținînd încă sticla în mîna stîngă. Mătură apoi cu mîna sticla și paharul de pe masă și, în timp ce acestea se prăbușeau pe podea, își lăsă capul pe masă și începu să plîngă.

Ellery se pomeni examinînd faptele plin de indignare. În pistol nu era nici un cartuș. Un perete, un coridor, apoi un alt perete făcut din beton armat și gros de două picioare. Și un om teafăr dincolo de el. Dacă nu... dacă nu...

Imposibil. *Imposibil.*

Ellery auzi o voce aspră pe care cu greu și-o recunoscu ca fiind a lui.

— Te porți de parcă ți-ai fi împușcat fratele.

— *L-am împușcat.*

Nu înțelese. N-ar fi putut zice...

Deci o zisese. Ellery își trecu mîna peste gură. Omul *era* nebun.

— Ce-ai făcut, Judah ?

— *King e mort.*

— Tu l-ai auzit ce a zis ? Ellery se uită cu amărăciune la Max'l.

Max'l își ciocăni fruntea, rînjind.

Ellery îl apucă pe Judah de umăr într-un acces de furie și-l ridică în picioare, ținîndu-l sprijinit de spătarul scaunului.

Plîngea, foarte bine.

Îi dădu drumul. Judah se opri din plîns, ca să-și muște buza inferioară cu dinții săi neregulați și îngălbeniți. Căută ceva în buzunarul de la spate. Mîna îi reapăru ținînd o batistă. Își suflă nasul în ea, apoi se destinse, oftînd.

— Pot face ce vor cu mine, zise cu o voce monotonă. Trebuia s-o fac. Tu nu știi cine era el. Ce punea la cale. Trebuia să-l opresc. Trebuia.

Ellery luă Walther-ul și se uită atent la el.

Îl aruncă înapoi pe masa de lucru și se duse spre ușă.

— Dă-te la o parte din calea mea, îi zise lui Max'l cu o voce stridentă.

Descuie ușa.

Pe coridor era liniște. Inspectorul și Abel Bendigo stăteau rezemați de ușa Camerei secrete, vorbind cu însuflețire. Paznicii erau vizibil relaxați.

— Oh, Ellery. Inspectorul privi în jur. Ei bine, asta e... Ce s-a întîmplat ? Ești palid ca o stafie.

— Judah se simte bine ?, întrebă Abel repede.

— Da. Ellery apucă brațul tatălui. S-a... întîmplat ceva ?

— Ce să se întîmple ? Nimic, fiule.

— N-ați auzit... nimic ?

— Ce ?

— Păi... o împușcătură.

— Bineînțeles că nu.

— N-a intrat și n-a ieșit nimeni din cameră ?

— Nu.

— Ușa a rămas închisă... încuiată ?

— Desigur. Tatăl său îl privi atent.

Abel, paznicii...

Ellery era ca un nebun. Era furios pe Judah Bendigo, care nu era pur și simplu nebun, ci... un nebun plin de răutate. Totuși...

Se apropie de ușa masivă din oțel și se uită la ea.

Bărbații din jurul lui îl priveau nedumeriți.

Ellery ciocăni.

După o clipă ciocăni din nou, mai tare.

Nu se întîmplă nimic.

— N-are sens să mai stați acolo și să așteptați, zise o voce obosită.

Ellery se întoarse, Judah ieșise pe coridor. Max'l îi ținea brațele imobilizate la spate. Max'l rînjea.

— Ce înseamnă asta ?, întrebă Inspectorul iritat.

Ellery începu să lovească ușa de oțel cu pumnii.

— Domnule Bendigo ! Sînteți teafăr ?

Nu se auzi nici un răspuns. Ellery încercă să răsucească mînerul, care rămase nemișcat.

— Domnule Bendigo !, strigă Ellery. Descuiați ușa !

Abel Bendigo își trosnea degetele și bombănea. O fi preocupat de treburile lui nemaipomenite. Dar Karla de ce nu... ?

— Dați-mi careva o cheie !

— Cheie ? Abel tresări. Poftim. Poftim, domnule Queen. Oh, de ce nu... ?, o să răcnească, dar... poftim !

Ellery smulse cutia de aur de la Abel. Era un duplicat al lui King. Viri cheia în broască, învîrti, smuci, ridică...

Karla zăcea pe dușumea lîngă masa de lucru a soțului ei. Avea ochii închiși.

King ședea în scaunul de piele rotativ în spatele mesei și avea ochii deschiși.

Modul însă în care ședea și privea, făcu să-i înghețe sîngele lui Ellery.

Bendigo alunecase în scaun, cu o mînă între genunchi și cu cealaltă atîrnînd peste brațul scaunului.

Capul îi căzuse pe un umăr, iar gura era deschisă.

Pe albul de mătase al cămășii, în partea stîngă a pieptului, se vedea o pată circulară neregulată de un roșu strălucitor.

În centrul petei roșii se găsea o gaură de glonț mică și neagră.

XI.

PRIMUL LUCRU PE CARE ELLERY ÎL FĂCU n-avea nimic de-a face cu miracolele. Se întoarse spre Abel Bendigo și zise :

— Vreți să-l amestecați pe colonelul Spring în aceasta ?

Ellery bara cadrul ușii cu brațele și picioarele desfăcute. Ochi nemiezători priveau în cameră peste umerii săi.

— Domnule Bendigo. Atinse ușor cu mîna brațul lui Abel și repetă întrebarea.

— Nu, Dumnezeule, nu. Abel își reveni. Nu-i lăsa pe paznici înăuntru ! Doar...

Ellery îl trase pe Abel în cameră. Îl trase și pe Judah ; Max'l veni de parcă era tras cu undița. Îl trase și pe tatăl său înăuntru.

Închise ușa în nasul paznicilor.

Încercă ușa. Încuiată. Se închisese automat.

Ellery se duse la bărbatul de pe scaun. Inspectorul Queen se lăsă în genunchi lîngă Karla. Frații rămaseră lîngă ușă, foarte aproape unul de celălalt. Judah părea epuizat, se rezemă de un clasor. Abel bombănea ceva încet. Max'l era năucit ; nu mai rămăsese nici un pic de cruzime în el. Cînd respira i se depuneau stropi de salivă pe buze. Se uita cu venerație la chipul liniștit de pe scaun.

Inspectorul își ridică privirea.

— Ea n-a fost lovită.

— Ce are ?

— Cred că a leșinat. Nu-i găsesc nici o rană sau contuzie.

Ellery se întinse după telefonul de pe masa de lucru a lui King Bendigo. Cînd operatoarea răspunse, zise :

— Doctorul Storm. O urgență.

Inspectorul își întoarse privirea de la Ellery la trupul de pe scaun. O ridică apoi, cu mare grijă, pe Karla, o duse la scaunul secretarului de la masa mașinii de scris și o așeză peste scaun cu fața în jos. Își scoase haina și o înfășură în jurul ei, apoi îi ridică picioarele în sus, ținînd-o cu capul în jos.

— Doctorul Storm ?, întrebă Ellery. Queen la telefon. King Bendigo a fost împușcat. Are o rană serioasă, în apropierea inimii. Nu e mort. Aduceți tot ce vă trebuie... e posibil să nu-l puteți deplasa o vreme. Puse receptorul în furcă.

— Nu e mort ! Abel făcu un pas înainte.

— Vă rog nu-l atingeți, domnule Bendigo. Nu putem face nimic pînă nu vine doctorul Storm.

Abel avea broboane de sudoare pe față. Înghițea întruna și se uita la fratele său Judah.

Dacă la început Judah păruse epuizat, ca după o misiune pentru a cărei îndeplinire depusese un efort deosebit, acum — cînd aflase că nu-i reușise crima — era uluit. Ochii-i reflectau o oarecare stupoare pe care Ellery n-o putea înțelege întru totul. Ellery nu era în stare să ajungă la subtilități, dar avea sentimentul că Judah își epuizase toate resursele.

— Max, Ellery atinse brațul masiv. Supraveghează-l pe Judah.

Max'l își șterse buzele cu mîneca, apoi se întoarse spre Judah. Își băgă capul între umeri și făcu un pas spre el.

— Nu, Max, nu, zise Ellery calm. Să nu-l atingi. Ai doar grijă să nu se apropie de King.

Karla gemea, clătinînd din cap. Inspectorul începu să-i dea palme peste față. După o clipă o ridică în capul oaselor.

Nu plîngea. Sîngele, care-i năvălise în cap, se retrase repede, lăsîndu-i fața mai albă decît înainte. Se uită peste cele două mese la trupul prăbușit în scaun.

— Nu e mort, doamnă Bendigo, zise Inspectorul. Îl așteptăm pe doctorul Storm. Liniștiți-vă acum. Respirați adînc.

După cîte se părea, ceea ce-i spunea n-avea nici o semnificație pentru ea. Bărbatul de pe scaun părea mort.

Se auziră bătăi puternice în ușă. Ellery, care stătea în patru labe, uitîndu-se sub masa de metal, sări în picioare și alergă la ușă.

— O deschid eu, îi zise lui Abel Bendigo. Stați la o parte, vă rog.

Deschise ușa. Doctorul Storm trecu în fugă pe lîngă el. Coridorul era plin de paznici și de oameni din personalul Reședinței. Un bărbat îmbrăcat în alb împinse înăuntru o masă de spital pentru intervenții de urgență, iar un altul aduse un aparat de sterilizare portabil. Ellery însă le interzise asistenților să treacă pragul ușii. Inspectorului i se înmînară și alte lucruri în timp ce Ellery stătea de pază. Făcîndu-și loc cu coatele prin mulțime, apăru și colonelul Spring.

— Așteptați, nu închideți ușa !, strigă el.

— Spuneți-i d-voastră, îi zise Ellery lui Abel Bendigo peste umăr.

Din spatele lui Ellery, Abel clătină negativ din cap spre colonelul care dăduse buzna.

— Nu mai intră nimeni, colonele, nimeni.

Ellery închise ușa în fața verde rigidă a lui Spring.

Deși știa că ușa se închise automat, o încercă totuși.

— Ajutați-mă să-l pun pe masă. Vocea doctorului Storm nu exprima decît îngrijorare. Aparatul de sterilizat funcționa. Doctorul își scoase ustensilele din trusă și le puse pe masă.

Sub supravegherea doctorului transferară rănitul de pe scaun pe masa de spital. Trupul greu părea lipsit de viață.

— Care-i pronosticul, domnule doctor ?

Storm le făcu semn cu mîna să se îndepărteze. Pregătea o seringă.

Ellery duse scaunul de la masa secretarului într-un colț al camerei, iar Inspectorul o conduse pe Karla la el. Ea îl urmă docilă. Se așeză

jos, privind la chipul nemişcat al soţului şi la degetele doctorului Storm. Max'l stătea aplecat deasupra lui Judah în celălalt colţ al camerei, pe aceeaşi parte. Nici unul nu se mişca.

— Doamnă Bendigo, zise Inspectorul. O atinse. Doamnă Bendigo ?

Ea tresări.

— Cine l-a împuşcat ?

— Nu ştiu. Brusc, începu să plîngă, fără să-şi lase faţa în jos sau să-şi ducă mîinile la ea. Îi erau inerte. După o vreme se opri.

— Ei bine, cine a intrat în cameră, doamnă Bendigo ?, întrebă Ellery.

— Nimeni.

Abel umbla prin cameră adunînd hîrtii... de pe masa secretarului, de pe podea, unde fuseseră aruncate de doctorul Storm cînd curăţase masa de lucru a lui Bendigo. Era ceva jalnic în această activitate, o îngrămădire mecanică a secretelor unui om care probabil nu le va mai putea folosi niciodată... bunul şi credincîosul servitor care se străduia să păstreze ordinea într-o casă din care orice raţiune a ordinii dispăruse. Abel aranjă cu migală documentele, apoi le puse în clasoare pe care le deschise cu o cheie şi după aceea le încuie iarăşi. Părea recunoscător că are ceva de făcut.

— N-a trecut nimeni prin uşa aceea, doamnă Bendigo ? Ellery se uita întruna prin cameră, cu o privire disperată.

— Nimeni, domnule Queen.

— Nici înăuntru, nici afară ?

— Nu.

— Telefonul a sunat ?

— Nu.

— D-voastră sau soţul d-voastră aţi dat vreun telefon ?

— Nu.

— Nu v-a întrerupt nimeni ?

— O singură dată.

— Cînd ? Privirea lui Ellery deveni imediat atentă.

— Cu cîteva minute înainte de miezul nopţii, domnule Queen, cînd aţi bătut la uşă.

— Oh, da. Ellery fu dezamăgit. Şi aceasta a fost singura întrerupere ? Sînteţi sigură ?

— Da.

— Ellery, zise calm tatăl său, toate acestea le-am verificat deja. Abel şi cu mine am fost în faţa uşii...

Privirea lui Ellery începu să cerceteze iarăşi.

— Şi apoi ce s-a întîmplat, doamnă Bendigo ?

— Aceasta mi-a reamintit situaţia groaznică în care ne aflam, dar numai pentru o clipă. Karla aruncă din nou o privire la masa de spital şi îşi închise repede ochii. După ce Kane a închis uşa şi s-a reîntors la masa de lucru, şi-a reluat imediat activitatea. Eu eram la cealaltă masă, studiind cîteva rapoarte. Spatele meu era spre uşă, unde se găseşte ceasul, aşa că nu aveam nici o idee ce oră era... că timpul era atît de aproape...

Vocea îi slăbi. Ei aşteptară.

— Trebuia să fiu atentă la ceea ce făceam. Am uitat... din nou... Următorul lucru de care am ştiut a fost bătaia ceasului...

— Bătaia ceasului ? Privirea lui Ellery se îndreptă spre arătătoarele aurii ale ceasului de deasupra uşii. A bătut ceasul ?

— Da. Bate orele. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în jur. Bătăile tocmai începuseră. Ceasul bătea ora douăsprezece. Mi-am amintit din nou.

— Ce s-a întîmplat ? Acum Ellery îi acordă întreaga lui atenţie.

— M-am întors dinspre ceas ca să mă uit la Kane, întrebîndu-mă dacă bătaia miezului nopţii îi va aminti şi lui. Karla îşi deschise ochii, privi încă o dată la bărbatul de pe masă şi la figura aceea grasă în haine albe care lucra asupra lui, apoi continuă imediat : Dar el era adîncit în ceea ce făcea. Uitase cu totul de ameninţare. Oh, dacă s-ar fi temut măcar puţin... doar puţin ! El însă şedea în spatele mesei de lucru în cămaşă şi vestă, făcînd note pe marginea unui raport confidenţial. Apoi, s-a întîmplat.

— Ce ?

— A fost ucis. Rănit.

— Cum ?, exclamă Inspectorul.

— Un moment, Papa. Ceasul încă bătea, doamnă Bendigo ?

— Da... Cum ? Nu ştiu. O clipă l-am văzut şezînd şi scriind, apoi trupul... i s-a mişcat convulsiv şi a căzut pe spate în scaun. I-am văzut o... i-am văzut o gaură, o gaură neagră, în piept şi o pată roşie care se întindea... Gura Karlei se strădui zadarnic. Nu, mă simt bine... dacă aş putea fi de vreun folos... nu am pretenţia că înţeleg... m-am repezit de la masa mea spre el, fără nici un alt gînd decît să-l iau în braţe... se petrecuse atît de neaşteptat că nu aveam sentimentul morţii... ci că pur şi simplu el avea nevoie de ajutorul meu... mi-am întins mîna să-l ating şi aceasta-i tot ce-mi amintesc pînă cînd inspectorul Queen m-a readus la viaţă. Cred că am leşinat cînd mi-am întins mîna.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, doamnă Bendigo. Ellery se aplecă deasupra scaunului, cu faţa foarte aproape de a ei. Vreau să vă gîndiţi înainte de a răspunde şi vreau să-mi redactaţi cît mai fidel faptele. Ascultaţi ?

— Poftim ? Faţa îi era îngrijorată.

— Aţi auzit o împuşcătură ?

— Nu.

— La început nu v-aţi gîndit, zise Ellery cu blîndeţe. Sînteţi bolnavă şi emoţionată, s-au întîmplat foarte multe lucruri în cîteva minute... Gîndiţi-vă, gîndiţi-vă în urmă la momentul acela. D-voastră staţi jos, cu faţa spre soţ, care este la masa de lucru. Într-un moment scrie. În următorul, trupul i se zbate şi cade pe spate, iar pe cămaşă îi apar o gaură neagră şi o pată. Evident era împuşcat. Cineva trăsese în el cu o armă. Mişcarea convulsivă a trupului n-a fost cumva însoţită de un sunet ? Un sunet oarecare ? Poate nu a fost o detonaţie puternică. Poate a fost o pocnitură. N-a fost un ţăcănit ?

— Nu-mi amintesc nici un sunet.

— Aţi simţit vreun miros în momentul acela, doamnă Bendigo ? De ceva ars ?

Ea dădu din cap negativ.

— Dacă a ars ceva în acel moment, nu i-am simţit mirosul.

— Fum, zise Inspectorul. Aţi văzut ceva fum, doamnă Bendigo ?

— Nimic.

— **Dar e imposibil !**

Ellery își puse mîna pe brațul tatălui său.

— Desigur, înțelegeți că, probabil, a fost cineva în această cameră cu d-voastră și soțul d-voastră, doamnă Bendigo. Trebuie să fi fost. Nu s-ar fi putut ascunde cineva aici fără să știți ?

— E imposibil, zise din nou Inspectorul cu îndărătnicie.

Ellery îi atinse iarăși brațul.

— Nu văd cum, zise Karla privind în gol. Eu tocmai mă uitasem la ceas, așa cum v-am spus. Ar fi trebuit să-l văd dacă era undeva în spatele meu. După cum puteți vedea, n-ai unde să te ascunzi în camera asta. În afară de asta, cum ar fi ajuns cineva înăuntru ? Clătină din cap. Nu înțeleg. Eu vă pot spune doar ceea ce s-a întîmplat.

Ellery se îndreptă. Luă mîna stîngă a tatălui său și si-o puse pe a lui alături.

Ceasurile lor arătau aceeași oră.

Amîndoi își ridicară automat privirile spre ceasul de deasupra ușii.

Ceasul mare, ceasurile lor se sincronizau perfect.

Se întoarseră unul spre celălalt complet descumpăniți. Ellery îi relatase deja tatălui său fantastica poveste despre acțiunile lui Judah în camera de lucru. Declarația Karlei satisfăcea doar imaginația.

Exact în momentul în care Judah ochise cu pistolul său gol în direcția fratelui său King — cu doi pereți groși și un coridor plin de oameni între ei — și apăsase pe trăgaci... exact în acel moment, în ciuda oamenilor, a pereților, a ușilor încuiate și a lipsei de muniție, King Bendigo se prăbușise pe spate cu un glonț în piept !

. . . . . .

— Am nevoie de băutură, zicea Judah. Spuneți să-și ia mîinile de pe mine. Vreau să beau.

— O să mă ocup eu de el, Max, zise Abel.

Max îi dădu drumul. Judah își părăsi locul din colț, frecîndu-și brațul și strîmbîndu-se. Max se duse după el.

— Va trebui să așteptați după băutură. Ellery merse repede de la el. Nu puteți părăsi această cameră.

Judah trecu pe lîngă el. Se opri în fața clasoarelor, lingîndu-și buzele și clipind repede din ochi, cu fruntea gînditoare. Se repezi apoi la unul dintre clasoare și trase. Sertarul de oțel cedă și, cu un strigăt scurt de triumf, începu să caute înăuntru. Cînd își scoase mîna afară avea în ea o sticlă de Segonzac. Începu să cotrobăie prin buzunare.

— Uitasem de asta, zise Ellery sec, dar, după cît se pare, cînd e vorba de comorile ascunse care te interesează ai memoria unei hărți, Judah.

— Briceagul meu ! Mi l-ai luat ! Judah își frîngea mîinile.

— O să ți-o deschid eu. Ellery scoase briceagul. Tăie timbrul de impozit și sigiliul de la gura sticlei și scoase dopul cu tirbușonul.

Judah înșfăcă sticla. Mărul lui Adam i se ridica și cobora. O ușoară culoare începu să-i pateze obrajii palizi.

— E de ajuns acum, Judah... de ajuns !, mormăi fratele său Abel.

Judah luă sticla de la gură. Ochii îi erau încă strălucitori, dar această strălucire avea acum o anumită intensitate. Întinse sticla.

— Vrea careva o dușcă ?, întrebă el vesel.

Cînd văzu că nu răspunde nimeni, se întoarse la colţ şi se lăsă pe podea. Mai trase o înghiţitură în timp ce se aşeza, apoi puse sticla jos lîngă el.

— S-a făcut, totul e în ordine, zise Judah. Să nu vă reţin, domnilor. Vedeţi-vă de treaba d-voastră.

— Judah. Vocea lui Ellery sună prietenos. Cine l-a împuşcat pe King ?

— Eu, zise Judah. M-ai văzut cînd am făcut-o. Îşi trase brusc genunchii spre piept şi-l cuprinse cu braţele lui subţiri. Îi îmbrăţişă.

— Judah ! Vocea lui Abel era a unui bolnav.

— Am zis că-l voi ucide la miezul nopţii şi m-am ţinut de cuvînt. Judah se legănă puţin.

— Nu e mort, zise Inspectorul privind în jos.

Judah continua să se legene.

— Un detaliu, zise nedesluşit, dînd din umeri. Principiul rămîne acelaşi. Mîna îi căzu pe sticlă. Ridică din nou sticla la gură.

Ei îi întoarseră spatele. Toţi în afară de Max'l ale cărui mîini se deschideau şi se închideau la cîţiva inci de gîtul lui Judah.

Judah nu-i acorda nici o atenţie.

— Marele nostru om va trăi, zise doctorul Storm. Ce sînt gloanţele pentru zei ? Poftim, cine vrea acesta ?

Vorbea fără să se oprească din lucru, întinzîndu-şi mîna într-o parte. Inspectorul Queen îi luă din mînă un tampon de vată pătat de sînge. Pe pată zăcea un glonţ.

Ellery veni repede la el în timp ce Abel şi Karla se apropiară sfioşi de bărbatul de pe masa de spital. Karla se întoarse imediat.

— Înapoi, trageţi-vă înapoi, zise doctorul Storm. Derula nişte bandaje. Voi nu sînteţi sterili .. nici unul dintre voi nu este. Nici eu nu sînt, de altfel. Marele Storm... chirurg de ţară ! Sărmanul Lister se zvîrcoleşte în mormînt.

— E încă inconştient, zise Abel încet.

— Bineînţeles, Abel. N-am zis că poate sări de pe masă şi sta în mîini. Împăratul nostru a scăpat ca prin minune, dar e grav bolnav. O să-şi revină însă, o să-şi revină. Are un organism de Wotan. Peste puţin timp îl ducem jos la spital. Dă-te la o parte din calea mea, Abel ! Şi d-voastră, domnule Queen. Ce vreţi ?

— Vreau să-i văd rana, zise Ellery.

— Bine, uitaţi-vă. N-aţi mai văzut o rană de glonţ pînă acum sau vă rezolvaţi cazurile logic. Micuţul şi voinicul doctor lucra repede.

— E o rană adevărată, nu-i aşa ?, întrebă Ellery. Se aplecă şi luă cămaşa. Storm o tăiase de pe trupul lui King. Şi nici o urmă de pulbere.

— Oh, daţi-vă înapoi !

— Perfect, zise inspectorul Queen. Se holbau la glonţul de pe vata murdară din palmă.

— Nu e deloc deformat. Ai văzut undeva vreun tub, Ellery ?

— Nu, zise Ellery.

— Dacă acesta a venit dintr-un automat, tubul ar trebui să fie aici.

— Da, zise Ellery, dar nu e.

Inspectorul înfășură glonțul în vată. Se duse la masa mașinei de scris și deschise sertar după sertar pînă găsi un plic nefolosit. Vîrî tamponul de vată în plic și îl închise, apoi îl bagă în buzunarul interior de la piept.

— Hai să ne dăm mai încolo din cale, zise el domol.

Se duseră într-un colț liber. Ellery se vîrî în colț, iar tatăl său se întoarse cu spatele spre cameră.

— Dar tubul nu-i aici, zise Inspectorul. E în regulă, istețule, hai să ne uităm la acest obiect ca doi oameni pricepuți și nu ca doi agasanți care se holbează la trucul unui prestidigitator.

— Continuă, zise Ellery. Unde vezi trucul ?

— E un truc, murmură tatăl, nu un afurisit de miraj. Viră-ți asta în țeastă și ține-o acolo. Judah zice că el l-a împușcat pe King. Judah minte cu nerușinare. Nu știu care îi este scopul, sau dacă a avut vreunul, dar acest lucru este imposibil. Glonțul pe care Storm l-a extras din pieptul lui King n-a ajuns acolo prin osmoze sau că s-au bombănit trei cuvinte sacre. A fost *în* pieptul lui King și Storm i l-a scos afară... l-am văzut eu scoțîndu-l, n-a făcut scamatorii. L-a extras într-adevăr. Asta înseamnă că glonțul a făcut parte dintr-un cartuș care a fost tras dintr-un pistol. Al cui pistol ? Care pistol ? Unde s-a tras ?

Ellery nu zise nimic. Inspectorul își trecu furios vîrful arătătorului peste mustață.

— Nu-i al lui Judah, fiule. Sau cel puțin în mod sigur la miezul nopții pistolul nu era în mîna lui Judah, în apartamentul lui. Pistolul acela, potrivit propriilor tale spuse, era gol... tu însuți l-ai descărcat și mi-ai dat mie cartușele. Judah nu mai avea alt cartuș — l-ai făcut percheziție în apartament de două ori — și chiar dacă ar mai fi avut, i-ai verificat Walther-ul cu cîteva secunde înainte de miezul nopții și era gol. Zici că din clipa aceea nu l-ai slăbit din ochi. A apăsat pe trăgaci și s-a auzit un țăcănit. Pistolul nu s-a descărcat, n-a împușcat nimic. Nu putea. Faptul acesta e îngrijorător pentru domnul Judah Bendigo. Ar trebui să fie într-un azil.

— Continuă, zise Ellery.

— Deci a fost un alt pistol care s-a descărcat. De unde s-a tras ? Din afara Camerei secrete ? Să vedem. Pereții acestei încăperi sînt din beton armat, groși de două picioare. A fost practicată o gaură prin ei mai înainte ? Unde este ea pe acești pereți goi ? N-am observat nici una și, dacă vom verifica serios, știi și tu, ca și mine, nu vom găsi o astfel de gaură. Cum putea fi dată o gaură fără ca paznicii să audă, cînd ei stau de pază douăzeci și patru de ore pe zi, la numai cîțiva jarzi depărtare ? Ușa ? Închisă și încuiată, și făcută din oțel masiv. În ea nu există nici o altă gaură în afară de gaura cheii, care e mult prea mică și strîmtă ca să poți trage un glonț prin ea ; în plus, mecanismul interior al broaștei l-ar opri. Nu există nici o fereastră. Nici o grindă. Nici o vizetă. După spusele lui King, nu există ganguri secrete sau compartimente secrete, nimic secret. Sistemele de aerisire și încălzire care sînt instalate sus lîngă tavan ? Vreo structură metalică special proiectată despre care colonelul Spring zicea că „respiră" ? Uită-te la ea... rețea metalică omogenă. Și nicăieri în ea vreo gaură vizibilă. În afară de asta, o împușcătură de acolo de sus, ar face un unghi imposibil.

— Concluzia ta este că... ?

— Singura concluzie logică. S-a tras din cameră. Şi cine a fost în cameră ? King Bendigo şi soţia sa... şi n-ai văzut nici o urmă de pulbere pe cămaşa lui, nu-i aşa ?

Ellery se uită atent la Karla Bendigo peste umărul tatălui.

— Dar, bineînţeles, murmură Inspectorul, tu ai ştiut toate astea de la început.

— Da, zise Ellery. Spune-mi însă : unde este pistolul ?

— În această cameră.

— Unde în această cameră ?

— Nu ştiu unde, dar este aici.

— Am controlat toată camera, Papa.

— Nu cum ar trebui, zise tatăl acru. Nu aşa cum *se va* face... Nu, nu *e la* ea. Unde să ascundă un pistol în rochia pe care o poartă acum ? În afară de asta, cînd am dus-o pe scaunul acela şi m-am ocupat de ea, în timpul leşinului simulat, m-am convins. Nu-mi place să-mi permit unele libertăţi cu soţia altuia, dar ce pot face ? Pistolul e aici, Ellery. Trebuie să fie. Nimeni n-a părăsit încăperea. Ceea ce ne rămîne de făcut e să-l găsim. Hai să începem să-l căutăm.

— E-n regulă, zise Ellery, părăsind colţul. Haide.

Zise aceasta fără cea mai mică convingere.

. . . . . .

Percheziţionară camera de trei ori. A treia oară o împărţiră în secţiuni şi verificară fiecare inci. Luară cheia clasoarelor de la Abel şi examinară fiecare sertar. Scoaseră totul din fiecare, pornind de la bănuiala că ar putea ascunde un compartiment secret. Verificară fiecare inci cubic al interioarelor celor două mese de lucru, picioarele şi cadrele să vadă dacă erau goale pe dinăuntru. Se urcară deasupra clasoarelor şi pipăiră fiecare inci de perete. Ellery puse scaunul din metal deasupra clasoarelor şi cercetă priza metalică de sub tavan, de jur împrejurul camerei. Ceasul îl examină cu o grijă deosebită. Se convinseră că clasoarele erau definitiv fixate în pereţi. Dezmembrară telefonul. Cercetară atent maşina de scris. Examinară chiar şi masa de spital, pe care se găsea bărbatul inconştient, sterilizatorul, trusa medicală a doctorului Storm şi tot echipamentul adus înăuntru după miezul nopţii.

Nu găsiră nici un pistol. Nici un tub de cartuş.

— E la unul din ei, zise Inspectorul printre dinţi. Ridică vocea. O să facem o percheziţie corporală. Fiecăruia. Îmi pare rău, doamnă Bendigo, dar o să vă facem şi d-voastră. Primul lucru pe care vi-l cer e să vă lăsaţi jos părul... Vă puteţi consola cu gîndul că sînt un om bătrîn care consideră că cea mai mare plăcere a vieţii este prima ceaşcă de cafea dimineaţa. Numai dacă nu cumva vreţi să renunţaţi la serviciul nostru... în clipa aceasta ?

— Eu vreau să aflu adevărul, zise calm Abel Bendigo. Începe cu mine, Inspectore.

Inspectorul îi percheziţionă pe Abel, Karla şi Max. Ellery îi percheziţionă pe Judah, pe doctorul Storm şi pe bărbatul de pe masă asupra căruia zăbovi foarte mult timp. Se gîndi chiar că bandajele de pe tors putea fi o bună ascunzătoare. Dintr-o privire însă îşi dădu seama că acest lucru era imposibil. Doctorul Storm veghea asupra lui ca un cocoş înfuriat.

— Fii atent ! Oh, nătîngule ! Dacă moare, eşti un ucigaş, auzi ? Ce-mi pasă mie de pistolul nu ştiu cui !

Pistolul nu era la nici unul dintre ei. Nici tubul. Absolut nici un tub.

Inspectorul începu să se plimbe încoace şi încolo.

Karla stătea lîngă masa de spital, cu machiajul stricat şi părul în dezordine, atingîndu-i mîna de marmură a soţului. O dată îi mîngîie părul. Judah stătea ghemuit în colţ, sorbind liniştit coniac ; ochii sticloşi îi erau din nou împăienjeniţi. Umerii uriaşi ai lui Max se încovoiaseră.

Doctorul Storm pregăti încă o seringă.

Cei doi Queen stăteau alături şi priveau.

Abel se gîndea la ceva. În timp ce se plimba, se uita la Judah, după cîte se părea luptîndu-se cu emoţii necunoscute şi pierzînd lupta. În cele din urmă îşi pierdu cumpătul.

Sări înainte şi-l apucă pe Judah de guler. Atacul fu neaşteptat şi Judah ţîşni în sus ca dopul unei sticle, înhăţînd sticla cu violenţă. Dinţii îi străluceau şi, timp de o clipă îngrozitoare, Ellery crezu că rîdea.

— Beţivan înrăit, şopti Abel. Cum ai făcut-o ? Îţi cunosc creierul acela... bolnav, nemulţumit ! Noi am fost totdeauna prea simpli pentru tine. Ne-ai urît mereu. De ce n-ai încercat să mă ucizi şi pe mine ? Cum ai făcut-o ?

Judah îşi duse sticla la buze. Ochii i se bulbucaseră din cauza apăsării pe gît. Abel îi smulse sticla din mînă.

— În seara aceasta n-o să mai bei... deloc, dacă e după mine ! Chiar crezi că o să scapi de pedeapsă ? Ce bănuieşti că o să facă King cînd o să fie din nou pe picioare ?

Judah chicoti. Fratele său îi făcu vînt pe clasoare. Judah se lăsă pe podea şi îşi ridică privirea.

Rîdea.

Îl percheziţionară pe fiecare încă o dată înainte de a părăsi încăperea. Pe doctorul Storm. Pe King Bendigo încă inconştient pe masă. Pe Judah, care se clătina şi rînjea. Pe Max'l. Pe Karla. Pe Abel.

Inspectorul îi percheziţiona şi Ellery îi scotea afară unul cîte unul, ca să nu aibă nici o posibilitate de a face vreun şiretlic. Inspectorul făcu de asemenea o ultimă verificare a echipamentului care era scos din cameră.

Nu găsiră nici un pistol. Nici un tub de cartuş.

— Nu pricep, zise Abel, ultimul care ieşi. Şi trebuie să-l descopăr. Fratele meu va vrea să ştie... Domnilor, vă dau depline puteri. O să-i spun colonelului Spring că atît el, cît şi întreaga unitate de pază să se pună la dispoziţia d-voastră în tot ceea ce are legătură cu această chestiune. Aruncă o privire la sticla pe care o avea în mînă şi buzele i se subţiară. Nu vă faceţi probleme despre Judah. O să am grijă să nu mai aibă nici o ocazie de a face cuiva vreun rău.

Ieşi afară şi Ellery verifică uşa să vadă dacă era încuiată, apoi se întoarse spre Inspector.

— Inspectore Queen, presupun că...

— Foarte nostim, zise tatăl cu amărăciune. Ce facem acum ?

— Acum ne punem serios pe percheziţie, răspunse Ellery.

. . . . . .

După patruzeci și cinci de minute se pomeniră față în față la masa de lucru a lui Bendigo.

— Nu-i aici, zise Ellery.

— Imposibil, zise tatăl. Imposibil !

— Cum a fost impușcat King ? Din exteriorul acestei încăperi ?

— Imposibil.

— Din interiorul ei ?

— Imposibil !

— Imposibil, confirmă Ellery dînd din cap. Imposibil din exterior și imposibil din interior... În mod categoric în această cameră nu există nici un pistol.

Inspectorul tăcea.

După o clipă Ellery zise :

— Să ne percheziționăm pe noi înșine.

— Ce ?

— Fă-ți percheziție, Papa !

Își făcu fiecare percheziție.

Se percheziționară reciproc.

Nici un pistol. Nici un tub.

Ellery își ridică piciorul drept și-i trase o lovitură mesei de lucru a lui King.

— Hai să ieșim de-aici !

Trîntiră ușa Camerei secrete și Ellery o încercă pentru ultima oară. Era încuiată.

Colonelul Spring nu se vedea nicăieri. Evident, el prefera să-și transfere autoritatea *in absentia*.

— Căpitane !

Comandantul pazei veni în grabă.

— Da, să trăiți.

— Vreau niște ceară roșie și o lumînare.

— Da, să trăiți.

Cînd i le aduse, Ellery aprinse lumînarea, topi niște ceară și acoperi cu un strat gros gaura cheii de la ușa de oțel. Așteptă o clipă, apoi apăsă inelul cu sigiliul pe ceară exact în dreptul găurii cheii.

— Pune o strajă în fața acestei uși, zi și noapte, în schimburi de trei ore. Sigiliul nu trebuie atins. Dacă-l găsesc rupt...

— Da, să trăiți !

— Cred că există o cheie de rezervă de la Camera secretă, păstrată în corpul de gardă. Am nevoie de ea.

Se îndepărtară de ușă și așteptară să li se aducă cheia. La ușa Camerei secrete era deja postat un paznic.

— Celelalte două chei sînt la tine, Papa, nu-i așa ?

Inspectorul încuviință din cap. Ellery îi înmînă cea de a treia cheie. Inspectorul o băgă cu grijă într-unul din buzunarele pantalonilor.

— Ar fi bine să ne culcăm.

Inspectorul porni spre ascensor, dar se opri imediat și se uită în urmă.

— Nu vii ?

Ellery stătea unde îl lăsase tatăl său. Pe față i se vedea o expresie ciudată.

— Acum ce mai e ?, mîrîi Inspectorul și se întoarse înapoi.

— Glonțul acela pe care Storm l-a extras din pieptul lui King, zise Ellery încet. Ce calibru ai zice că este ?

— Mic. Probabil 25.

— Da, zise Ellery. Și pistolul lui Judah e 25.

— Oh, hai să ne culcăm. Inspectorul se întoarse să plece.

Ellery îl apucă de braț.

— Știu că e o aiureală, strigă el.

— Ellery... începu taică-său.

— Mă duc să verific.

— Fir-ar să fie ! Inspectorul îl urmă.

. . . . . .

In fața ușii lui Judah se găsea, de asemenea, un paznic, care salută cînd cei doi Queen se apropiară.

— Cine te-a pus aici ?, mormăi Inspectorul.

— Domnul Bendigo, să trăiți. A dat ordinul personal.

— Judah Bendigo e în camera lui ?

— Da, să trăiți.

Ellery intră. Inspectorul trecu pe lîngă el spre ușa dormitorului. Camera vibra de sforăituri. Inspectorul aprinse luminile. Judah dormea pe spate, cu gura deschisă. In cameră mirosea urît ; îi fusese rău.

Inspectorul stinse luminile și închise ușa.

— L-ai găsit ?

Ellery își ținea mîna pe micuțul Walther. Era pe masa de lucru, unde îl aruncase după ce Judah făcuse exhibițiile cu asasinarea prin magie, la miezul nopții.

— Și acum ? La ce te holbezi ?

Ellery arătă cu cealaltă mînă.

Pe covor, în spatele mesei de lucru, zăcea un tub de cartuș.

Inspectorul se năpusti spre el. Scoase din buzunar unul din cartușele neexploadate pe care Ellery le scosese din Walther-ul lui Judah înainte de miezul nopții și i le dăduse spre păstrare.

— E un tub de aceeași marcă de cartuș și același calibru. Același !

— Nu l-a tras el, zise Ellery. N-a explodat niciodată. N-a sărit nici un tub din pistol cînd a umblat cu hocus-pocus. Îți spun că pistolul era gol. Acesta e un truc, o parte din același truc.

— Ia să vedem pistolul !

Ellery i-l înmînă lui taică-său. Inspectorul examină automatul german cu mîner de sidef încrustat și cu ciobitura triunghiulară din colțul de jos. Dădu din cap.

— E curată nebunie, zise Ellery, dar știi ce-o să facem înainte de a ne culca ?

Inspectorul încuviință din cap fără nici o vlagă.

Părăsiră camera în liniște, Inspectorul ducînd pistolul, iar Ellery tubul. Inspectorul își pipăi încă o dată buzunarul de la piept, unde era

umflătura făcută de plicul în care se găsea înfăşurat în vată glonţul extras din corpul lui King Bendigo.

La camera de gardă Ellery îi zise ofiţerului comandant :

— Vreau o maşină rapidă cu şofer. Găsiţi-l pe specialistul în balistică, oricine ar fi şi oriunde s-ar găsi, chiar şi în pat, şi trimiteţi-l în zece minute la noi în laboratorul de balistică, oriunde o fi acesta !

N-au aflat niciodată numele specialistului în balistică. Şi nici nu şi-au putut aminti după aceea cum arăta. Chiar şi laboratorul în care şi-au petrecut episodul final al coşmarului a rămas pentru ei o amintire neclară. În următoarea oră şi jumătate, Inspectorul a remarcat că acesta era cel mai bun laborator de balistică pe care-l văzuse vreodată. Ulterior, a negat că ar fi spus asta, pe motivul că de fapt nu văzuse nimic. Ellery nu l-a putut contrazice, întrucît mecanismul memoriei sale părea să fi încetat a mai opera, precum şi întregul său sistem de funcţionare.

Şocul a fost prea mare. L-au urmărit pe specialistul în balistică cum lucrează asupra tubului, glonţului şi micuţului Walther — trăgînd focuri comparative, spălind, tratînd cu amoniac, mărind — îl urmăreau furioşi, geloşi, plini de speranţă, atenţi să nu fie înşelaţi, presimţind încă o magie, fumînd nervoşi, rîzînd chiar de absurditatea propriilor lor bufonerii.

Şocul a fost prea mare.

Au văzut ei înşişi rezultatele. N-a fost necesar ca specialistul în balistică să le demonstreze ceea ce le-a demonstrat în cele mai tehnice detalii — semnele percuţiei, urmele extractorului şi ejectorului, semnele închizătorului. Acestea erau toate informaţiile despre tubul pe care-l găsiseră pe duşumeaua camerei de lucru a lui Judah. Au studiat comparativ la microscop glonţul care era să fie fatal faţă de glonţul martor, privind fără să-şi creadă ochilor imaginile suprapuse ale celor două gloanţe. Au insistat asupra coroborării fotografice şi specialistul în balistică a realizat-o în „fotografii în relief" arătînd întreaga circumferinţă a glonţului într-o singură imagine. Au privit cu mare atenţie, au comparat şi au discutat, iar cînd totul s-a terminat, au fost puşi în faţa unei concluzii paralizante :

Glonţul pe care doctorul Storm îl extrăsese din pieptul lui King Bendigo fusese tras din pistolul neîncărcat cu care Judah Bendigo îşi ochise fratele prin doi pereţi impenetrabili şi printr-un spaţiu plin de bărbaţi voinici.

Era imposibil.

Totuşi acesta era adevărul.

XII.

A Venit şi patru iulie.

În faţa Ministerului de Interne a avut loc o aşa-zisă ceremonie, cu steagul american înălţat alături de drapelul negru al lui Bendigo şi cu un scurt discurs rostit de Abel Bendigo. Aceasta s-a făcut însă în cinstea onorabilului James Walbridge Monahew, reprezentantul neoficial al Statelor Unite pe lîngă Compania Bodigen — un gest de amabilitate pe care o putere suverană îl face faţă de un guvern prieten. Au fost prezenţi Cleets din Marea Britanie şi Cassebeer din Franţa. După ceremonie a avut loc o petrecere în Camera de consiliu la care cei doi Queen nu au fost invitaţi. Au aflat mai tîrziu că s-a băut mult... în sănătatea lui King Bendigo, care era absent, a preşedintelui Statelor Unite, a regelui Angliei şi a preşedintelui Republicii Franceze, în această ordine.

Bendigo era încă în aripa spitalului de la Reşedinţă, păzit zi şi noapte. Buletinele ambigue anunţate de doctorul Storm dădeau impresia unei rapide însănătoşiri. În cinci iulie s-a anunţat că pacientul şade în capul oaselor. Totuşi, în afara soţiei şi a fratelui său Abel, nimeni nu avea voie să-l viziteze. Max'l nu era considerat vizitator ; el nu părăsea niciodată salonul. Minca acolo de trei ori pe zi şi dormea pe un pat de campanie lîngă divinitatea lui.

Karla petrecea în spital cea mai mare parte din zi. Cei doi Queen nu o vedeau decît la cină, cînd sporovăia nefiresc de preocupată de orice altceva în afară de ceea ce îi interesa pe ei. Pe Abel îl vedeau rar ; de cînd King zăcea neputincios în pat, primul ministru era foarte ocupat.

Judah era surpriza. În prima săptămînă după tentativa de asasinat a fost ţinut sub pază în locuinţa sa, iar cele şase lăzi de coniac Segonzac din spatele pianului au fost luate din ordinul lui Abel Bendigo. Totuşi Judah era mereu cherchelit. Apartamentul i-a fost percheziţionat în mod repetat şi, întîmplător, se găsea cîte-o sticlă într-o ascunzătoare uşor de descoperit ; paznicii l-au bănuit că încerca să le dea mereu satisfacţii. Sursa de aprovizionare n-a fost descoperită niciodată. Cîteva zile acesta a fost un joc prin care Judah încerca să demonstreze, în felul lui sardonic, că-i place. După ce i s-a ridicat interdicţia de a nu părăsi apartamentul şi i s-a acordat libertatea de a umbla prin Reşedinţă, cu excepţia aripei în care se afla spitalul, toate încercările de a-l menţine treaz au fost abandonate. Ar fi fost nevoie de un general specialist în logistică la comanda unui corp de armată ca să descopere jumătate din ascunzătorile lui secrete.

Eliberarea lui Judah i-a mirat foarte mult pe cei doi Queen şi cîteva zile s-au străduit să găsească o explicaţie. În cele din urmă au reuşit să-i întindă o cursă lui Abel. Era tîrziu noaptea cînd el intra în Reşedinţă ca să se culce.

— Vă spun cinstit, domnilor, că nu v-am evitat. N-am timp nici să respir de cînd King e la pat. Abel era mai cenuşiu decît de obicei şi umerii înguşti i se lăsaseră din cauza oboselii. Ce vă frămîntă ?

— Foarte multe lucruri, zise Ellery, dar cel mai potrivit pentru început ar fi : de ce aţi dat ordin ca Judah să fie liber ?

Abel oftă.

— Ar trebui să vă explic aceasta. Aveţi ceva împotrivă dacă ne aşezăm jos ?... Una dintre problemele serioase care mă preocupă — poate cea mai serioasă — este de a păstra secret ceea ce s-a întîmplat în noaptea de douăzeci şi unu iunie. Aţi observat că domnul Monahew, Sir Cardigan şi Monsieur Cassebeer au impresia că King nu se simte bine din cauza gripei. Dacă s-ar afla că a fost victima unei tentative de omor, aproape reuşită, ar avea foarte serioase repercusiuni. În toată lumea. Afacerile noastre, domnilor, în mod obişnuit sînt foarte delicate şi atît de întinse încît — aşa cum remarca doar deunăzi un mare om de stat european — dacă l-am lăsa pe King Bendigo să stea în curent, lumea întreagă ar strănuta.

Abel zîmbi uşor, dar cei doi Queen rămaseră încruntaţi.

— Ce-are asta de-a face cu fratele d-voastră Judah ?, întrebă Inspectorul.

— Domnii din Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa sînt isteţi. Dacă nu l-ar vedea cîtva timp pe Judah, ar începe să facă speculaţii. Ar putea deduce... „boala" subită a lui King, dispariţia bruscă a lui Judah. Abel clătină din cap. E mai sigur aşa. Lui Judah îi este imposibil să ajungă la King. Este supravegheat îndeaproape fără să se observe.

O vreme cei doi Queen tăcură, apoi Inspectorul zise :

— Încă un lucru, domnule Bendigo. Am încercat să-l vedem pe pacientul doctorului Storm, dar nu ni se permite să ne apropiem de patul lui mai puţin de o sută de iarzi. Am vrea să-i punem cîteva întrebări. Cum s-ar putea aranja să-l vizităm ?

— Doctorul Storm n-o să vă îngăduie. Zice că fratele meu este încă foarte bolnav.

— Am aflat că *d-voastră* îl *vedeţi* zilnic.

— Doar cîteva minute. Ca să-l mai liniştesc cu privire la problemele care trebuie rezolvate ; se frămîntă foarte mult. Asta-i tot, realmente.

— L-aţi întrebat ceva despre atentat ?, zise Ellery domol.

— Bineînţeles. Nu mi-a fost de nici un folos, dar nu pot insista. Storm zice că trebuie ferit de emoţii.

— Dar probabil a zis ceva. A fost împuşcat în piept. Cum poţi fi împuşcat în piept din apropiere fără să vezi cine trage în tine ?

Abel zise pe un ton serios :

— Este exact ceea ce l-am întrebat pe King, ştiind că este lucrul la care aţi vrea să vi se răspundă. El zice că nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a întîmplat decît că s-a trezit în spital. Abel se ridică. Mai e ceva, domnilor ?

— Da, răspunse Ellery. Cea mai importantă chestiune.

— Care ?, întrebă Abel, puţin nervos.

— Ce facem noi aici ?

Abel privi cu căutătura aceea inevitabilă şi indescifrabilă. Văzură cum i se netezesc trăsăturile ca sub un fier de călcat încins. Cînd vorbi, era primul ministru.

— V-am angajat ca să-mi confirmaţi propriile mele constatări referitoare la autorul scrisorilor. Aţi făcut-o. După aceea, v-am rugat să

mai rămîneți ca să mă ajutați într-o situație familială delicată, care încă nu e rezolvată.

— Doriți să continuăm, domnule Bendigo ? Pe fața lui Ellery nu se putea citi nimic.

— Bineînțeles că vreau. Îndeosebi în următoarele săptămîni. Vom avea din nou pe cap problema lui Judah după ce lui King i se va permite să părăsească patul. Nu-l pot ține pe Judah sub cheie...

— De ce nu ?, întrebă Inspectorul. O dată ce King se va pune pe picioare, nimeni nu va fi atent la ce veți face cu Judah.

Primul ministru pieri. Abel se așeză jos din nou, clătinînd din cap. Ochelarii scînteiară puțin.

— Nu vă aduc nici o vină. Probabil totul vi se pare straniu. Adevărul e că cel mai mult ne va da de furcă King, nu Judah. Contrar așteptărilor mele, King nu vrea să permită ca Judah să fie ținut sub cheie. Știți, are și el slăbiciunile lui. Una dintre ele este curajul dus pînă la nesăbuință. Alta este mîndria exagerată. Potrivit codului lui King, punerea sub cheie a lui Judah ar constitui o înfrîngere personală. Eu înțeleg aceasta. Mai sînt apoi relațiile de familie... sînt sigur că nu trebuie să continui... Bineînțeles, rămîne problema cum a acționat Judah. Aceasta mă neliniștește, domnule Queen, mă neliniștește foarte mult. Și King. Nu putem să-i dăm de capăt. Ați făcut progrese ?

Ellery își schimbă greutatea corpului pe celălalt picior.

— Nu prea poți face progrese, domnule Bendigo, cînd ești prins între o forță irezistibilă și un obiect imobil. Faptele demonstrează că atacul asupra fratelui dv. a fost o imposibilitate fizică... și totuși, iată că are o gaură de glonț lîngă inimă. Ați avut timp să citiți raportul nostru asupra testelor balistice ?

— Incredibil, murmură Abel.

— Exact. De necrezut. Și totuși, nu există nici un motiv de îndoială. E un fapt demonstrat științific că glonțul extras din pieptul fratelui dv. a fost tras cu pistolul lui Judah, cu care ar fi fost imposibil să se tragă, în împrejurările date. După cîte știm, tatăl meu și cu mine, așa ceva e nou sub soare.

— Și asta *vă* neliniștește. E firesc. Un om cu educația dv., cu talentele dv. excepționale, domnule Queen... Nu-i nici o ofensă, Inspectore. Abel zîmbi. Dv. și cu mine facem parte din aceeași categorie... mîrțoage solide, bune. Dar pasul cailor de rasă... Clătină din cap în timp ce se ridică din nou. Continuați, domnule Queen ! Eu știu că dacă cineva poate pricepe asta, dv. sînteți acela.

Doar cînd ușa ascensorului personal al familiei Bendigo se închise după figura măruntă, fața îngustă amabilă și fruntea tulburător de înaltă ale lui Abel, cei doi Queen se surprinseră calculînd rezultatele conversației cu el. Suma totală era zero.

Ca de obicei, Abel nu răspunsese de fapt la nimic.

. . . . . .

Abel le telefonă în dimineața următoare cînd erau la micul dejun în apartamentul lor.

— M-am gîndit aseară, cînd mă pregăteam de culcare, zise vocea nazală a lui Abel, la discuția noastră, domnule Queen. Mi se pare că doctorul Storm este mult prea prudent. King se simte într-adevăr foarte

bine și nu văd nici un motiv de ce v-ați bizui pe răspunsuri la întrebările dv. primite de la alții cînd puteți să le primiți direct de la King. Am aranjat cu doctorul Storm ca dumneata și Inspectorul să-mi vizitați fratele în dimineața aceasta la ora unsprezece. Storm vă acordă doar cîteva minute...

— Asta-i tot ce vrem, zise Ellery repede. Vă mulțumim. Cînd puse însă receptorul în furcă, nu mai vorbi deloc repede. Abel a aranjat ca să-l vedem pe King în dimineața asta, Papa. E modul lui de a ne spune că știe că am fost sceptici și nemulțumiți de ceea ce ne-a relatat cu privire la ce a zis King despre împușcătură. Mă întreb ce înseamnă asta ?

— Eu mă întreb ce înseamnă toate acestea.

Li se îngădui să intre în aripa unde era spitalul, fără să li se pună nici o întrebare, iar un paznic îi conduse pînă la ușa salonului lui King Bendigo. În timp ce mergeau pe frumosul coridor, îl întîlniră pe Immanuel Peabody. Avocatul tocmai ieșise din salonul regal cu o servietă sub braț și trecu grăbit pe lîngă ei, încruntîndu-se și făcîndu-le semn cu mîna.

— Iepurele alb, murmură Ellery. Oh, Dumnezeule Doamne, ce mult timp a trecut !

— Mă întreb, *el* unde a fost cînd Judah a făcut minunea, mormăi tatăl. Și ce naiba o fi cărînd în servieta aceea !

Fură apoi primiți în audiență de Maiestatea sa.

King arăta foarte bine, așa după cum remarcase și fratele său. Era mai slab și mai palid, dar ochii negri îi erau la fel de vioi ca mai înainte, iar gesturile nu trădau aproape deloc vreun semn de slăbiciune.

Max'l mînca din nou nuci, într-un fotoliu lîngă patul stăpînului. Doctorul Storm stătea, ca Napoleon, la o fereastră, cu spatele spre ei. Fără să se întoarcă spuse răstit :

— Cinci minute.

— Dați-i drumul, zise King. Purta o pijama albă de mătase. Coroana de deasupra celor două globuri unite era brodată în fir de aur și venea exact pe locul prin care trecuse glonțul.

— Prima întrebare, zise Inspectorul. Vă amintiți cînd ceasul a bătut miezul nopții, domnule Bendigo ?

— Vag. Eram cufundat în ceea ce făceam, dar mi se pare că-mi amintesc bătăile.

— Toate douăsprezece ?, întrebă Inspectorul.

— Nu știu.

— În momentul acela... cînd ați auzit bătînd miezul nopții... ședeați la masa de lucru ?

— Da.

— În ce poziție, domnule Bendigo ? Adică, dacă am lua muchia mesei ca linie de referință, ședeați cu fața spre ea ? Spre stînga ? Spre dreapta ? Cum ?

— Cu fața spre masă. Stăteam aplecat și scriam.

— Privind în jos, desigur ?

— Firește.

— Cînd ați auzit împușcătura...

— N-am auzit-o, inspectore Queen.

— Oh, înțeleg. N-a fost nici o împușcătură ?

— Deci așa procedați ?, zise sec bărbatul din pat. Da, bineînțeles că a fost o împușcătură.

— De ce spuneți aceasta, domnule Bendigo ?

— Probabil a fost. Gaura din pieptul meu nu este imaginară.

— N-ați auzit împușcătura. Ați văzut ceva ? O flacără ? O mișcare bruscă ? Chiar ceva ce nu puteți identifica ?

— N-am văzut nimic, Inspectore.

— Ați simțit vreun miros neobișnuit ?

— Nu.

— Într-un moment scriați, în următorul ați fost inconștient. Așa e, domnule Bendigo ?

— Da... Queen. Dumneata n-ai deschis gura. Nu ai nici o întrebare de pus ?

— Ba da, zise Ellery. Cum credeți că s-a întîmplat, domnule Bendigo ?

— Nu știu, zise King furios. Nu-i acesta domeniul dumitale ?

— Nu-l stăpînesc prea bine. Faptele și rezultatele sînt total contradictorii. Noi sperăm că vă veți aminti ceva care să ne dea vreun indiciu referitor la ce s-a întîmplat. În mod normal, faptul că nu ați auzit, nu ați văzut sau nu v-a mirosit nimic în momentul în care ați fost împușcat ar putea pur și simplu însemna că v-ați pierdut imediat cunoștința din cauza unei răni aproape fatale. Doamna Bendigo, de asemenea, nu a auzit, nu a văzut, nu i-a mirosit nimic, și dînsa nu a fost rănită... de fapt, a fost conștientă destul de mult timp, ca să vă vadă prăbușindu-vă pe spate în scaun, cu o gaură în piept și cu sîngele curgînd și pătînd cămașa în jurul găurii făcute de glonț. Așa că declarația dv., domnule Bendigo, tinde doar să confirme pe a soției și să mărească și mai mult confuzia... E-n regulă, doctore, plecăm.

. . . . . .

După patru săptămîni de la tentativa de asasinat a lui King Bendigo, Ellery luă o hotărîre care schimbă cursul cercetărilor și deveni în cele din urmă o pistă ce putea duce la elucidarea cazului.

Amîndoi erau într-una din mașinile Reședinței. Era o seară plăcută de vară și plecaseră după cină ca să scape din labirintul în care erau prinși ca într-o capcană și din care cauză le pleznea capul de durere. Ellery conducea absent și fu oarecum surprins cînd se pomeni ieșind din centura de camuflaj a pădurii care înconjura insula. Opri la marginea falezei și întrerupse contactul. La picioarele lor se întindea portul Insulei Bendigo, cu nisipul scînteietor și insectele biziind. În golful format din îmbrățișarea brațelor portului se găsea un mare număr de vase, iar la intrarea îngustă a golfului se vedeau tunurile grele ale crucișătorului greu Bendigo, iahtul lui King Bendigo, așezat travers pe pasă.

— Parcă au trecut zece ani de cînd Abel i-a spus șoferului să vireze scurt spre interiorul insulei în clipa cînd am zărit portul, remarcă Inspectorul după cîteva momente. Mă întreb de ce nu ne mai urmăresc și nu ne alungă de la instalațiile secrete. Sînt săptămîni de cînd nu i-am mai văzut pe cei doi gemeni.

— Pe cine ? Ellery pipăi mașinal Walther-ul din buzunar. Îl purta la el din noaptea de douăzeci și unu iunie.

— Pe băieții cu cămășile colorate.

— Oh, sînt trimiși în misiune undeva în Statele Unite.

— Acolo mi-ar plăcea și mie să fiu. Sînt sătul pînă peste cap de toate astea, fiule, cu toate instrucțiunile de la Washington.

— Potrivit zvonurilor, King va ieși din spital sîmbăta aceasta.

— Poate Judah o să facă vrăji asupra lui și-o să-l transforme în aur sau altceva, zise Inspectorul plin de speranță. Orice numai să facă ceva !

Tăcură o vreme îndelungată.

— Papa !

— Ce e, fiule ?

— Eu plec de-aici.

— Și eu, dacă mai ajung ziua aceea, zise tatăl mohorît. Se întoarse apoi spre Ellery și-l privi. Ce faci ?

— Plec.

— Cînd ?

— Mîine dimineață.

— Îmi convine, zise repede Inspectorul. Pe legea mea, hai să ne întoarcem chiar acum și să ne împachetăm lucrurile.

— Tu nu, Papa. Doar eu. Tu va trebui să rămîi.

— Asta-i o figură cît se poate de urîtă, exclamă tatăl. Care-i ideea ?

— Păi...

— Ce trebuie să-ți salvezi, reputația ? Lăsîndu-mă pe mine aici ? De ce trebuie să rămîn eu ? Adică de ce trebuie să rămîn eu ? În notele mele de spion am tot ce s-a putut obține, iar punga de mușama îmi provoacă mereu mîncărimi la burtă. Tu nu ți-ai atins scopul... ține minte.

— Unul dintre noi trebuie să continue cercetările aici, Papa. Și să-l supravegheze pe Judah. Eu trebuie să verific ceva.

Inspectorul se uită la el.

— Ai descoperit ceva ?

— Nu, mormăi Ellery. Nu, n-am descoperit nimic. Am doar o bănuială, asta-i tot. Cînd n-ai nimic altceva de ce să te agăți, o bănuială poate părea foarte satisfăcătoare.

După o clipă tatăl se lăsă pe spate și privi ursuz spre luminile portului.

— Ei bine, transmite Broadway-ului salutările mele.

— Nu mă duc pe Broadway.

— Nu ? Unde te duci ?

— La Wrightsville.

— Wrightsville !

— M-am hotărît în după-amiaza aceasta în timp ce tu te bălăceai în piscină. Mă plimbam prin grădină și l-am întîlnit întîmplător pe Judah care, la fel ca taurul Ferdinand, stătea întins sub un arbust, făcîndu-și vînt cu o floare pe sub nas și sorbind ghici-ce. Am stat mult de vorbă împreună. A fost neobișnuit de volubil.

— Ce au toate astea de-a face cu Wrightsville ?

— Judah zice că acolo s-au născut el, King și Abel.

— Tu glumești !

— El mi-a spus asta. Și multe altele despre copilăria lor care să mă facă al naibii de curios.

— Acolo s-a născut băiatul năzdrăvan ?

Ellery se răsuci pe scaun.

— Asta mi-a ridicat moralul, Papa. Tu știi ce-a însemnat acest oraș pentru viața mea pînă nu de mult. Am ajuns puțin superstițios cînd e vorba de el. Cred că e absurd... la urma urmei, cei trei frați Bendigo sînt americani prin naștere... s-au născut undeva în Statele Unite... și vocea nazală a lui Abel nu putea proveni decît din nasul unuia din Noua Anglie. La aflarea acestei vești referitoare la bătrînul meu Wrightsville m-a cuprins nerăbdarea. În momentul în care Judah a rostit cuvîntul magic — el este un magician — am știut că va trebui să dau o fugă pînă acolo ca să iau legătura cu orașul. Probabil secretul e îngropat acolo și așteaptă doar să fie scos la iveală. Așa cum se întîmplă cu secretele din Wrightsville.

Ellery privi spre marea întunecată.

— Ce secret ?, întrebă tatăl nerăbdător.

— Secretul. Ellery ridică din umeri. Secretul care-i face pe acești oameni să trăiască. Secretul care a determinat apariția acestui caz, Papa. Nu mă mai obsedează aflarea răspunsului la cum a izbutit Judah să ne înșele. O să ajungem și la asta la timpul cuvenit... În Wrightsville se află ceva ce așteaptă să fie descoperit referitor la Kane, Abel și Judah Bendigo și care o să-mi restabilească respectul față de mine însumi. Simt aceasta în ființa mea și, pe Dumnezeul meu, o să plec mîine dimineață acolo.

XIII.

ULTIMA FIINȚĂ pe care Ellery a văzut-o a fost tatăl său pe acoperișul turnului de observație, sub un steag Bendigo fluturînd, făcîndu-i semne cu pălăria. Stevardul a tras ultimul stor negru, și Insula Bendigo a dispărut. De data aceasta îi era indiferent. Nu se mai gîndea la locuri, ci la oameni.

Marele trimotor a decolat.

Mai erau încă trei pasageri — Immanuel Peabody, cu nelipsita lui servietă ; un bărbat cu nas acvilin ce purta o cămașă cu guler înalt răsfrînt și cravată cu buline albastre ; și o femeie în vîrstă, unguroaică după chip, cu degetele foarte pătate, purtînd o pălărie pariziană caraghioasă. Peabody a intrat grăbit într-un compartiment, desfăcînd pe drum curelele servietei și nu a mai apărut pînă cînd avionul — cu storurile geamurilor din nou ridicate — a ocolit Gravely Point, ca să aterizeze la Aeroportul Național din Washington. Bătrîna cu pălărie a fumat încontinuu țigări turcești cu un port-țigaret de aur lung și a citit o revistă tot timpul călătoriei. Cînd a pus-o alături ca să mănînce de prînz, Ellery a observat că nu era un exemplar din *Vogue*, ci o revistă de un înalt nivel tehnic și științific în limba germană, publicată, după cîte știa el, la Lausanne. Bătrîna cu pălăria caraghioasă a încetat imediat să mai fie o bătrînă cu pălărie caraghioasă și a devenit — Ellery și-a amintit trăsăturile acelea ungurești — una din cele mai renumite cercetătoare din lume în domeniul chimiei. Pe bărbatul cu guler răsfrînt nu a reușit să-l identifice și nici nu a încercat să intre în vorbă cu el, deși tot timpul călătoriei s-a temut nu cumva el sau bătrîna să încerce să-i vorbească. A răsunat ușurat cînd au părăsit avionul, împreună cu Peabody, la Washington.

Singurele persoane care-l preocupau erau frații Bendigo, îndeosebi Abel. Se gîndea chiar că-l neglijase oarecum pe Abel și nu-și putea da seama exact de ce aceasta i se părea o serioasă scăpare din vedere. Pe tot parcursul acestor afaceri, atitudinea lui Abel se înscrisese în tradiția marilor metode politice, un amestec încurcat de vorbe cinstite și acțiuni incorecte. La fel ca bateriile camuflate de pe țărmul Insulei Bendigo, Abel se pierdea pe propriul său fundal ; la fel ca bateriile, el ascundea un potențial puternic. Dar pentru ce acest potențial ?

Ellery revenea mereu la întrebarea pe care şi-o pusese de la început : De ce Abel îl angajase pe el în acest caz ? Aceasta era o întrebare căreia nu i se putea da nici un răspuns, întocmai ca ghicitoarei cu pistolaşul cu care n-ar fi fost posibil să se tragă, dar cu care totuşi se trăsese.

Falca lui Ellery se mişcă. Exista un răspuns ; tot ceea ce trebuia el să facă era să-l găsească şi, pe măsură ce avionul zbura spre nord, avea sentimentul eludat că se apropia de răspuns exact cu viteza arătată de instrumentele de la bord.

. . . . . .

Era pe la jumătatea după-amiezii cînd marele avion Bendigo, negru-auriu, îl lăsă pe Ellery la Aeroportul Wrightsville. Făcu semn cu mîna pilotului şi copilotului şi urcă în grabă scările clădirii administraţiei, tîrîndu-şi valiza.

În faţa clădirii se găsea un şofer de taxi pe care nu-l cunoştea, un flăcăiandru cu o şapcă elegantă şi obrajii ca bujorul. Maşina era nouă, de culoare galbenă-deschisă, cu dungi negre şi albe şi un ceas de kilometraj.

S-au dus trăsurile de altădată din Wrightsville, limuzinele negre Chevvy şi Ford pline de praf, cu hărţi care indicau zonele unde o călătorie costa jumătate de dolar sau şaptezeci şi cinci de cenţi, şi şoferi ca Ed Hotchkiss, care i se adresa lui John F. Wright cu numele de botez şi Whitey Pedersen, care începuse să închirieze din nou trăsuri, cînd apa din fîntîna de piatră a monumentului Jezreel Wright din Scuar (care era rotund) adăpa de fapt cai de la trăsurile fermierilor ce veneau la oraş, în loc să fie folosită pentru muşcate, ca acum, de către doamnele din comitetul „Păstraţi oraşul Wrightsville frumos" al Clubului pentru progresul civic.

— Unde ?, întrebă flăcăiandrul cu un zîmbet.

Aeroportul Wrightsville e situat în valea care se întinde de la nord spre vest între Muntele Twin Hills — Bald şi colinele de la poalele măreţilor Mahoganies. North Hill Drive duce aproape spre sud ; apoi urcă spre sud-est pînă la capătul estic al lui Hill Drive şi cel de vest al lui Twin-Hill-in-the-Beechees. Hill Drive nu trebuie confundat cu North Hill Drive, unde îşi au proprietăţile „noii" milionari. „Hill Drive" este cartierul rezidenţial adevărat, aici locuiesc familiile nobile care datează din secolul al optsprezecelea... Wrigth, Bluefield, Livingstone, Granjon, F. Henry Minikin. Twin-Hill-in-the-Beechees este cel mai nou şi „prosper" cartier al oraşului (nu cel mai elegant ; Skytop Road care dă spre Bald Mountain, mai spre nord, este cel mai elegant). E plin de case moderne, frumoase şi strălucitoare construite de oameni de afaceri înstăriţi, ca familia MacLean („Dunc MacLean — Băuturi Fine", în Scuarul de lîngă Hollis Hotel ; Dunc este proprietarul hotelului), oameni care n-au putut intra în nici una din proprietăţile de pe Hill Drive în ciuda banilor din seifurile lui Hallam Luck de la Societatea de credit public. Şi să nu credeţi că familia MacLean şi ceilalţi ca ea nu ştiu aceasta ; dar nici măcar nu încearcă !*

* Drive — drum de acces pentru vehicule.

— Hotelul Hollis, zise Ellery, lăsîndu-se pe spate. Simpla pronunţare a numelui îl făcu să se simtă ca acasă.

Ellery a tras la Hotelul Hollis şi cînd l-a părăsit după şaisprezece zile a plătit 122,25 dolari, din ca[illegible]80 pentru chiria camerei. Spălatul lenjeriei şi călcatul au costat cel mai mult. A mîncat o dată în sufrageria principală, dar a renunţat apoi, deoarece era plină de gălăgia doamnelor din tot soiul de comitete de organizare şi a oamenilor de afaceri.

High Village nu se schimbase mult. Singura diferenţă în Scuar era că Magazinul Bluefield, în partea de nord unde coboară Upper Dade din North Hill Drive, dispăruse, fiind înlocuit cu o frumuseţe de magazin pe a cărui firmă nouă-nouţă, luminată purpuriu cu neon, scria *Ultimele noutăţi în domeniul televizoarelor*. Mai erau şi alte schimbări, minore faţă de aceasta, îndeosebi pe Wright Street, care fusese totdeauna un „loc mort" pentru afaceri.

Fuseseră şi decese în ultimii ani... Andy Birobatyan de la florăria din clădirea meseriaşilor de pe Strada Washington se afla printre cei decedaţi şi Ellery s-a întristat cînd a aflat. Florăria pe care Andy o înjghebase cu un singur braţ (pe celălalt îl pierduse în Pădurea Argonne în 1918) era acum în amebele mîini ale fiului său Avdo care, după cum se vorbea, nu se descurca nici pe jumătate cum se descurcase tatăl lui. Ellery era înclinat să nu creadă întru totul acest zvon, întrucît Avdo fugise cu Virgie Poffenberger, fiica doctorului Emil Poffenberger, o întîmplare cu totul neplăcută, ruinîndu-i socrului său poziţia socială, făcîndu-l să-şi dea „demisia" de la Clubul proprietarilor de pămînt şi după aceea să-şi vîndă cabinetul dentar şi să se mute la Boston. Mama Upham de la Casa Upham murise din cauza unui atac de apoplexie şi pensiunea sa de tip revoluţionar fusese vîndută Sindicatului Providenţa, ceea ce a determinat un boicot din partea D.A.R.* şi o serie de articole violente în ziarul *Record*.

Ellery şi-a petrecut prima seară şi ziua următoare făcînd de toate : şi-a vizitat vechii prieteni, şi-a salutat cunoştinţele, a hoinărit pe străzi cunoscute ; s-a pus la curent cu bîrfa şi în general s-a distrat. Doar după treizeci şi şase de ore de şedere în Wrightsville şi-a dat seama de ce se simţea atît de bine şi aceasta nu pentru simplul motiv că revedea locul care-i amintea de trecut, ci pentru că scăpase de un loc pe care îl detesta, numit Insula Bendigo, cu gardurile electrificate, cu puzderia de paznici, poliţişti cu chipuri inexpresive, funcţionari robotizaţi şi aerul acela molatic şi ciudat de viciat. Aici era Wrightsville, erau Statele Unite, unde oamenii trăiau, munceau şi mureau într-o atmosferă de independenţă şi decenţă şi omul nu avea niciodată vreun motiv să privească în urmă peste umăr. Aerul acesta, chiar dacă nu era curat, putea fi respirat.

Atmosfera aceasta îl făcea pe Ellery deosebit de curios cu privire la familia Bendigo.

În a doua dimineaţă de la sosire s-a apucat serios de treabă. Scopul său era să obţină date biografice despre King Bendigo şi fraţii săi Abel şi Judah, îndeosebi despre King, dacă era posibil de cînd fuseseră zămisliţi.

---

* D.A.R. — Daughters of the American Revolution — Fiicele revoluţiei americane.

A consultat registrele orașului, s-a interesat la persoane pe care nu le cunoștea, a petrecut ore întregi în arhiva ziarului Record din Wrightsville și în sala de studii a Bibliotecii Carnegie din strada State. A închiriat o mașină de la garajul lui Homer Findlay de pe strada Plum din Low Village și a făcut cîteva drumuri pînă la... Slocum Township, Fyfield, Connhaven, chiar pînă la mica localitate Fidelity, în al cărei cimitir părăginit trebuia să-l caute pe un bătrîn gropar. O dată a mers cu avionul la Maine.

Deosebit de folositor a fost Francis „Spec" O'Bannon, care mai era încă în Wrightsville și conducea ziarul „Record" al Malvinei Prentiss (Malvina, eterna Rosalind Russel, care s-a retras din ziaristică după ce s-a căsătorit cu O'Bannon, păstrîndu-și însă numele de fată !) ; O'Bannon a aprovizionat din abundență cu burbon arhiva ziarului „Record" cît timp Ellery a făcut cercetări acolo. Bineînțeles l-a văzut și pe șeful poliției, Dakin, care începuse să semene mai mult cu mumia lui Abe Lincoln decît cu Abe Lincoln ; Hermione Wright, care nu fusese niciodată mai strălucitoare ; Emmeline Dupré, strigătoare la licitația publică a orașului, care a sporovăit o întreagă după-amiază ; și multe alte persoane.

Ellery a stat aici două săptămîni bune, adunînd datele și punîndu-le la punct ; confruntînd mărturiile, stabilind faptele, corelîndu-le cu evenimentele mondiale și, în cele din urmă, aranjîndu-le într-o ordine cronologică aproximativă. La sfîrșit, a avut o imagine a celui mai vîrstnic dintre băieții Bendigo și a fraților săi care, cu tot caracterul ei caleidoscopic, îi prezenta cu o brutalitate fotografică.

. . . . . .

Extrase din notele lui E. Q.

DR. PIERCE MINIKIN :

(Dr. Pierce Minikin are 86 de ani și e pensionar. Semiinvalid, e îngrijit de Miz Baker, văduva bătrînului Phinny, cel mai bun ziarist pe care l-a avut și îl va avea vreodată ziarul „Record". Dr. Pierce este fratele bunicului lui F. Henry Minikin, dar cele două ramuri nu întrețin relații de mai bine de o generație. Dr. Minikin are un venit foarte mic de pe o proprietate situată în partea de jos a orașului. El locuiește încă în casa colonială Minikin de pe șoseaua Minikin între străzile Lincoln și Slocum, o casă dărăpănată, nezugrăvită de multă vreme etc. Construită în 1743, casa e vîrîtă între Remiza pompierilor voluntari și garajul Slocum, curtea din spate dînd spre depozitul de cherestea Van Horn. Bătrînul e un tip arțăgos cu privire glacială și limbă ascuțită. Deși din punct de vedere fizic e slab, are o minte foarte vioaie. Am avut cîteva întîlniri extraordinare).

„King" Bendigo ? Prietene dragă, l-am cunoscut pe acest mare om cînd era socotit pleavă de către tatăl lui. Eu i-am adus pe lume pe toți cei trei frați Bendigo. Din cîte am auzit despre ei, datorez lumii scuze...

Tatăl lui ? Păi, nu cred că-și amintește careva din Wrightsville de Bill Bendigo în afară de cîțiva bătrîni ca mine. Bill mi-a plăcut mult. Bineînțeles, nu era o persoană respectabilă — nu venea dintr-o familie ilustră, nu mergea la biserică, era un tip turbulent — dar pe mine asta nu mă deranja, mie îmi plăcea ca pacienții să fie duri și pacientele

să-mi vină de hac, haha ! Bill era dur. Era mare băutor, mare mîncău, un patron aspru — era antreprenor, el a construit blocul acela de locuințe de pe strada Congresului lîngă Marshes pe care vor să-l demoleze — și mare afemeiat. Băieții de la barul Hollis îi ziceau Bill Turbatul. Ți-aș putea spune multe povești despre...

Păi, nu,! nu pot spune că știu. Nu, nu italian, asta-i din partea mamei. Habar n-am cum au ajuns să se numească Bendigo, știu doar că cei din familia lui Wild Bill erau anglosaxoni. Au venit din Anglia cam prin 1850.

Era un bărbat voinic, înalt de șase picioare și trei inci, lat în spate de un iard și avea o pereche de mîini de putea îndoi o rangă cu ele. El era cel mai bun la lupte pe terenul Green. Green ? Asta înainte ca terenul să fi fost numit Memorial Park. Băieții mergeau acolo sîmbăta după-amiază și se luau la trîntă. Nimeni nu l-a învins pe Bill Bendigo. Veneau tineri din tot ținutul ca să-și încerce puterile.

Era chipeș împielițatul de Bill... avea ochi albaștri și păr negru cîrlionțat. Pieptul îi era de asemenea plin de păr. Dacă nu știai că e englez, ai fi zis că este irlandez...

Partea sentimentală. Păi, nu știam toate secretele lui Bill. Cînd însă s-a îndrăgostit, a făcut-o cu trup și suflet. Adora pămîntul pe unde călca Dusolina. Era o fetișcană dintr-o familie italiană care locuia în Low Village.

Pentru nimic în lume nu-mi pot aminti numele ei de fată. Ba da, îmi amintesc. Cantini, ăsta era. Tatăl ei fusese revizor de cale ferată, omorît în '91 de un tren expres. Nu, în '92. A lăsat în urma lui o familie mare și o nevastă fanatică religioasă. Dusolina — Bill îi zicea Lena — s-a îndrăgostit la fel de tare de Bill și au trebuit să fugă împreună, întrucît doamna Cantini a amenințat-o cu moartea dacă se va căsători cu un protestant. Oricum Dusolina a făcut-o ; au fost cununați de Orrin Loyd, el era secretarul primăriei înaintea lui Amos Bluefield. Orrin Loyd a fost fratele lui Israel Loyd, proprietarul depozitului de cherestea pe-atunci... bunicul lui Frank Loyd care a fost proprietarul ziarului Record pînă acum cîțiva ani... Unde am rămas ?

Da. Ei bine, eu am fost doctorul familiei Bendigo și cînd Dusolina a rămas însărcinată am avut grijă de ea. A avut o naștere grea și după cîteva zile a murit. Copilul a fost un băiat voinic, îmi amintesc foarte clar, cîntărea treisprezece livre. Acesta a fost primul fiu al lui Bill... marele om al dumitale. Moartea micuței Dusolina l-a afectat foarte mult pe Bill, ei îua totul în serios. Slavă Domnului că nu m-a socotit pe mine vinovat, altfel m-ar fi ologit. A dat vina pe copil. De necrezut, nu-i așa ? Zicea despre copil că e un asasin din naștere ! Bill a considerat că singurul nume potrivit pentru un asasin din naștere este Cain, ca acela din Biblie. Mi-a cerut să-i înregistrez copilul în registrele primăriei sub numele de Cain. A fost singurul copil din viața mea cu acest nume pe care l-am ajutat să vină pe lume. Asta s-a întîmplat în 1897, tinere dragă, acum cincizeci și patru de ani și îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri...

. . . . . .

SARA HINCHLEY :

(De la Junction Hinchleys. Infirmieră diplomată. Domnișoara Sara suferă de artrită și a început să se senilizeze. Am întîlnit-o în Căminul

de bătrîni Connhaven, un așezămînt particular, unde trăiește. O întreține nepotul ei, Lyman Hinchley, agentul de asigurări al orașului Wrightsville. A fost infirmieră de zi a Jessicăi Fox în timpul bolii sale fatale în anul 1932).

. . . . . .

E adevărat, domnule, Nellie Hinchley a fost mama mea. A murit în... în... nu-mi amintesc. În afară de fratele meu Will — acesta a fost tatăl nepotului meu Lyman — și de mine, nici unul din copiii mamei mele n-au trăit. A avut șapte și toți au murit în pruncie. Eram foarte săraci și mama făcea pe doica. A avut totdeauna mult lapte și după ce pierdea un copil...

V-a vorbit doctorul Minikin despre asta ? Desigur, a alăptat mulți copii. ...Oh, acela ! Să văd, acum... Soția domnului Bendigo a murit după ce i-a născut primul copil... da... și mama l-a alăptat pruncul un an. Avea un nume ciudat... nu-mi amintesc... Dînsa zicea că e cel mai năzdrăvan copil din cîți alăptase. Îi sugea viața din ea. Cum se numea ?... Cain ? Cain... Păi, așa poate. Nu mă mai ajută memoria ca altădată... Cred că mama a încetat să-l mai alăpteze cînd domnul Bendigo s-o recăsătorit. Sau asta s-a întîmplat cu copilul lui Newbold ?

. . . . . .

ADELAIDE PEAGUE :

(Una din primele învățătoare ale lui Cain. Are acum 71 de ani, e pensionară și-i face menajul lui Millard Peague, vărul ei primar, de la atelierul de lăcătușerie din Crasstown și Foaming. E energică și foarte ageră la minte, cu un maxilar ca un brăzdar.)

. . . . . .

Bineînțeles, domnule Queen ! Eu nu sînt una dintre acelea care fac plecăciuni și uită ce s-a întîmplat doar pentru că un elev de-al meu a ajuns *faimos*, deși sincer vorbind nu știu pentru ce e faimos, doar dacă e vorba despre ceva asemănător cu felul lui de-a *fi fost*.

Nu, nu școala de pe Piney Road unde a predat Elizabeth Schoonmaker. Cea la care am predat eu mai există încă, deși localul nu mai e folosit pentru școală, ci ca sediu al P.T.A.R....

Era un copil imposibil. Pe vremea aceea aveam primele patru clase în aceeași sală. Băieții erau neastîmpărați și dacă o învățătoare nu umbla înarmată cu o linie serioasă, nu rezista un trimestru... Cain Bendigo era cel mai rău, *cel mai rău*. El era capul tuturor răutăților și unele din lucrurile pe care le făcea pur și simplu nu le pot repeta. Sînt sigură că-și amintește de mine. Sau articulațiile degetelor lui...

Da, cred că numele lui are ceva de-a face cu firea lui, deși eu nu fac parte dintre oamenii moderni care explică totul prin psihologie. Nu-i plăcea deloc să-l solicite să răspundă, dacă stau să mă gîndesc, probabil, pentru că trebuia să-i pronunț numele. Ai mai auzit vreodată așa ceva ? Era tare mult luat în rîs pentru că îl chema Cain și de fiecare dată cînd unul dintre băieți ridea de el se ajungea la pumni. Era mare și puternic pentru vîrsta lui și se încăiera cît ai bate din palme. În cei patru ani cît i-am fost învățătoare, i-a bătut pe toți afurisiții de băieți

din școală, ca de altfel și pe cîteva fete ! Nu exista nici un dram de cavalerism în copilul acela...

Oh, pînă la urmă i-a făcut să înceteze cu batjocura. Spre sfîrșitul clasei a patra... cînd l-a luat Opal Marbery, slavă Domnului ! — ea-i moartă de mulți ani — spre sfîrșit, cum zic, cît încă se mai încălera, băieții nu se mai legau de numele lui. El și cu mine însă am rămas învrăjbiți pînă la sfîrșitul sfîrșitului. Totdeauna am socotit că felul lui de a se purta era foarte incorect. La urma urmei, ce eram eu vinovată că pe el îl chema Cain, nu-i așa ? Trebuia să-i spun cumva împieliatului...

. . . . . .

URIAH SCOTT (U.S.) WHEELER :

(68 de ani, directorul Școlii de artilerie din Fyfield. Înrudit cu familiile Wheeler din Hill Drive. S-a referit într-una la eroul familiei sale, Murdoch Wheeler, ultimul veteran al G.A.R. din Wrightsville, care a murit în 1939, ca și cum acesta ar fi fost însuși generalul Grant. Uriah i-a fost profesor lui Cain la Școala de artilerie în 1911, cînd Cain avea 14 ani).

Dimpotrivă, dragă domnule Queen, eu consider aceasta o onoare. Mi-am îngăduit totdeauna să mă laud cu contribuția mea la formarea caracterului și implicit a destinului domnului Bendigo. Deși locuiesc în Fyfield de cînd am venit să predau la Școala de artilerie în 1908, foarte tînăr pe atunci, am rămas cu o slăbiciune pentru orașul meu natal și domnul Bendigo este fără îndoială unul dintre cei mai importanți cetățeni în viață din Wrightsville. Era într-adevăr timpul să apară cineva ca dumneavoastră, care să ofere posterității date referitoare la tinerețea lui printre oamenii umili, cum sîntem noi...

Da, desigur, în legătură cu numele său. Un caracter excelent ! Tatăl lui l-a înscris la Școala de artilerie sub numele de Cain Bendigo — C-a-i-n — un nume neplăcut pe seama căruia se pot face glume proaste la adresa unei viitoare personalități, așa cum am auzit că ar fi, haha ! Făceam și noi glume pe seama lui în aula facultății, dar foarte curînd el a schimbat totul. Era un simplu băiat, domnule, într-o școală în care disciplina a fost totdeauna predicată și practicată ca o virtute cardinală. Ruda mea, Murdoch Wheeler, care a adus servicii deosebite țării în timpul Războiului civil obișnuia să zică...

El personal și-a schimbat numele ! Chiar așa. Într-o zi s-a dus la serviciul administrativ și a cerut să i se schimbe ortografierea numelui în registrul școlii din C-a-i-n în K-a-n-e. Începuse deja, la unele discipline, să-și scrie pe lucrări primul nume după ortografia revizuită. A fost consemnat în cazarmă trei zile pentru ton și atitudine lipsite de respect. Cînd s-a reîntors la ore, s-a dus imediat la serviciul administrativ și și-a repetat cererea... aș putea zice, pe același ton, haha ! De data aceasta a fost pedepsit mai sever. Cu toate acestea, de îndată ce a fost eliberat, s-a înființat din nou acolo. A fost chemat tatăl lui la Fyfield. Auzind ceea ce se întîmplase, domnul Bendingo senior a interzis autorităților școlare să schimbe ortografia numelui fiului său. Băiatul a ascultat în tăcere. Cînd însă a venit la ora mea, chiar în ziua aceea, prima lui acțiune a fost să-și semneze lucrarea de control cu K-a-n-e

Bendigo. A fost o problemă destul de serioasă pentru noi !... şi trebuie să recunosc n-am rezolvat-o niciodată. Nu şi-a mai scris deloc numele C-a-i-n, după cîte îmi amintesc. Cînd a absolvit şi a văzut că pe diplomă era scris numele C-a-i-n — înţelegeţi că şcoala nu putea face nimic — s-a dus la biroul directorului Estey, şi-a rupt diploma în patru sub nasul acestuia, a azvîrlit bucăţile pe masa de lucru şi a ieşit afară !...

. . . . . .

CAIAPHAS TRUSLOW :

(Secretar al primăriei. 'Aphas i-a urmat lui Amos Bluefield ca secretar după moartea bătrînului Bluefield în ajunul zilei lui Columb* în 1940 'Aphas a fost de ajutor întru totul).

Da, domnule Queen, e aici. William M. Bendigo şi Ellen Foote Wentworth, *2 iunie, 1898*. Tatăl meu l-a cunoscut bine pe domnul Bendigo. Ellen Wentworth a fost sora bătrînului Arthur Wentworth, care a fost avocatul tatălui lui John F. Wright. Familia Wentworth una dintre familiile cu adevărat vechi. Acum sînt toţi morţi...

Păi, da, cu excepţia celor doi fraţi Bendigo, mai tineri, şi ei nu contează, nu-i aşa ?...

Cît priveşte această căsătorie, ea a fost cea *de-a doua* a domnului Bendigo. Prima a fost...

Au fost cununaţi în prima biserică independentă din Strada West Livesey. Motivul pentru care ştiu aceasta este că am cîntat în cor la ceremonie. După cîte am auzit, Ellen Wentworth a insistat să se cunune religios tocmai fiindcă familia ei era împotriva căsătoriei. Pentru vremea aceea a fost un act foarte curajos pentru o fată. N-a participat nimeni... n-a fost nimeni în biserică, nici măcar familia ei ! Ba nu, a fost cineva... Nellie Hinchley, care ţinea în poală primul băiat al domnului Bendigo, de la prima sa soţie...

Pe vremea aceea era pastor bătrînul domn Blanchard — e mort de patruzeci şi doi de ani — şi a fost aşa de agitat că a încurcat serviciul divin. Domnul Bendigo s-a supărat atît de tare pe bietul domn Blanchard că s-a umflat de două ori pe cît era, ca să se abţină... şi nouă copiilor ni se părea cît un uriaş !...

. . . . . .

DR. PIERCE MINIKIN :

. . . . . .

...am asistat şi la naşterea celui de-al doilea băiat. De data aceasta mama a fost alta şi se numea Ellen Wentworth. Nu era frumoasă ca Dusolina. Dusolina era minionă, brunetă, cu ochi negri mari şi o faţă ca un poem. Ellen era blondă cu ochi albaştri şi cam slabă... părea oarecum anemică. Dar avea educaţie fata. Şi bani, bineînţeles. I-a fost dat lui Bill Bendigo să o cîştige. Mulţi băieţi din familii bune din Wrightsville au încercat să o cucerească pe Ellen, ea însă voia dragoste. Şi cred că a găsit-o, haha !...

---

* Ziua de 12 oct. sărbătorită în unele state ale Statelor Unite în cinstea descoperirii Americii de către Columb şi debarcării pe uscat la 12 octombrie 1492

Oh, Bill a fost înnebunit și a doua oară. Nu fiindcă mama copilului a murit, deși Ellen n-a fost niciodată prea puternică și curînd după naștere s-a îmbolnăvit de inimă, ajungînd semiinvalidă în cîțiva ani, ci fiindcă vroia ca al doilea copil să fie fată. Și al naibii să fiu dacă copilul nu l-a păcălit și de data asta ! A fost din nou băiat. Lui Bill nu i-a trecut supărarea niciodată. Dacă pe tînărul Cain l-a urît pentru că și-a ucis mama, pentru cel de-al doilea băiat n-a avut decît dispreț. Nu valora pentru el nici cît o ceapă degerată. Cred că în zilele de azi un om ca Bill ar trebui trimis la un psihiatru. Pe-atunci tot ce puteai face era să-i tragi o bătaie, dar Bill era prea mare. Îți spun că am fost îngrozit cînd a venit la mine și mi-a zis : „Doctore Pierce, nevastă-mea a născut o mică secătură care și-a petrecut nouă luni în pîntecul ei, făcîndu-și planuri cum să mă înșele și pentru un asemenea copil nu există decît un nume. Du-te la Orrin Lloyd, secretarul primăriei, și declară-l sub numele de Judas Bendigo". Ți-o spun, tinere, am fost îngrozit. Am zis că eu nu voi face așa ceva și că dacă vrea să-și hulească propriul lui copil n-are decît s-o facă el singur. Și a făcut-o. Bill Bendigo avea un straniu simț al umorului și cel mai cumplit era cînd se înfuria...

Nu știu cum s-a împăcat cu Ellen. Oricum, ea a aflat destul de repede că în casa Bill Bendigo era un singur stăpîn. Bineînțeles, cînd ești bolnav de inimă... M-am întrebat adesea ce s-o fi ales de al doilea copil. Imaginează-ți să pui numele de Judas unui băiat !...

. . . . . .

MILLICENT BROOKS CHALANSKI :

. . . . . .

(69 de ani, mătușa lui Brooks, directorul hotelului Hollis. Căsătorită cu Harry Chalanski din Low Village. Chalanski a fost un imigrant polonez pe care Millicent Brooks l-a învățat limba engleză, s-a îndrăgostit de el și l-a ajutat să urmeze facultatea. Fiul lor este tînărul Judson Chalanski care i-a urmat lui Phil Hendrix ca procuror al ținutului Wright, cînd Hendrix a intrat în Congres. Căsătoria lor a fost una din cele mai fericite mezalianțe din Wrightsville !)

. . . . . .

Nu, *n-o* să-i spun Judas. I-am fost învățătoare bietului copil, din timp în timp, vreme de patru ani, cînd Adelaide Peague și cu mine ne schimbam la clasele mici, în școala veche de pe Ridge Road. Ni se strîngea inima cînd îl vedeam. Era un băiețel slăbuț cu ochi foarte frumoși, care te pătrundeau. Unul din cei mai liniștiți copii pe care i-am avut vreodată și cum nu se poate mai bun. Ochii îi erau totdeauna triști și nu mă mir. Vroia să se joace cu ceilalți copii, grozav de mult vroia, dar totdeauna se găsea cîte unul să se ia de el. Eram convinsă că o făceau din cauza numelui pe care-l avea. Ceilalți copii nu-l lăsau niciodată să și-l uite. Dumneata știi cît de răi pot fi copiii. Îl vedeam cît se făcea de mic de fiecare dată cînd pe terenul de joc i se arunca în față numele acela odios ; se făcea mic și dispărea. Nu se bătea cum se băteau ceilalți băieți. Cînd i se reproșa cu dispreț că e „trădător" și „laș", pălea la față și pleca. Fratele său Cain, care era mai mare decît el, se bătea în locul lui și tot Cain îl apăra de băieții de la școala parohială cînd aceștia se întorceau acasă de la școală.

...I-am spus odată tatălui său ce cred eu despre un om care-şi botează copilul cu un asemenea nume. Era şi mama copilului de faţă, şedea înfofolită într-o pătură, dar n-a scos nici o vorbă. Domnul Bendigo a rîs, apoi mi-a zis : „Numele lui e Judas şi Judas o să rămînă". Am văzut faţa doamnei Bendigo şi am înţeles totul. A doua zi, în timpul recreaţiei, l-am luat pe băiat la o parte şi i-am zis : „Ai vrea să ai un alt nume ?" I s-a luminat faţa ca un pom de Crăciun. „Oh, da !", a strigat. Apoi însă faţa i s-a întristat. „Dar tata n-o să mă lase". „Tatăl tău nu trebuie să ştie nimic despre asta", am zis. „Oricum, nu trebuie să-l schimbăm mult, doar o singură literă, aşa că, dacă o să vadă noul nume pe carnetul de note sau pe altceva, o să creadă că e pur şi simplu o greşeală. De acum înainte, dragul meu, vom renunţa la *s* şi în locul lui punem *h*, şi te vei numi *Judah* Bendigo. Ştii ce înseamnă Judah ? Cineva care e preamărit. E un nume frumos şi totodată faimos, din Biblie. Copilul era atît de copleşit că nu putea vorbi. M-a privit cu ochi mari, trişti, apoi buzele au început să-i tremure şi, înainte să-mi dau seama, m-am pomenit cu el în braţe, suspinînd...

Celorlalţi copii nu le-a trebuit mult ca să se obişnuiască cu noul nume. Doar un trimestru. Eu îl chemam pe noul nume cît puteam mai des. În anul următor toţi îi spuneau Judah, chiar şi fratele lui, Cain. Nu ştiu cum a reacţionat domnul Bendigo şi nici nu mi-a păsat. Pe vremea aceea îi mergeau prost afacerile, nevastă-sa era bolnavă... cred că era prea ocupat ca să-i acorde vreo importanţă acestui fapt...

DR. PIERCE MINIKIN :

Lasă să vedem. S-a recăsătorit în '98... al doilea băiat s-a născut în '99, ceea ce înseamnă că e cu doi ani mai tînăr decît Cain Bendigo. Al treilea băiat s-a născut la cinci ani după cel de-al doilea, deci cam prin 1904, Dumnezeule, Abel are patruzeci şi şapte de ani !...

Nu ştiu, nu pot spune, presupun doar. După părerea mea al treilea a fost un accident. Îmi amintesc că-l prevenisem pe Bill cu privire la sănătatea soţiei, sfătuindu-l să nu forţeze lucrurile, dar cum era el...

Nu, nu ştiu de ce pe-al treilea l-a numit Abel. Îmi închipuiam că va continua şirul numelor din Biblie. Îmi amintesc că nici Abel nu l-a interesat mai mult decît ceilalţi doi. N-a avut de-a face cu nici unul. Lui Ellen îi era tot mai rău şi de la o vreme se văicărea întruna, ar, copiii numai de aşa ceva nu aveau nevoie. Adevărul e că băieţii lui Bendigo au crescut fără dragoste sau afecţiune şi ceea ce li s-a întîmplat nu mă surprinde deloc, tinere, *indiferent de ce-ar fi*...

MARTHA E. COOLYE :

(67 de ani, directoarea liceului din Wrightsville)

Nu sînt chiar atît de bătrînă, domnule Queen. Eram foarte, foarte tînără cînd i-am fost profesoară lui Cain Bendigo în clasele superioare...

Nu era deloc studios. Nu cred că şi-a vîrît vreodată nasul în vreo carte. Aceasta în mod sigur cît timp i-am fost profesoară. Nu-mi pot da seama cum băiatul acesta a ajuns...

Superioritatea lui Cain consta în violenţă. Dacă în timpul pauzei se producea vreo încăierare puteai fi sigur că Bendigo Cain era nelipsit

în grămadă. Dacă o fereastră era spartă, primul bănuit de ispravă era Cain. Dacă o fată venea cu ochii înlăcrimați, arătîndu-ți o codiță murdară de cerneală, știai dinainte cine i-o băgase în călimară. Dacă în timpul orei scriai ceva pe tablă și te trezeai cu o lovitură în spate, te întorceai spre banca lui Cain ca să vezi cine a tras boabe de mazăre cu țeava...

El era primul la toate, în afară, bineînțeles, de învățătură. Era căpetenia celor mai răi băieți din școală. Mereu trebuia să-l tîrăsc după mine la biroul doamnei Brindsley ca să-l pună la punct...

Atletism ? Pe vremea aceea, în clasele primare, nu se făcea atletism în mod organizat, așa cum se face astăzi. Cît timp i-am fost eu profesoară exista o probă atletică în care nu-l depășea nimeni — Chiulul. Era campionul școlii, domnule Queen !...

. . . . . .

CHARLES G. EVINS :
(Directorul Y.M.C.A. din Wrightsville)

. . . . . .

Tatăl meu, George Evins, a fost inspectorul școlar al orașului între anii 1900 și 1917, însărcinat cu depistarea elevilor care lipsesc nemotivat de la școală. Nu l-a uitat niciodată pe Cain Bendigo. Îi zicea „cel mai bun client al meu". Pe frații Bendigo îi numea „Cei trei mușchetari", ceea ce era caraghios, deoarece Abel, cel mai mic, nu avea decît șapte ani cînd Cain a absolvit școala primară. Îmi amintesc cum Cain îi lua pe Judah și pe Abel după terminarea orelor și împreună umblau brambura prin împrejurimi, un lucru neobișnuit pentru un elev din clasa a opta... noi am absolvit împreună. De obicei, noi băieții mari ne debarasam de pici, tratîndu-i cu picioare în fund. Cain era primul care-i trata în felul acesta, în afară de cazul cînd era vorba de frățiorul lui, Abel. S-a bătut foarte mult pentru Judah și Abel. Cred că aceasta era o modalitate de-a lui Cain de-a se răzbuna pe tatăl său. Îl ura pe tatăl său din tot sufletul și ceea ce tatăl său ura, el îndrăgea. Bineînțeles, Cain îi ducea de nas pe băieții mai mici, dar ei nu se supărau. Pentru Judah și Abel el era Dumnezeu și orice ar fi spus însemna...

M-am întrebat adesea cum a evoluat Cain Bendigo. Știu că e considerat multimilionar, dar pe mine mă interesează evoluția lui ca om. Ca băiat era plin de contradicții.

. . . . . .

Ziarul *Record* din WRIGHTSVILLE, 20 iulie, 1911 :

(În 1911 ziarul *Record* apărea doar o dată pe săptămînă, joia).

. . . . . .

Orașul Wringhtsville a vuit săptămîna aceasta datorită unui act de eroism făcut de un băiat în vîrstă de 14 ani.

Cain Bendigo, fiul cel mai mare al lui William M. Bendigo, bine cunoscutul antreprenor din High Village, și-a riscat viața sîmbăta trecută pentru a-l salva de la inec pe fratele său Abel, în vîrstă de 7 ani, în timp ce, împreună cu celălalt frate al lor, Judah, în vîrstă de 12 ani, hoinăreau prin pădurea Twin Hills.

Potrivit relatărilor tînărului erou, cei trei merseseră la viltoarea de la baza Cascadei Granjon, „piscina" preferată a tinerilor din Wrights-

ville. Băiatul de 7 ani, care nu știa să înoate, ședea pe marginea „piscinei" privindu-și frații, cînd, nu știe cum, a căzut în apă, s-a lovit de o stîncă ascuțită și inconștient a fost dus de curentul rapid spre pragurile de la poalele cascadei. Cain, care era în momentul acela pe mal, l-a văzut pe micul Abel dus vijelios de valuri. Demonstrînd o rară prezență de spirit pentru un băiat de 14 ani, Cain nu a încercat să înoate după Abel. A luat-o la goană de-a lungul malului și s-a aruncat în apă ca să prindă trupul fratelui său care venea năvalnic spre el. În ciuda apei învolburate și luptîndu-se cu puternicul curent, Cain a reușit să ajungă la mal cu băiețelul unde, deși el însuși epuizat, nu s-a lăsat pînă nu l-a readus la viață.

După aceea Cain și Judah au coborît cu Abel în brațe pe Drumul Indienilor pînă în Strada Shingle, unde cei trei băieți au fost luați de către fermierul Ivor Crossby, care mergea cu căruța la Hill Valley. Domnul Crossby i-a adus pe băieți în oraș, unde Abel a primit îngrijiri medicale de la doctorul Pierce Minikin din Strada Minikin, medicul familiei Bendigo. Doctorul Minikin a apreciat în mod deosebit faptul că tînărul Cain a reușit să-l readucă la viață pe fratele său. La puțină vreme după aceea Abel a fost dus acasă, puțin mai slăbit în urma celor întîmplate.

În iunie, Cain Bendigo a absolvit școala primară de pe Ridge Road...

. . . . . .

SAMUEL R. LIVINGSTON :

(84 de ani, cel mai în vîrstă politician din Wrightsville. Față bisericească și toată viața o putere în politica locală. În 1911 era în al șaselea an ca prim membru al municipalității.)

. . . . . .

Medalia a fost comandată la o casă din Boston și primită după o lună. Ceremonia a avut loc pe treptele primăriei. A venit toată suflarea... a fost ca la 4 iulie. S-au adunat pe terenul de întruniri și s-au revărsat pînă în Scuar. Bineînțeles, am ales sîmbăta pentru că băiatul merita, într-adevăr merita...

Cain Bendigo stătea drept ca un soldat cînd i-am prins medalia pe piept. Mulțimea a cerut un discurs, pe care l-am considerat destul de nepotrivit pentru un băiat de patrusprezece ani, dar care nu l-a tulburat cîtuși de puțin. A zis că mulțumește celor din Wrightsville pentru medalie, dar că după părerea lui nu o merita... oricine ar fi procedat la fel. Asta i-a dat gata pe orășeni, ți-o spun eu, și atunci mi-am zis : „Sam Livingston, băiatul ăsta ajunge departe". Și într-adevăr a ajuns !...

. . . . . .

Ziarul *Record* din WRIHTSVILLE, 17 august, 1911

. . . . . .

...După cum urmează : Un ceas Waltham de buzunar fără capac, cu 24 de pietre, din partea lui Curtis Manadnock, bijutier în High Village. O uniformă completă pentru colegiu oferită de magazinul de îmbrăcăminte Gowdy § Son, din Scuar. O rachetă de tenis Wright § Ditson

din partea magazinului universal New York. Un set de zece volume din *Istoria Războiului Civil în imagini*, ediția comemorativă a semicentenarului, recent publicată de către The Review of Reviews Co., din New York, oferită cu felicitări de librăria Marcus Aikin din Aleea Jezreel. Anunțul Cofetăriei Upham de pe strada Washington din High Village, că timp de o lună va oferi tînărului erou cîte o banană zilnic, a fost salutat cu veselie și entuziasm. O bicicletă Iver Johnson a fost oferită cu felicitări de...

(Din dosarele Școlii de artilerie din Fyfield, 1911)
COPIE

ȘCOALA DE ARTILERIE DIN FYFIELD

15 august, 1911.

Domnul Cain Bendigo
Wrightsville

Îmi face o deosebită plăcere să vă informez că, întrucît ați dat dovadă de deosebite calități bărbătești necesare înscrierii în Școala de artilerie din Fyfield, consiliul profesoral v-a acordat, în cadrul unei ședințe speciale, o bursă școlară integrală pe timp de patru ani, intrînd în vigoare la deschiderea anului școlar, luna viitoare.

Dacă vreți să vă prezentați împreună cu părintele sau tutorele, în cursul săptămînii de înscriere, între 8—15 septembrie, cu adeverință că ați absolvit școala primară conform prevederilor legale ale statului, vă vom înscrie imediat la școala de artilerie.

Cu cele mai calde urări de bine,

Al d-voastră,
(Semnat) Melrose F. Estey
Director

MFE/DV

BEN DANZIG

(54 de ani, proprietarul bibliotecii de împrumut și diverse).

În vara aceea, pînă la începerea școlii de artilerie, Cain Bendigo a fost vedeta orașului. Îmi amintesc cum îl asaltau fetele, iar noi băieții, care absolvisem o dată cu el școala primară și urma să ne înscriem la liceul din Wrightsville, eram oarecum geloși. Era însă cineva în oraș care ar fi umblat în mîini și în genunchi și i-ar fi lins tălpile pantofilor lui Cain dacă l-ar fi lăsat, și acesta era fratele lui, Abel. N-am văzut niciodată o asemenea idolatrizare. Copilul acela se ținea peste tot de Cain, ca un cățeluș...

Judah ? Păi...

EMMELINE DUPRÉ :

(52 de ani, cunoscută ca strigătoare la licitația publică a orașului. Predă ore de dans și artă dramatică tinerelor vlăstare ale familiilor înstărite din Hill).

. . . . . .

Unde a fost Judah în timpul accidentului ? *El* de ce nu a dat nici un ajutor ca să-l salveze pe Abel ? Acestea erau întrebările arzătoare la ordinea zilei. Era un băiat în clasa noastră — eu eram *în* aceeași clasă cu Judah, așa că pot discuta această problemă *în cunoștință de cauză* — care se numea Eddie Weevil și, după cîte îmi amintesc, era cam pramatie, n-a trecut multă vreme și a fost văzut în strada Polly și în alte locuri deocheate ; el zicea că văzuse cum s-au petrecut lucrurile și, în definitiv, chiar și un mincinos înveterat poate spune uneori adevărul. nu sînteți de aceeași părere, domnule Queen ? Păi, Eddie spunea băieților din clasa a șaptea — asta după ce Cain plecase la Școala de artilerie — că el fusese în ziua aceea la Cascada Granjon și că întîmplător fusese martor la accident. Eddie Weevil zicea că Judah nu făcuse *nimic*. Nici măcar nu încercase să facă. Un veritabil laș. Eddie zicea că Judah fusese *mai aproape* de Abel decît Cain și că l-ar fi putut scoate cu ușurință din apă dacă ar fi avut doar pe jumătate curajul unei marmote, dar el o luase la fugă și plîngea ca un copil lăsînd totul pe seama lui Cain Bendigo...

Păi, da, a *fost* întrebat, dar a zis că n-a vrut să vorbească atunci, pentru că nu vroia să-l pună pe Judah Bendigo într-o situație penibilă. Bineînțeles, eu nu știu, e posibil ca Weevil să fi inventat întreaga poveste, ca să facă pe interesantul, dar situația a fost ciudată, nu credeți că Judah n-a zis o vorbă despre contribuția lui la salvarea lui Abel, cum de altfel n-a zis nici Cain ?

. . . . . .

REVERENDUL ALAN BRINDSLEY

(52 de ani, paroh al primei biserici autonome din strada West Livesey).

. . . . . .

În clasa a șaptea am stat lîngă Judah Bendigo. Cred că eram singurul băiat din clasă în care Judah avea încredere. Nu vorbea mult despre sine, nici măcar cu mine. Știu că timp de cîteva luni după accident a suferit îngrozitor. Se răspîndise zvonul că se speriase atît de tare încît, în loc să ajute la salvarea fratelui său, el o luase la fugă. Chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, era necinstit să consideri laș un băiat de doisprezece ani, ca și cum vitejia fizică ar fi cea mai grozavă calitate. Nu toți oamenii au stofă de eroi, domnule Queen, și nu cred că ar fi un lucru bun dacă ar fi așa. Judah era un băiat deosebit de inteligent și sensibil, stigmatizat de la naștere cu cel mai blestemat nume ce se poate da unui copil, adică Judas...

S-a ajuns la o situație pe care n-o mai puteam suporta. Unii băieți au început să-i zică „laș" în față, să-și bată joc de el în fața fetelor, să-l ațîțe la bătaie, să-l provoace la întreceri de „înot"... vă puteți imagina. Judah pur și simplu își lăsa capul în jos. Nu răspundea niciodată.

Nu a întors nici unuia loviturile primite. Îl rugam adesea să plece cu mine, dar el rămînea pe loc pînă ceilalţi terminau şi doar atunci le întorcea spatele. De-abia acum îmi dau seama ce curaj mare şi adevărat trebuia să fi avut pentru aceasta...

. . . . . .

DOCTORUL PIERCE MINIKIN :

Ca băiat, Judah era ceea ce astăzi unii ar numi masochist. Îi făcea plăcere să fie pedepsit...

În cele din urmă lucrurile s-au domolit. Aş zice că situaţia aceasta a durat vreo şase luni, apoi totul a fost dat uitării. De către ceilalţi, sînt sigur, în afară de Judah. Sînt convins că şi astăzi îşi aminteşte de acea Golgotă. Ziceţi că l-aţi văzut recent. E melancolic ? Mai e încă însingurat ? Ce i s-a întîmplat ? Totdeauna am bănuit că Judah are ceva de Christ în el. Sînt sigur că atunci cînd va părăsi lumea o va lăsa puţin mai bună decît a găsit-o...

. . . . . .

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 28 noiembrie 1912 :

. . . . . .

CELE PATRU ESEURI ALE LUI BENDIGO AU RIDICAT SCORUL LA 27—0.

. . . . . .

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 12 iunie 1913 :

. . . . . .

PUNCTUL ÎNSCRIS DE BENDIGO ADUCE ÎNFRÎNGEREA ECHIPEI SLOCUM CU 6—5.

. . . . . .

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 30 aprilie 1914 :

. . . . . .

ŞCOALA DE ARTILERIE CÎŞTIGĂ CONCURSUL DE ATLETISM CU 53 DE PUNCTE.

Marele Ben înscrie de 3 ori, ridicînd scorul la 29 de puncte.

. . . . . .

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 11 februarie 1915 :

. . . . . .

KANE BENDIGO ÎL FACE K.O. PE JETHROE ÎN RUNDA A PATRA.

Vedeta Şcolii de artilerie cîştigă titlul de campion la categoria mijlocie juniori al Statului Massachussetts.

. . . . . .

„DOCTORUL" DOWD

(76 ani, şeful catedrei de atletism de la Şcoala de artilerie din Fyfiel între anii 1905—1938 ; pensionar, domiciliat acum în Bannock).

Kane Bendigo a fost cel mai bun şi complet atlet produs de Şcoala de artilerie în cei treizeci şi trei de ani cît am condus catedra de atletism a şcolii...

. . . . . .

WHEELER, DIRECTORUL ŞCOLII DE ARTILERIE DE LA FYFIELD

. . . . . .

Sînt sigur, domnule Queen, că memoria nu mă poate lăsa într-atîta...

Sînt uimit. Dintr-o clasă de şaizeci şi trei de elevi a promovat al patruzeci şi nouălea ! Aş fi putut jura că rezultatele ulterioare vor dovedi că era mai bun, mult mai bun. Bineînţeles, standardele scolastice ale Şcolii de artilerie au fost totdeauna extrem de riguroase...

. . . . . .

ZIARUL RECORD DIN WRIGHTSVILLE, 1 iulie 1915 :

. . . . . .

SENATORUL HUNTER IA ÎN CONSIDERARE PERSOANA NUMITĂ DE ORAŞUL WRIGHTSVILLE PENTRU ACADEMIA MILITARĂ A STATELOR UNITE

Dacă va fi ales Kane Bendigo, el ar fi primul elev din Wrightsville al Academiei militare West Point, după Clarence T. Wright, de la 1878 încoace.

. . . . . .

DOCTORUL PIERCE MINIKIN :

. . . . . .

Îmi amintesc că s-au exercitat multe presiuni asupra lui Bob Hunter ca să-l numească pe băiat. Şi el vroia... ar fi fost o politică înţeleaptă, întrucît Bob n-a stat niciodată prea bine în ţinutul Wright. În cele din urmă însă, a trebuit să zică nu. Notele băiatului nu erau satisfăcătoare. Şi, după cum mi-a spus însuşi Bob, nu-l putea lăsa pe Bendigo să se prezinte la examenul de admitere, pentru că, dacă ar fi căzut, aceasta ar fi fost o adevărată ruşine pentru un senator. În anul acela i-a dat aprobarea unui băiat din Latham...

Kane s-a înfuriat, era nebun de furie. Mă găseam la familia Bendigo într-o vizită profesională la mama lui vitregă cînd a venit ştirea. Îţi spun că s-a întunecat la faţă. Modul în care şi-a manifestat *practic* dezumăgirea a fost destul de blînd, m-am gîndit eu, avînd în vedere cum arăta la faţă. I-a tras pisicii o lovitură cu piciorul de a trimis-o printr-un vitraliu lateral al vestibulului. Pisica nu şi-a mai revenit niciodată din lovitura primită, haha !...

. . . . . .

WRIGHTSVILLE Record, 29 iulie 1915.

KANE BENDIGO VA URMA UNIVERSITATEA MERRIMAC DIN ACEASTĂ TOAMNĂ.

. . . . . .

CHET („OMUL DE FIER") FOGG :

. . . . . .

(Convorbire telefonică interurbană de la locuinţa sa din Leesburg. Valentine Fogg a fost antrenor de fotbal la Universitatea Merrimac din 1913 pînă în 1942, cînd a ieşit la pensie).

. . . . . .

Nu m-am jenat niciodată s-o spun şi nu mă jenez nici acum. Kane Bendigo a făcut cunoscută Universitatea Merrimac în cadrul atletismului universitar. El a atins culmea, a fost tipul de atlet la care visează orice antrenor. A fost fără doar şi poate la fel de bun ca Jim Thorpe. Era bun la toate şi pe toate le făcea mai bine decît oricare altul. În cele două etape cît a jucat în selecţionata universităţii pe post de fundaş nu l-a întrecut nimeni. Juca baseball ca Frank Merriwell — sau era Dick ? — oricum, oricare ar fi fost, el juca întocmai ca un supraom. În domeniul atletismului a stabilit recorduri care n-au fost încă doborîte. Era un boxer înnăscut şi nu s-a lăsat pînă nu a luat campionatul universităţii la categoria grea... şi dacă ar fi ajuns în anul al patrulea, eu aş fi pariat pe el pentru campionatul naţional. N-a fost niciodată învins de vreun luptător din cadrul universităţii şi zicea că aceasta i se datora tatălui său... singurul lucru, de altfel, pe care-l datora „bătrînului hain". Dacă vreţi să cercetaţi, o să aflaţi că în 1918 revista *Collier's* îl considera ca fiind cel mai promiţător şi mai complet atlet al universităţilor din Statele Unite, cu toate că pe vremea aceea era în armată...

E adevărat. A părăsit universitatea la mijlocul anului penultim, ca să se înroleze... cred că era în jurul Crăciunului din anul 1917...

. . . . . .

WRIGHTSVILLE Record, 10 octombrie 1918 :

. . . . . .

KANE BENDIGO CÎŞTIGĂ CEA MAI ÎNALTĂ DISTINCŢIE MILITARĂ A NAŢIUNII.

Eroul de la Saint-Mihiel obţine medalia de onoare a Congresului.

. . . . . .

WRIGHTSVILLE Record, 4 septembrie 1919 :

. . . . . .

EROUL SĂRBĂTORIT ;
ANUNŢĂ PLANURI DE VIITOR

Kane Bendigo, eroul din ultimul război care a primit medalia de onoare a Congresului, a fost întîmpinat cu urale la întoarcerea sa în oraşul natal după ce a fost demobilizat din armata Statelor Unite...

După sosire domnul Bendigo a acordat un interviu ziarului *Record* în exclusivitate. Întrebat cu privire la planurile de viitor, domnul Bendigo a răspuns : „Am primit tot felul de oferte să mă reîntorc la universitate şi mai multe oferte ca specialist în diferite domenii ale atletismului, dar am pus capăt acestor activităţi. Voi intra în afaceri, unde pot să cîştig bani buni. Am văzut prea mulţi tineri murind în Franţa, ca să-mi mai irosesc viaţa pe fleacuri sau să lucrez pentru altcineva. Cînd tata a murit în accidentul acela pe şantierul de construcţii, anul trecut, a lăsat în urma lui o avere considerabilă. Cea mai mare parte este pe numele mamei mele vitrege, dar atît ea cît şi fraţii mei au acceptat să mă ocup eu de bani şi eu ştiu ce să fac cu ei. O să fac afaceri de unul singur. Am ceva precis conturat..."

. . . . . .

Extrase din E.Q.'S Digest.

. . . . . .

Între ianuarie 1920 şi noiembrie 1923 K.B. a dat faliment de patru ori. A intrat în industria de echipament sportiv din Wrightsville, încercînd în acelaşi timp să conducă întreprinderea de construcţii a tatălui său. Rezultatul : Ambele au dat faliment. Următoarea sa afacere a constat în preluarea unei fabrici care produce containere metalice. Cu aceasta a întrecut măsura, declarîndu-se falit în ianuarie 1922, după un an şi ceva. După aceea a negociat o afacere prin care prelua atelierul mecanic din Low Village unde se produceau maşini uşoare. În noiembrie 1923 s-a terminat şi cu aceasta. Hiba lui principală, după cîte mi-am putut da seama, părea să fie lăcomia : totdeauna muşca mai mult decît putea mesteca. Făcea mereu planuri grandioase, se întindea mai mult decît îi era pătura şi dădea chix. Ceea ce avea într-adevăr, cum reiese din date, era talentul de a-i fermeca într-o aşa măsură pe oamenii neînduplecaţi şi cu bani din Noua Anglie că deveneau generoşi.

. . . . . .

Remarcaţi paralela istorică : Cam pe vremea cînd King Bendigo era lefter şi discreditat, aparent falit absolut, un bărbat din Germania pe nume Hitler zăcea rănit în închisoare în urma eşecului ambiţiosului său marş asupra München-ului. Amîndoi erau la nadirul carierei lor...

Abel fusese un elev strălucit şi la 17 septembrie 1921 a intrat la Harvard ca bursier. A părăsit Universitatea la sfîrşitul anului al treilea

(iunie 1924). Reţineţi că între noiembrie 1923 şi iunie 1924, Kane îşi lingea rănile comerciale. Totuşi nu era cu totul inactiv, revenise la vechea lui practică a farmecului. Cred că revenise, deoarece atunci cînd Abel a părăsit Harvard-ul, ca să colaboreze cu el în Wrightsville, Kane iniţia un nou proiect cu sprijinul financiar al unor bogătaşi ca : John F. Wright, Richard Glannis Senior, pe vremea aceea tînărul Diedrich Van Horn şi bătrîna doamnă Granjon. Kane a preluat o fabrică abandonată, la periferia oraşului şi s-a apucat să producă lăzi pentru cartuşe pentru marina militară. Abel l-a urmat...

În această perioadă, Judah studia muzica la Conservatorul din Paris...

Doamna Bendigo, mama lui Judah şi Abel, mama vitregă a lui Kane, a murit în 1925...

...a prosperat de la început. Mica uzină a devenit mare şi cea mare s-a transformat în două uzine. Extinderea s-a petrecut incredibil de rapid. Se pare că însuşirile native pentru afaceri ale lui Abel completau perfect farmecul, energia şi ambiţia nemărginită ale lui Kane. Au intrat din ce în ce mai adînc în domeniul armamentului. Cu cît se extindeau mai mult, cu atît mai mic devenea grupul care-i finanţase. Kane a cumpărat pe rînd acţiunile celor care-l sprijiniseră la început. Compania se numea acum Trustul de armament Bendigo (la începutul anilor treizeci numele companiei a fost schimbat pe tăcute în Bodigen) şi Kane, după cîte se părea, era hotărît să devină proprietar exclusiv de fapt şi de drept. Există motive să se creadă că Kane nu a obţinut controlul total fără luptă, întrucît profiturile şi dividendele începuseră să devină considerabile. Am stat de vorbă cu bătrînul judecător Martin, cu Samuel R. Livingston, unul din fiii lui Granjon, şi cu Wolfert Van Horn. Judecătorul îşi aminteşte doar vag despre lupta lui John F. Wright, iar Livingston n-a vrut să vorbească. Van Horn a fost evaziv, dar transparent. M-a convins că Kane a exercitat presiuni asupra lor şi a folosit metode despre care victimele n-au vorbit niciodată din mîndrie. Ţinînd seama de reputaţia lui Wolfert Van Horn ca om de afaceri, aceasta demonstrează genialitate de cea mai proastă calitate...

În 1928 toţi participanţii străini erau excluşi, fraţii Bendigo deţinînd toate acţiunile companiei de bază, care avea pe atunci în activitate şase uzine imense...

29 octombrie 1929 a fost momentul crucial. Kane Bendigo şi-a ridicat fabuloasa lui avere pe ruinele bursei de valori. La începutul lui octombrie îşi vînduse toate acţiunile la cota maximă, după ce cumpărase tot ce putuse la cotă minimă cu un aconto periculos. Crahul l-a făcut multimilionar. Nu se poate stabili în mod exact cît a realizat ; există motive să se creadă că profiturile s-au ridicat la sute de milioane de dolari. Acesta a fost începutul efectiv al imperiului Bendigo. Kane avea 32 de ani, Abel 25 !

Au început să se extindă imediat. Au cumpărat o companie de armament foarte mare şi într-o succesiune rapidă altele mai mici. Acestea, plus ceea ce aveau deja, au devenit nucleul unei organizaţii gigantice atotcuprinzătoare, din care astăzi Trustul de armament Bendigo este doar o parte...

În vara anului 1930 frații Bendigo au părăsit orașul Wrightsville care devenise pentru ei un fel de baltă pentru o balenă. Trebuiau să-și găsească un loc unde să se poată mișca. Au construit un întreg oraș în sudul statului Illinois, un oraș industrial cu 100 000 de locuitori. Birourile principale erau în New York. Au început să-și deschidă filiale în țări străine...

Cîteva din uzinele de început ale lui Bendigo, din Wrightsville, sînt încă în activitate, deși dreptul de proprietate asupra lor este atît de încîlcit încît ar fi nevoie de o armată de experți ca să lămurească lucrurile.

Nu există nici o dovadă că Kane sau Abel Bendigo au mai călcat în Wrightsville din ziua aceea. Doctorul Minikin, care-și amintește de vremurile vechi cu mult mai multă claritate decît de trecutul recent, „crede" că Judah a revenit singur în oraș pentru cîteva zile pe la mijlocul anilor treizeci, dar eu n-am găsit pe nimeni care să-și aducă aminte că l-a văzut, iar o verificare a registrelor de la hotelurile Hollis, Upham House și Kelton a demonstrat că în perioada aceea numele lui nu a fost trecut în nici unul... Mormîntul lui William M. Bendigo din micul cimitir Fidelity este neîngrijit, năpădit de buruieni, aproape distrus. Ellena Wentworth Bendigo e înmormîntată pe parcela familiei Wentworth în cimitirul din Wrightsville...

. . . . . .

22 iunie 1930 : Guverul din Bolivia este răsturnat.
22—27 august 1930 : Idem guvernul peruvian.
6 septembrie 1930 : Idem guvernul din Argentina.
24 octombrie 1930 : Idem guvernul brazilian.

Informație : Între ianuarie și iunie 1930 toate uzinele aparținînd Trustului de armament Bodigen (anul în care s-a produs schimbarea numelui) lucrau în două schimburi. Vînzările se efectuau exclusiv în America de Sud.

. . . . . .

Notă : E limpede, în lumina acestei dovezi și a altora, că Bendigo a asigurat puterea explozivă care a aruncat în aer patru guverne sudamericane în decurs de cinci luni...

Notă : Nu Bendigo a determinat revoluțiile. El pur și simplu le-a făcut posibile...

Notă : Evident, acestea erau lecțiile practice ale lui King Bendigo prin care își încerca mușchii. O problemă minoră... într-una din insurecții au fost doar 3000 de morți...

. . . . . .

2 ianuarie 1931 : Republica Panama învinsă.
1 martie 1931 : O a doua răsturnare a guvernului din Peru.
24 iulie 1931 : Cade regimul existent în Chile.
26 octombrie 1931 : Idem în Paraguay.
3 decembrie 1931 : Idem în Salvador.

. . . . . .

Notă : Încă cinci teste de putere. Ceea ce s-ar putea numi dezvoltarea frumoasă a trupului, cu bicepși și piept care cresc rapid. Aceasta

este însă numai activitatea sportivă, cu meciuri aranjate : acum se pregăteşte să intre în competiţii de prim ordin...

. . . . . .

În 1932 asistăm la consolidare paşnică de perfecţionare şi extindere. Organizaţia este greoaie. Au loc concedieri de personal peste tot. Companiile fuzionează, finanţele sînt consolidate şi redistribuite, punctele slabe întărite, producţia raţionalizată şi noi industrii absorbite. Imperiul lui K.B. se înalţă cu o viteză uluitoare ; în timpurile moderne există un singur precedent, dar nici acesta nu rezistă comparaţiei. Imperiul lui K.B. e un fel de plăsmuire industrială care nu ar putea fi imaginat în romane. Nimănui nu i-ar veni să creadă...

. . . . . .

4 iunie, 1932 : Încă o revoluţie în Chile.

. . . . . .

Aceasta se pare să fi fost rezultatul unei erori de calcul sau excesului de zel al vreunui intermediar grozav al Companiei. Lucrurile au fost remediate de...

30 ianuarie 1933 : Adolf Hitler este numit Cancelarul Germaniei.

Faza de pînă acum a fost doar pregătitoare, acum începe cea atotcuprinzătoare.

Consider că am fost deosebit de norocos descoperindu-l pe căpitanul Mike Bellodgia. Renumitul pilot de cursă lungă a fost angajat de K.B. spre sfîrşitul anului 1932. Avea o singură treabă... să zboare cu King Bendigo. A fost pilotul personal al lui King timp de aproape 13 ani., de fapt pînă puţin după terminarea celui de-al doilea război mondial, cînd Bendigo a fost convins că Bellodgia era prea bătrîn ca să mai poată avea încredere în el.

Bellodgia e şi acum amărît din cauza aceasta, probabil motivul adevărat pentru care mi-a îngăduit să mă uit prin jurnalele sale de însemnări, deşi amîndoi ne-am prefăcut că el crede povestea mea, că eu aş fi acolo în interesul posterităţii. Am zburat în statul Maine, unde locuieşte acum, şi am petrecut cîteva zile cu el. Trebuie să recunosc că trăieşte foarte bine... Bendigo a fost generos cu el pînă la risipă, asigurîndu-l pentru tot restul vieţii din punct de vedere financiar. Bellodgia remarcă sec că merită această existenţă ; zice că niciodată în 13 ani, cît a zburat cu Bendigo în toată lumea, n-a făcut nici o aterizare forţată şi n-a avut nici o defecţiune serioasă la motoare.

Jurnalele căpitanului Bellodgia nu sînt deloc jurnale de însemnări, ci mai degrabă jurnale de bord personale. Se pare că el nu-şi dă seama ce posedă şi eu nu l-am lămurit.

Prin juxtapunerea informaţiilor obţinute de la Bellodgia, referitoare la călătoriile lui Bendigo, a locurilor, datelor şi coincidenţelor cu evenimentele istorice, a fost posibil să-l pun pe Bendigo, cu destulă precizie, în adevărata sa lumină între ascensiunea lui Hitler la putere în Germania şi sfîrşitul celui de-al doilea război mondial...

În 1933, Reichstagul a acordat putere absolută lui Hitler. În ziua următoare, un ziar german, care fusese cel mai puternic organ de propagandă pro nazistă, a fost vîndut unui neamț. King Bendigo fusese proprietarul acestui ziar timp de doi ani. Concluzia este evidentă : Bendigo nu mai avea nevoie de ziar, o dată ce poziția lui Hitler era sigură...

În 14 octombrie 1933, Germania părăsește Liga Națiunilor și se retrage de la Conferința de dezarmare. În zilele de 12, 13, 14 octombrie ale aceluiași an Bendigo a fost la Berlin, petrecîndu-și cea mai mare parte a timpului în biroul Cancelarului. S-a întors la sediul său din New York în noaptea de 14 octombrie...

În 27 aprilie 1934 s-a semnat la Buenos Aires un pact împotriva războiului — asupra căruia se convenise anterior la Conferința pan-americană de la Montevideo — de către Statele Unite și anumite țări din America Centrală și de Sud ; Mexicul și altele îl semnaseră la 10 octombrie 1933. Datele privitoare la călătoriile aeriene ale lui Bendigo în această perioadă sînt edificatoare : se triplaseră la număr. Uzinele de armament Bendigo, răspîndite acum în America de Sud și Europa, lucrau zi și noapte. Atunci, în cursul convorbirilor de pace și al pactelor, Trustul de armament Bodigen desconsidera lumea.

În 15 iunie 1934 Senatul Statelor Unite a ratificat Convenția de la Geneva pentru supravegherea comerțului cu arme, muniție și mijloace de război. Bendigo n-a fost deloc în Washington, D.C. în luna iunie 1934...

La 1 august 1934, a zburat la Berlin unde a rămas aproape trei săptămîni, pînă la 20 august. În timpul celor trei săptămîni a murit președintele Hidemburg, ceea ce a dus la concentrarea funcțiilor prezidențiale și ale cancelarului într-o singură funcție, aceea de cancelar-conducător. Unul din primele acte ale Führer-ului în noua sa calitate oficială a fost să-l decoreze pe Herr Kane Bendigo în cadrul unei ceremonii strict secrete. Bendigo a părăsit Berlinul a doua zi...

În 10 ianuarie 1935, Italia a reluat ostilitățile împotriva Etiopiei. Între 1934 și mijlocul lui 1936 Compania a efectuat transporturi uriașe spre Italia...

În 16 martie 1936, Hitler a denunțat tratatul de la Versailles, a decretat serviciul militar obligatoriu în Germania și a început să mărească armata germană. Doar înainte cu o lună Compania dobîndise încă patru uzine uriașe răspîndite pe o arie largă. În martie 1935, acestea produceau la întreaga lor capacitate...

În 5 iunie 1936, Léon Blum, conducătorul Partidului socialist din Franța, a format primul cabinet din Frontul popular. În decurs de 6 săptămîni a fost introdus un vast program de reforme sociale, inclusiv (în 17 iulie) naționalizarea industriei de armament. Bendigo a fost în mod frecvent în Franța între sfîrșitul lui iulie 1936 și iunie 1937, cînd cabinetul lui Blum a fost forțat să demisioneze. Asocierea vizitelor lui Bendigo în Franța cu date semnificative ca : zădărnicirea complotului revoluționar al cagoularzilor împotriva Republicii, în luna noiembrie ; căderea guvernului Chautemps în martie 1938 ; eșecul celui de-al doilea cabinet al lui Blum în lunile martie-aprilie 1938 și instalarea cabinetului

lui Édouard Daladier demonstrează că de la bun început Bendigo a acționat pentru înfrîngerea Frontului popular și a programului său social și de naționalizare...

În 1937 japonezii au reluat ostilitățile în China. Hitler n-a mai recunoscut vina Germaniei pentru declanșarea războiului, Italia s-a retras din Ligă, războiul civil din Spania s-a dezlănțuit cu mai mare violență. Anul 1937 a fost cel mai bun an pentru Trustul de armament Bodigen...

În 11 martie 1938, trupele lui Hitler au trecut frontiera austriacă. In 29—30 septembrie 1938 a urmat München-ul. Domnul Kane Bendigo, omul neobosit, a fost „forțat" să dezerteze de la grijile împovărătoare ale afacerilor pentru „a se odihni". El și-a luat un concediu de o lună. Luna : septembrie 1938. Locul : Un mic hotel în Phaffenhofen. Phaffenhofen se află la vreo 50 de kilometri de München...

În martie 1939 s-a terminat războiul din Spania. În cadrul unei ceremonii secrete la Madrid, El Caudillo l-a decorat pe señor Kane Bendigo pentru motive nenumite...

Boemia și Moravia... Memel... Lituania... Albania...

August 1939 : Participarea lui Bendigo la evenimentele care au dus la revoluția diplomatică ce a zguduit lumea, pactul germano-sovietic de neagresiune, rămîne obscură. Anumite părți din jurnalele lui Bellodgia sînt deosebit de sugestive. E limpede și unui copil că era în avantajul lui Bendigo să vadă puterea sovietică temporar neutralizată, ca Hitler să se simtă liber pentru a invada Polonia și a risca declarații de război din partea britanicilor și francezilor. La începutul lui august, K.B. a avut mai multe întrevederi cu Hitler și von Ribbentrop și există motive să se creadă că a avut o întîlnire cu Molotov sau a fost prezent la o conferință prezidată de acesta...

1 septembrie 1939 : Polonia. În 3 septembrie primul-ministru Chamberlain a anunțat în Parlament că Marea Britanie se află în stare de război cu Germania : „Hitler poate fi oprit numai prin forță".

King Bendigo i-ar fi putut spune aceasta mai înainte lui Chamberlain...

. . . . . .

Imaginea este precisă și limpede, arătîndu-l pe acest om călărind pe valurile istoriei. Trebuie din nou scos în evidență faptul că Bendigo nu determină evenimentele, el se insinuează în mijlocul lor, schimbîndu-le direcția spre scopurile lui.

Lui îi este indiferent dacă ajunge la putere un Hitler sau un Stalin ; el a făcut afaceri cu amîndoi. Afacerile lui cu sovieticii au fost cu mult mai obscure decît cele cu naziștii, dar numai pentru că nu există date reale la îndemînă. Fără îndoială aceste relații au fost importante și pline de consecințe.

Bendigo nu cunoaște noțiunile de loialitate și obligație morală. Pentru el patriotismul este o stratagemă, nu un ideal. Politica lui este fluidă ; ea merge deodată în toate direcțiile...

. . . . . .

Alte cîteva fragmente din note

. . . . . .

În bombardamentul efectuat asupra orașului Rennes, în 1940, au fost ucise 4500 de persoane. Filantropul Bancroft Wells, conducătorul ce-și propusese ca scop resturarea istoricei catedrale. Domnul Bendigo să accepte funcția de președinte onorific al unui comitet internațional ce-și propusese ca scop restaurarea istoricei catedrale. Domnul Bendigo a acceptat oferta printr-un discurs plin de indignare în care denunța „practicile barbare ale dușmanilor civilizației..."

În 10 mai 1941, Londra a suferit cel mai violent raid aerian din timpul războiului... s-au pierdut 1436 de vieți omenești. King Bendigo a părăsit Londra în ziua de 9 mai cu avionul său personal. *Speculație inevitabilă : A fost informat dinainte ?*

7 decembrie 1941 : Căpitanul Bellodgia înregistrează un fapt rar. Pentru prima și ultima oară de cînd era în slujba lui King Bendigo, Bellodgia a avut privilegiul de a-l vedea pe marele boss beat criță. „Se bătea cu pumnii în piept ca Tarzan în filme... era de-a dreptul jenant și oarecum nepotrivit, gîndindu-mă că președintele Roosevelt tocmai anunțase atacul japonez asupra Pearl-Habor-ului..."

. . . . . .

Am fost curios să aflu — numai pentru a mă edifica asupra caracterului lui — în ce împrejurări a cunoscut-o, a pețit-o și a luat-o de nevastă pe Karla. Perioada de patru zile în Paris, cît i-a făcut curte, mi-a oferit un indiciu, iar Karla îmi dăduse de înțeles că aceasta se petrecuse imediat după război. S-au întîlnit la Paris în 25 iulie 1946 și s-au căsătorit în 29 iulie. În 29 iulie 1946 a început prima conferință de pace după cel de-al doilea război mondial... la Paris.

Cum s-ar zice, între două afaceri.

nes, în 1940, au
lls, conducătorul
Domnul Bendigo
tet internațional
Domnul Bendigo
în care denunța

raid aerian din
- King Bendigo
onal. *Speculație*

ă un fapt rar.
King Bendigo,
beat criță. „Se
dreptul jenant
osevelt tocmai

. . . .
fica asupra ca-
-o și a luat-o
-a făcut curte,
aceasta se pe-
iulie 1946 și
ma conferință

XIV.

INSPECTORUL ÎL ÎMBRĂȚIȘĂ plin de afecțiune.

— Credeam că n-o să te mai întorci, fiule.

— Papa...

— Așteaptă pînă urcăm în mașină. Dinadins am venit cu ea pînă aici, ca să putem fi singuri cîteva minute. După ce urcară în mica mașină de la Reședință, zise : Te-ascult.

— Mai întîi, cum se simte King ?, întrebă Ellery.

— Nu mai stă la pat și după cîte văd parcă n-a avut niciodată nimic. Storm nu-i dă voie să lucreze decît cîteva ore pe zi, așa că o ia încetișor, iar cea mai mare parte a timpului o petrece cu Karla. Ce ai aflat ?

— Toată povestea.

Tatăl său se încruntă.

— E grozav.

— Nu pari încîntat !

— De ce aș fi ? Pentru că ai aflat ce-au făcut în Wrightsville cînd erau copii ? Cum ne ajută asta să scăpăm de pe afurisita asta de insulă ?

— Am aflat totul despre tentativa de omor, zise Ellery. Ce este în spatele ei... și, cred, ceea ce va urma.

Ellery porni mașina.

— Așteaptă !, strigă tatăl.

— Știi unde este King acum ?

— Cînd am plecat, el, Karla și Max stăteau întinși la soare lîngă piscina descoperită. Dar, Ellery...

— Atunci ar fi bine să ne grăbim.

— Ce ai de gînd să faci ?

— Mai întîi să caut ceva. Ceva ce nu sper să găsesc, mormăi Ellery.

. . . . . .

Ellery zăbovi destul de mult timp în fața Reședinței, ca să se asigure că perechea regală mai făcea încă plajă pe marginea piscinei. Nu se apropie de bazin ; îi urmări doar cu privirea din spatele unui boschet, așa că soții Bendigo nu-și dădură seama de prezența lui. Văzu trupul păros al lui Max și capul ca o ghiulea zbenguindu-se în apă. Karla stătea întinsă pe o rogojină de plajă. Pielea ei, de obicei atît de albă, era acum

roșie aurie, de parcă ar fi stat tot timpul la soare. King moțăia într-un șezlong. Era în pantaloni marinărești, fără cămașă, și pe pielea smeadă Ellery văzu cicatricea zbîrlită a rănii care părea complet vindecată.

Luară ascensorul personal pînă la apartamentele familiei Bendigo. Comandantul pazei salută, apoi își strînseră mîinile.

— Am auzit că o să vă întoarceți și că sînteți așteptat, domnule. Înăuntru nu este decît domnul Judah.

— O să trec pe la dînsul peste cîteva minute... Observ că sigiliul de la Camera secretă a fost rupt, domnule Căpitan.

— Da, să trăiți, zise ofițerul stingherit.

— L-a rupt King personal, Ellery. Era furios și tot ce-am reușit să facem a fost să-l convingem că oamenii aceștia nu aveau nici o vină, ci pur și simplu executau niște ordine. A trebuit să restitui boss-ului cheia.

Ellery ridică din umeri și se duse direct la apartamentul lui King . tatăl său îl urmă nerăbdător.

— Cred că aici.

Intrară în camera unde era garderoba lui King.

— Închide ușa, Papa. Ellery privi în jur.

Inspectorul închise ușa și se rezemă de ea.

— Și-acum ?

— Acum facem inventarul, zise Ellery. Tu ești atent să nu-mi scape vreun șifonier, sertar sau raft. Trebuie să facem o treabă serioasă. Se apropie de primul șifonier din stînga intrării și-i deschise ușa. Costume... și iar costume. Pentru dimineață, pentru după-amiază, seară, pentru ceremonii, pentru ocazii obișnuite, pentru cvasiceremonii...

— Trebuie să iau note ?, întrebă tatăl.

— Note mentale... Și așa mai departe. Dar toate costumele. Următorul. Ellery deschise un alt șifonier și își trecu mîna pe rafturi. Haine. Pardesie, paltoane, mantale, paltoane îmblănite, haine de piele... Aici ce-o fi ? Raionul de pălării. Pălării de pîslă, pălării eden, pălării tari, jobenuri de mătase, șepci pentru golf, șepci pentru vînătoare, pentru iaht etc.

— Ce om !

— Nu-i așa ?

— M-am referit la tine, zise tatăl.

— Ah, raionul de încălțăminte. De la piele de lac pînă la bocanci de vînătoare. Ai văzut vreodată așa ceva ? Halate de casă, halate de baie, tot soiul de halate... Și raionul de echipament sportiv ! Jachete de sport, jachete pentru tir, pantaloni marinărești, costum de ski, costume pentru sportul cu iahtul, costume de călărie, de gimnastică, pantaloni strîmți pentru lupte greco-romane, pantofi de tenis...

— I-a scăpat ceva ?, întrebă Inspectorul. N-ar putea purta toate astea nici dacă ar ajunge atît de bătrîn cum mă simt eu acum.

— Cămăși, sute de cămăși, pentru orice ocazii... Rufărie de corp, pijamale... poftim !... șosete... și uită-te la cravatele astea !... Batiste... pulovere... fulare... mănuși... de toate cu toptanul...

— Și eu nu mai întineresc, mormăi Inspectorul.

— Curele, bretele, jartiere, ghetre, butoni de manșetă, butoni de guler, ace de cravată, agrafe de cravată, lanțuri de chei... și portofele.

Papa, vrei să te uiți în sertarul ăsta ? Mă întreb din ce-o fi făcut ăsta ? Dacă asta nu-i piele de elefant...

— Ai scăpat din vedere aceea, zise tatăl.

— Care ? Oh... bastoanele. Nu crezi că sînt în jur de o sută, Papa ? Și dacă ăsta nu-i un baston scobit cu o lamă de sabie, să fiu al... Ia te uită. Încă unul la fel.

— Raftul cu umbrele.

— Și sertarul de sub el. Galoși. Șoșoni. Cizme pînă la șolduri.. am lăsat ceva neverificat ? Ellery se duse la peretele unde stătea tatăl său și apăsă pe un buton. O să ne convingem.

— Bănuiesc că tu știi ce faci, fiule, zise tatăl oftind, pentru că eu habar n-am.

Se auzi o ciocănitură în ușă. Inspectorul se întoarse și o deschise. În prag stătea un bărbat uscățiv îmbrăcat în negru.

— Da, domnule ? Vocea părea neobișnuită.

— Ești valetul regelui ?, întrebă Ellery.

— Da, domnule. Trebuie să vă întreb, domnule...

— Ceea ce se găsește în camera aceasta reprezintă întreaga garderobă a domnului Bendigo ?

— Pe insula Bendigo... da, domnule. Domnule, această cameră este...

— Nu mai există vreun alt loc în incinta Reședinței sau în exteriorul ei unde îi sînt păstrate hainele personale ?

— Pe insulă nu, domnule. O cameră-garderobă similară se găsește la fiecare reședință a domnului Bendigo în Illinois, una la Paris...

— Îți mulțumesc, zise Ellery și, cînd valetul mai zăbovi, adăugă : Asta-i tot. Valetul se retrase fără tragere de inimă.

— Asta-i tot ce vroiam să știm, zise Ellery în timp ce se îndreptau spre apartamentul lui Judah Bendigo.

— Că King are cea mai mare garderobă personală pe partea aceasta a Căii lactee și că toată se găsește în această cameră.

— Da, că el are cea mai mare garderobă personală pe partea aceasta a Căii lactee cu o excepție stranie, răspunse Ellery.

Inspectorul se opri brusc.

— Vrei să spui că există altcineva cu una *mai mare* ?

— Vreau să spun că lipsește ceva.

— Lipsește ceva ! De *acolo* ?

— Papa, în camera aceea nu se găsește ceea ce căutam eu. Nimic. Dar o să ne convingem.

. . . . . .

Judah cînta la pian un preludiu de Bach. Pe pian se găseau o sticlă de Segonzac deschisă și un pahar gol.

Cînd cei doi Queen intrară, Cămașă-albastră se ridică de pe scaun, iar Cămașă-brună se întoarse de la fereastră. Judah nu le acordă nici o atenție. Un fapt oarecum deosebit, nu stătea adus de spate la pian, ci drept, cu pieptul scos în afară, capul dat pe spate, mișcîndu-și mîna de la încheietură în ritmuri frumoase de dans. Ochii deschiși priveau dincolo de corzi la o panoramă vizibilă doar pentru el. Pe frunte i se vedea o cută.

Ajunse la sfîrșitul preludiului. Odată cu ultimul acord mîinile îi căzură, spatele și pieptul i se lăsară, capul i se aplecă înainte, iar el se întinse după o sticlă de coniac.

— Ar trebui să cînți mai des din Bach, zise Ellery.

Judah se întoarse surprins, sări în picioare și le veni, grăbit și plin de bucurie, în întîmpinare.

— Te-ai reîntors, exclamă el. Ți-am simțit lipsa. Poate faci ceva în legătură cu acești doi barbari... am stat de vorbă cu tatăl tău despre asta, dar pur și simplu a rămas indiferent. Știi ce vrea ăsta să cînt ? Offenbach. Judah luă o sticlă și paharul în mîini și începu să-și toarne coniac. Unde ai fost, Ellery ? Nimeni n-a vrut să-mi spună.

— La Wrightsville.

Judah scăpă paharul jos. Sticla îi rămase în mînă doar din instinct. Se uită prostește la covor.

Cămașă-albastră începu să strîngă cioburile.

— Wrightsville. Judah rise ; un rîs care semăna mai mult cu croncănitul unei ciori. Și ce mai face dragul și bătrînul Wrightsville ?

— Judah, vreau să vii cu noi.

— La Wrightsville ?

— La piscina descoperită.

— Domnul Judah nu are voie să părăsească apartamentul, domnule Queen, zise Cămașă-brună de la fereastră.

— Îi dau eu voie. Îmi asum această responsabilitate.

— Va trebui să-l însoțim, domnule.

— Nu.

— Atunci îmi pare rău, domnule, dar noi avem ordine de la rege însuși. Nimeni altcineva nu le poate contramanda.

— Cred că l-ar cam surprinde pe Abel, murmură Inspectorul Queen. În ciuda celor spuse de el, se pare că regele nu mai vrea să aibă alte găuri în piele în afară de cea pe care o are deja.

Ellery se duse la masa de lucru a lui Judah și ridică receptorul.

— Aici e Ellery Queen. Dă-mi legătura cu Abel Bendigo. Oriunde ar fi și orice ar face.

Primi legătura imediat.

— Nu, zise Ellery, din apartamentul lui Judah, domnule Bendigo. Unde sînteți acum ?

— La Ministerul de Interne. Vocea lui Abel suna ciudat. Începusem să cred că ne-ați părăsit.

— Dacă am făcut-o, sînt din nou aici și mai stăpîn pe situație.

— Oh ?

— Domnule Bendigo, vreau să-l scot pe Judah din apartament fără pază. E o problemă personală. Am înțeles că fratele dvs. în persoană a dat ordin să fie ținut închis în apartament. Vreți să ne scăpați de oamenii aceștia ?

Abel tăcu, apoi zise :

— Dați-mi pe unul dintre ei să-i vorbesc.

Ellery întinse receptorul lui Cămașă-brună, care zise :

— Da, domnule Abel ? După o clipă continuă : Dar, domnule Abel, regele însuși... și se opri. Apoi reluă : Dar, domnule Abel... și iarăși se opri și timp de șaizeci de secunde nu mai scoase o vorbă. În cele din urmă rosti : Da, domnule, cu o voce supărată și restitui receptorul lui

Ellery. Îi făcu semn din cap lui Cămașă-albastră care aștepta încruntat. Cei doi polițiști în haine civile părăsiră în grabă încăperea.

— Așa grăit-a Zarathustra, murmură Judah. Și-acum ne îndreptăm spre Armageddon ? Duse sticla la gură și își azvîrli capul pe spate.

— Încă un lucru, domnule Bendigo, zise Ellery în microfon, cu ochii la Judah. Vă rog așteptați-ne imediat la piscina descoperită.

Abel tăcu din nou. Apoi vocea lui de yancheu zise :

— O să fiu acolo.

. . . . . .

La vederea lui Judah, Karla se sperie, King se întunecă la față. Max'l bătu aprig apa ca o focă și ieși din bazin.

Ellery păși în fața lui Judah.

— E în ordine, Max, zise el zîmbind.

— Max ! Bestia aproape goală se domoli la auzul vocii stăpînului, dar nu-și luă căutătura încruntată, peste umărul lui Ellery, de la omulețul firav cu sticla verde. Deci te-ai întors, zise King Bendigo mînios. Ești un client supărător, Queen. Cum i-ai convins pe paznici să ți-l predea pe fratele meu ?

— Abel le-a dat ordin la cererea mea.

Boss-ul ședea nemișcat în șezlong.

— Unde este Abel ?

— O să vină aici într-un minut... Iată-l că vine chiar acum. Figura ușor bondoacă a primului ministru venea în grabă spre el prin grădină. Grupul de lîngă piscină aștepta în tăcere. Karla se ridică în capul oaselor. Se întinse după un halat și se înfășură în el ca și cum o apucase subit frigul. Părul roșu strălucea nervos în lumina soarelui. Judah mai trase o dușcă din sticlă.

— Am venit cît am putut de repede... zise Abel gîfîind.

— Abel, nu înțeleg. Vocea fratelui său era arctică. Știai ordinul meu. Ce ți-a făcut acest individ, te-a hipnotizat ?

Abel se aplecă deasupra șezlongului și foarte serios zise ceva în șoaptă, dar chipul glacial al lui King nu se înmuie. În timp ce asculta, îl privea pe Ellery.

— Totuși, nu înțeleg, Abel.

Abel se îndreptă și atunci se întîmplă un lucru straniu. Pe măsură ce se îndrepta părea că devine mai înalt și pe măsură ce creștea, fața lui prietenoasă părea să se lungească, pînă cînd ajunse aproape înspăimîntătoare. Acum era la fel de rigidă ca fața fratelui său.

Frații se priviră fix cîtva timp.

Deodată King Bendigo sări din șezlong. Tremura.

— O să lămuresc asta mai tîrziu, exclamă el. Acum vreau să știu ce pui la cale, Queen. Ai plecat și-acum te-ai întors. Ce ai aflat ?

— Totul.

— Totul despre ce ?

— Despre ce mă interesează, domnule Bendigo.

— Nu mă impresionează. Ce-i cu glonțul care a fost în mine ? Asta-i ceea ce mă interesează, Queen, și fără să bați cîmpii... vreau ceva precis. Dacă nu ești în stare să-mi spui cum s-au petrecut lucrurile, fă-ți geamantanul, ia-ți tatăl și plecați naibii de pe insula mea. M-am săturat să vă tot văd mutrele pe-aici.

— Sînt fericit să vă pot vorbi despre tentativa de omor, domnule Bendigo. Ellery se duse la marginea bazinului și rămase acolo, cu mîna dreaptă în buzunarul hainei, privind în jos la apă. Karla îl privea fix ; o dată îi aruncă o privire soțului. Abel nu se mai uita la fratele său ; îl urmărea atent pe Ellery.

Judah apucă sticla și-i cuprinse pe toți cu o privire neobișnuit de caldă.

Inspectorul se trase înapoi. Simțea o anumită bucurie. Se opri foarte aproape de Max.

Ellery se întoarse spre King, scoțîndu-și în același timp mîna din buzunar. Micuțul Walther era la el în palmă.

— Aceasta este arma cu care fratele d-voastră a tras prin doi pereți, domnule Bendigo, zise Ellery. Problema e stranie. Eu declar solemn că atunci cînd Judah a ridicat pistolul nu se găsea nici un cartuș în el. Cînd a apăsat pe trăgaci, nu s-a auzit nici o împușcătură. Totuși, testele balistice au dovedit că glonțul pe care doctorul Storm l-a extras din pieptul d-voastră fusese tras din acest pistol și nu din altul. Vreți, vă rog, să-l examinați ?

Boss-ul ascultase nemișcat, dar atent. Se apropie de marginea bazinului și întinse mîna după pistol.

Mîna dreaptă a lui Ellery se mișcă în întîmpinarea celei a lui King care se apropie mai mult. În momentul acela Ellery îi aplică o lovitură puternică într-o parte a gîtului, cu brațul stîng, răsturnîndu-l în bazin. Regele se prăbuși cu un țipăt care fu înăbușit de plescăitul apei.

Ellery se întoarse imediat. Ținea Walther-ul strîns de mîner și degetul pe trăgaci.

— Nu-l ajuta, zise el. L-am încărcat acum cincisprezece minute.

Din spatele lui Max, Inspectorul zise :

— O singură mișcare și te găuresc.

Max rămase nemișcat. Fața crudă îi tremura.

Abel făcea gesturi nefirești spre bazin. Judah nu-și lua ochii de la Ellery. Karla se mișca încoace și încolo în genunchi, întinzîndu-și mîinile spre apă.

— Doamnă Bendigo, trebuie să vă rog să vă îndepărtați de marginea bazinului, zise Ellery.

— Fiule. Vocea Inspectorului sună imperativ.

— Ai grijă de ei, Papa.

Tatăl se trase înapoi : în mînă avea un pistol.

Ellery se reîntoarse spre bazin. Bendigo bătea apa cu brațele, răcnind și înăbușindu-se. Intră sub apă, reapăru imediat și iarăși începu să se scufunde.

Ellery se trînti pe marginea bazinului și își întinse mîinile. Apucă părul celui care se scufunda, dar prada, nu-și dădu nici el seama cum,

se îndepărtă. Apucă o mînă care se străduia să se agațe. De data aceasta îl ținu ferm și după o clipă reuși să-l scoată afară din bazin.

King stătea întins pe burtă, căznindu-se să vomite.

Ellery stătea aplecat asupra lui cu pistolul atîrnînd în mînă. Nu făcea nici o încercare să-l atingă.

După o vreme boss-ul se ridică în patru labe. Respira greoi. Se strădui să se ridice în picioare, se întoarse.

Era de nerecunoscut. Părul care îi rămăsese lui Ellery în mînă plutea în bazin ; pe capul magnatului nu mai rămăseseră decît niște franjuri negre jilave. Ceva i se întîmplase și feței. Obrajii viguroși i se scofîlciseră, iar gura puternică își schimbase forma și conturul. Din colțurile gurii radiau zbîrcituri. Carnea gîtului devenise subit fleșcăită.

Schimbarea însemna mai mult decît pierderea unei peruci sau dinți. Dispăruse din el ceva mult mai vital. Flăcările negre din ochi i se stinseră ; încrederea mîndră care-i ținea burta suptă și umerii drepți dispăruse. Acum nu mai era decît un bătrîn adus de spate, chel și plin de zbîrcituri.

Un bătrîn înfrînt și distrus.

Nu se uită la ei. Soția făcu o mișcare involuntară spre el, plină de milă, dar apoi se opri.

Se îndepărtă de marginea bazinului, împleticindu-se și trecu printre ei tîrîndu-și greoi picioarele. Brațele lungi i se legănau ca niște simple accesorii. Lăsă în urma lui o dîră subțire de apă care începu să se usuce imediat datorită soarelui fierbinte.

Îl urmăriră mergînd prin grădină pînă la intrarea din spate a Reședinței. Nu-și ridică nici măcar o dată privirea din pămînt și nici nu se uită în urmă.

În cele din urmă dispăru.

Max'l scoase un țipăt și o luă la goană prin grădină spre Reședință, călcînd florile și gesticulînd ca un nebun.

Karla se ridică în picioare. Părea ciudat de calmă. Se duse în Abel Bendigo și rămase aproape de el.

Judah Bendigo se duse lîngă ei.

După o clipă, ca și cum unul dintre ei vorbise, se întoarseră toți trei și, cu pas vioi, unul lîngă altul, traversară grădina spre unul din cele cinci brațe ale Reședinței, dispărînd din vederea celor doi Queen.

. . . . . .

— Vrei să-mi spui, zise inspectorul Queen, vrei să-mi spui ce înseamnă toate astea ?

Ellery urmărea cu privirea peruca din bazin care plutea ca un crab negru.

— Știi, Papa, habar n-aveam că poartă perucă. Sau dinți falși. Părea că are o mie de ani.

Inspectorul își cîntări în palmă pistolul.

— Dacă nu-mi spui tot, nu știu ce fac, zise el.

Ellery rîse.

— Nu aici, zise el. Ce-ar fi să facem o plimbare cu mașina.

XV.

ÎN MARELE HOL al Reşedinţei, pe care îl traversară ca să ajungă în curte, se auzea un vuiet supărător ce părea să vină de pretutindeni. Servitorii şi valeţii umblau dintr-o parte într-alta, uşile erau trîntite, paznicii alergau încoace şi încolo. În faţa Reşedinţei, unde îşi lăsaseră maşina, era blocată circulaţia. Un membru înarmat al P.R.P.D. încerca să o descongestioneze şi striga după ajutoare. În cele din urmă se făcu ordine şi vehiculele, cele mai multe camioane, începură să iasă pe porţi. Pe şosea, bară la bară, veneau spre Reşedinţă alte camioane şi maşini.

Inspectorul îşi scoase capul pe geamul maşinii.

— Priveşte pe cer !

Era plin de avioane mari de transport şi de pasageri cu trei motoare. Lucru ciudat, se părea că aterizau tot atîtea cîte decolau. Insula se cutremura din cauza huruitului lor.

— Ce se întîmplă ?

— Poate regele şi-a declarat război lui însuşi, zise Ellery, înaintînd încet cu maşina. Totul vădeşte o mobilizare pregătită serios dinainte, gata de acţiune la o singură apăsare a unui buton.

— În starea în care se află tocmai acum n-ar putea-o face.

Părăseşte şoseaua asta dacă vrei să ajungem undeva. E mai rău decît în Merritt Parkway de ziua muncii *.

De-ndată ce depăşi centura de pădure ce înconjura Reşedinţa, Ellery dădu peste un drum secundar, puţin mai lat decît o potecă de călărie, pe care nu circula nimic. Cînd vîră să intre pe el, auzi în urma lui strigătul invidios al unui şofer de pe un camion.

— Cred că drumul ăsta duce undeva pe faleză, zise Inspectorul. Lîngă port.

— Locul cel mai potrivit pentru o discuţie liniştită.

Cîteva minute mai tîrziu opriră pe marginea falezei. La picioarele lor se întindea portul.

Privelişte ii buimăci. Golful era înţesat de nave de toate lungimile şi tonajele. Crucişătorul Bendigo se retrăsese de la intrarea golfului ; stătea ancorat la o oarecare distanţă în larg, lîngă un crucişător uşor pe care cei doi Queen nu-l văzuseră înainte. Şalupele cu motor,

* Labour Day — Ziua muncii, în prima luni din septembrie.

încărcate cu pasageri, zburau în toate părțile. Turelele cîtorva submarine mari ieșiseră la suprafața apei. Docurile erau pline cu stive de lăzi care erau încărcate într-un ritm furios în calele vaselor. Drumurile care veneau din interiorul insulei păreau poteci de furnici. Din zona portului se înălța un vacarm confuz ce creștea în intensitate cu fiecare clipă care trecea.

— În mod sigur se pregătise totul dinainte pentru ceea ce fac acum, zise Inspectorul mirat. Ce se petrece aici ? Ai vreun amestec în asta ?

— Nu, zise Ellery încet. Nu văd cum aș fi putut avea. Dînd negativ din cap. Ei, vrei să vezi ce-am adus de la Wrightsville ?

— Ce-ai adus ?

— Ellery se întinse la bancheta din spate. Deschise valiza cu care coborîse dimineață din avion. Deasupra lucrurilor sale personale zăcea un voluminos plic de Manila pe care-l luă, apoi se reașeză la loc.

— Iată ce am făcut la Wrightsville, zise el, desfăcînd plicul. N-ar strica să-l citești. Pînă la capăt.

Era un manuscris gros, pe care Inspectorul îl luă aruncînd o privire spre port, apoi îl citi încet, fără să-și mai ia ochii de la el.

Cît timp tatăl citi, Ellery urmări atent ce se petrece în port. În golf amerizase o flotilă de hidroavioane în care se îmbarcau pasageri. Înainte ca Inspectorul să termine de citit, hidroavioanele își luaseră zborul, ieșind din port printr-un canal îngust, eliberat de o formație de șalupe rapide, care evident aparțineau poliției de la traficul portuar.

După ce Inspectorul termină ultima pagină, privi neîncrezător la activitatea frenetică din port.

— Nu mi-am dat seama cîtă putere poate avea... Bănuiesc că totul este adevărat ? zise el brusc.

— Fiecare cuvînt din ce-ai citit, Papa.

— Pentru un nătăfleț ca mine e greu de crezut. E prea... grozav. Dar, fiule. Inspectorul se uită la manuscrisul pe care Ellery îl îndesa la loc în plic. Ai zis...

— Știu ce am zis, îl întrerupse Ellery furios. Aruncă plicul în spatele lui. Și o repet. Tot ceea ce se întîmplă pe această insulă, ca într-un fel de Purgatoriu, își găsește explicația în acest plic. Nu detaliile, nu tertipurile folosite și complotul ! Fondul, motivele.

Ellery scoase din buzunar micul Walther al lui Judah. Îl îndreptă absent, prin parbriz, spre crucișătorul greu și apăsă pe trăgaci. Inspectorul se trase într-o parte. Nu se întîmplă nimic. De fapt, pistolul era gol.

— Să ne gîndim la problema miracolului lui Judah, zise Ellery. În realitate n-a fost nici o problemă. Ceea ce a făcut o problemă din ceea ce s-a întîmplat a fost nu imposibilitatea faptului, ci pozițiile oamenilor implicați. Acelea au fost imposibilitățile... pînă am aflat povestea care a început în 1897, povestea care a demascat oamenii pentru ceea ce au fost și sînt... povestea care se găsește în plic. Atunci oamenii n-au mai fost imposibilități și problema umană — marea problemă — a fost rezolvată.

Inspectorul nu zise nimic. Nu înțelegea, dar știa că va înțelege.

Curînd. Se mai întîmplase de o sută de ori înainte, exact în același fel. Totuși, se minuna pentru a suta oară.

— Mai intîi aspectele fizice ale miracolului lui Judah, zise Ellery, jucîndu-se cu Walther-ul. A fost un miracol foarte simplu. Un om îndreaptă un pistol gol spre un zid masiv şi, la distanţă de două încăperi, printr-un coridor plin cu oameni şi un alt zid chiar mai gros, un alt om se prăbuşeşte pe spate cu un glonţ în piept.

— Cu un pistol gol nu se poate trage un glonţ şi chiar dacă aşa ceva ar fi posibil, glonţul nu ar fi putut intra în cealaltă cameră tras din exterior. Deci nu Judah l-a împuşcat pe King. Nimeni nu l-a împuşcat pe King — Inspectorul tresări — din afara Camerei secrete. Era imposibil din punct de vedere material. King însă a fost împuşcat în timp ce se afla în cameră. L-am văzut cu proprii mei ochi, teafăr, doar cu trei minute şi jumătate înainte de a fi împuşcat. Şi tu l-ai văzut. Noi l-am văzut închizînd uşa care s-a încuiat automat, iar tu ai jurat că uşa n-a mai fost deschisă pînă după miezul nopţii cînd am intrat înăuntru împreună. Singura cale pe care se putea intra sau ieşi din cameră. Concluzia : King a fost împuşcat din interiorul camerei. Nu există o altă posibilitate.

— Decît aceea că această posibilitate a fost imposibilă, remarcă tatăl.

— Nu există o altă posibilitate, repetă Ellery. De aceea, aparenţa imposibilităţii este o iluzie. El a fost împuşcat din interiorul camerei. Aceasta fiind situaţia, doar o singură persoană l-ar fi putut împuşca. In cameră se găseau doar două persoane şi din împrejurările existente rezultă imposibilitatea de a fi fost mai mult de două, mai puţin de două sau două diferite. Cele două persoane, care au intrat şi au rămas în camera aceea şi pe care noi le-am găsit acolo, au fost King şi Karla. E imposibil ca King să se fi împuşcat singur ; n-au fost urme de pulbere pe cămaşă. În concluzie, Karla l-a împuşcat.

— Dar Karla n-avea pistol, zise Inspectorul.

— O altă iluzie. De ce am presupus că ea nu avea pistol ? Pentru că nu l-am găsit. Dar ea l-a împuşcat. Deci noi n-am făcut bine percheziţia. Karla trebuie să fi avut un pistol şi dacă n-a putut fi scos din cameră pînă am intrat noi înăuntru şi l-am găsit pe King inconştient din cauza rănii, atunci mai era încă în cameră cînd am intrat noi.

— Uşa a fost imediat închisă, replică tatăl, şi nimănui nu i s-a îngăduit să plece cît timp am făcut percheziţie, şi am percheziţionat atît încăperea, cît şi pe cine era acolo. Fiecărei persoane i s-a făcut percheziţie corporală înainte de a ieşi pe uşă şi toate lucrurile care au fost scoase din cameră au fost cercetate şi totuşi n-am găsit pistolul. Aceasta este realmente o imposibilitate, Ellery. Asta-i ceea ce m-a nedumerit pe mine. Dacă pistolul era în cameră, de ce nu l-am găsit ?

— Pentru că nu ne-am uitat în locul unde era ascuns.

— Poate nu. Probabil am neglijat vreun lucru.

— Orice a fost... bălmăji Inspectorul. Păcat că King a rupt sigiliul pe care l-ai pus pe uşă. Pînă acum a fost scos din cameră.

— A fost scos din cameră înainte ca eu să sigilez uşa.

— Asta-i chiar imposibil, strigă tatăl. Nici un obiect n-a fost scos afară înainte ca tu să fi sigiliat broasca... pe care noi să nu-l fi cercetat !

— Şi eu aş fi jurat că am controlat tot ce a fost scos afară înainte ca eu să încui şi să sigilez camera. Mai tîrziu însă mi-am amintit de un lucru care a fost scos şi pe care în mod sigur nu l-am cercetat.

— Am percheziționat fiecare ființă care a trecut prin ușa aceea, inclusiv pe rănit, zise furios Inspectorul. Am cercetat trusa medicală a doctorului Storm și fiecare piesă din echipamentul pe care l-a adus înăuntru. Recunoști asta ?

— Da.

— Atunci despre ce vorbești ? Inspectorul își agită brațele. Nimic altceva n-a fost scos afară.

— Ba da, a fost ceva ce nu a fost cercetat. Pistolul a părăsit camera în acel lucru.

— Ce lucru ?

— Sticla de coniac Segonzac pe care Judah a scos-o din clasor în timp ce noi ne aflam în cameră.

. . . . . .

Inspectorul Queen era uluit.

— Pistolul a fost scos afară ascuns într-o sticlă de coniac ? Un pistol ? Într-o sticlă ? Ți-a plecat mintea cu sorcova ? Presupun că i-a dat drumul în jos pe gîtul sticlei... garda trăgaciului, mînerul și toate celelalte ! Ce ți s-a întîmplat ? În plus, sticla era absolut neîncepută. Tu însuți ai rupt eticheta de impozit și ștampila de ceară și ai scos dopul cu un tirbușon !

— Așa e, zise Ellery. Asta m-a păcălit, ceea ce de fapt se urmărise. Indiferent ce speculații ai face, situația rămîne aceasta : în cameră a existat un pistol și acel pistol a fost scos din cameră. Singurul lucru care a părăsit camera fără să fie controlat a fost sticla de coniac a lui Judah, deci pistolul a părăsit camera în sticla de coniac a lui Judah. Dacă acceptăm acest fapt, așa cum trebuie...

— Să-l acceptăm !, bombăni tatăl. Cum poate accepta o imposibilitate ? Ai reușit s-o scoți la capăt cu două imposibilități ca pînă la urmă să... te împotmolești, cu ajutorul lui Dumnezeu, într-o a treia.

— Dacă accepți acest fapt, atunci nu poate fi imposibil ca sticla să fie mijloc de transport, dimpotrivă, trebuie să fie posibil. Cum poate fi ascuns un pistol într-o sticlă ? Ei bine, hai să ne uităm la o sticlă Segonzac. Ellery se întinse din nou spre valiză și scoase o sticlă ce le era cunoscută.

— Am luat exemplarul ăsta cu mine în călătorie, ca să-mi amintesc mereu de îngustimea mea de minte. Întrucît sticlele Segonzac au aceeași formă și mărime, aceasta ne va servi ca model pentru cea pe care Judah a dosit-o în Camera secretă.

— E adevărat, are gîtul obișnuit — de fapt, gîtul este subțire. Deci pistolul nu putea fi introdus prin gură și gît, așa după cum tu ai remarcat foarte corect. *Ea are însă un fund larg... sticlele Segonzac au formă de clopot.* Și Walther-ul acesta calibrul 25, cu care s-a tras — potrivit testelor balistice — cît e de mare ? Dimpotrivă, este absurd de mic. Țeava are lungimea doar de un inci. *Lungimea totală a pistolului de-abia atinge patru inci.* Mai adaugă la lățimea fundului sticlei și la micimea armei fericitul fapt că sticlele Segonzac au o culoare verde închis — *atît de închis că sînt opace* — și imposibilitatea dispare, lăsînd loc unui simplu răspuns.

Ellery puse sticla la o parte.

— Sticla pe care Judah a scos-o din clasor în noaptea aceea a fost special făcută, Papa. Avea un fund fals. Probabil fundul fals a fost căptușit cu vată sau catifea sau un alt material care amortizează sunetul. Fundul fals al unei sticle opace ar ascunde cu ușurință Walther-ul privirilor, iar căptușeala ar amortiza orice zgomot care l-ar putea trăda conținutul urechilor, cînd ar fi ținută în mînă sau mutată dintr-o parte într-alta. Toate acestea într-o sticlă, cu timbru de impozit contrafăcut, îmbuteliată și sigilată de un expert, au creat iluzia.

— Ea l-a împușcat... el a scos sticla din sertar, zise Inspectorul. ...Karla și Judah au lucrat împreună !

Ellery încuviință din cap, privind la activitatea frenetică din port.

— Fiecare a avut un rol stabilit dinainte. Judah a scris și a trimis scrisorile de amenințare, iar cu un talent actoricesc deosebit a interpretat scena în care a ochit și a apăsat solemn pe trăgaciul unui pistol gol... un pistol despre a cărui existență a avut grijă să-mi atragă atenția dinainte. În Camera secretă, unde urma să aibă loc împușcarea, Karla a apăsat pe trăgaciul adevăratului pistol ucigător — și în starea ei de nervozitate a făcut treaba de mîntuială — a ascuns pistolul în fundul fals al sticlei pregătite, a pus sticla la loc în clasor, apoi a leșinat. Au lucrat în totală complicitate.

— O clipă, zise tatăl. King a fost împușcat cu pistolul lui Judah — pistolul pe care tu l-ai luat de pe masa de lucru a lui Judah după ce s-a tras — pistolul pe care-l ai în mînă chiar acum. Acesta e un fapt confirmat de testele balistice. Dar acest pistol a fost în biroul lui Judah ! Cum putea Karla să-l împuște pe King cu un pistol care nu a fost niciodată în Camera secretă ?

— Gîndește-te la împușcătura reală a lui King, replică Ellery. Karla trage în timp ce soțul ei e absorbit de ceea ce face. Rănit, el își pierde cunoștința înainte de a putea vedea cine l-a împușcat. Karla ascunde arma crimei în fundul fals al sticlei și după ce noi toți intrăm în cameră, Judah scoate sticla din sertar, îmi dă voie să i-o deschid... un act temerar... bea din ea... și mai tîrziu sticla e scoasă *afară* din cameră sub ochii noștri.

— Amintește-ți, după ce toți ceilalți au plecat, noi doi am rămas în cameră ca să căutăm încă o dată pistolul care nu mai era acolo. Rămînerea noastră în urmă i-a oferit persoanei care-l scosese afară din cameră în sticlă posibilitatea de a traversa coridorul, de a intra în biroul lui Judah, de a închide ușa, de a scoate pistolul din fundul fals al sticlei, de a scoate orice alt cartuș din el... și apoi de a pune *acel* pistol, cel cu care fusese împușcat King, pe masa de lucru a acestuia, ca să-l găsim noi mai tîrziu ! Pistolul cu care Judah s-a prefăcut că trage la miezul nopții — mereu gol — a fost îndepărtat. Cînd noi ne-am întors în biroul

lui Judah, după ce am făcut ultima percheziție în Camera secretă și-am încuiat și sigilat ușa, schimbul fusese deja efectuat. Pistolul pe care l-am luat de pe masa de lucru a lui Judah nu mai era același cu care Judah se prefăcuse că trage la miezul nopții... *era cel cu care Karla îl împușcase pe King în cealaltă cameră.*

— Pistoale identice...

— Aparent doar. Le-a fost destul de ușor să facă rost de o pereche de pistoale de aceeași fabricație, tip și calibru, pe ale căror mânere au cioplit aceeași urmă de ciobitură. Nu puteau însă induce în eroare balistica în ceea ce privește mecanismele interioare ale celor două pistoale și ei știau că vom face teste de laborator De aceea trebuiau să fie două pistoale identice : ca să poată fi schimbate după ce se va trage, ca pistolul cu care s-a comis să fie pus în locul celui schimbat, desăvîrșind prin aceasta iluzia unui singur pistol și în consecință a unei crime imposibile.

— Dar de ce ?, strigă Inspectorul. De ce vroiau să pară o crimă imposibilă ?

— Pentru că o crimă imposibilă, o crimă care „n-ar fi putut" fi comisă, chiar dacă un om a fost împușcat într-o situație imposibilă, zise Ellery sec, ar scuti criminalii de arestare sau cel puțin de urmărire judiciară. Dacă se demonstrează că pistolul pe care l-am găsit afară din cameră a fost cel cu care s-a tras în King în cameră — cînd era imposibil ca pistolul cu care s-a tras în cameră să fie scos afară ! — atunci nici Judah dinafară, nici Karla dinăuntru n-ar putea fi urmăriți pentru ceea ce s-a întîmplat. Ar putea fi bănuiți, s-ar putea face speculații, dar dacă nu s-ar putea demonstra cum s-au desfășurat evenimentele, ei ar fi în afara pericolului.

Ellery lovea ușor volanul cu pistolul, privind încruntat la activitatea din port.

— Mă întreb, începu el, dacă King mobilizează...

Tatăl său însă nu asculta.

— Karla a pus pistolul în sticlă, Judah a scos sticla din sertar... Dacă nu țin minte să-l fi văzut pe *Judah* scoțind sticla din cameră. Și nici pe Karla. A scos-o...

Se uită la Ellery nedumerit.

— Abel, zise Ellery absent. Abel care și-a ieșit din fire, l-a înșfăcat pe Judah de guler, a ținut un discurs emoționant de cabotin... a smuls sticla de Segonzac din mîna lui Judah *și a părăsit camera cu ea.* Deci Abel este cel care a traversat coridorul și a schimbat pistoalele în biroul lui Judah. Da, Papa, și Abel a fost în complot. Și-acum înțelegi de ce Abel ne-a adus aici și ne ține în continuare pentru ceea ce părea o sarcină neînsemnată. Misiunea noastră a fost pur și simplu să fim martorii unei crime „imposibile" — ca reprezentanți ai luumii dinafară — ca mai tîrziu să putem depune mărturie pentru faptele care par să-i disculpe pe Judah și Karla.

XVI.

INSPECTORUL QUEEN tăcea.

— Toţi sînt viriţi în astă, zise Ellery, privind încă încruntat spre port. Judah, Karla, Abel. Soţia şi amîndoi fraţii. Conspirînd ca să-l omoare pe marele King — un asasinat în tradiţia istorică confirmată. Abel, conducătorul, ceilalţi doi acţionînd sub ordinele lui.

— Da, cred că Abel i-a condus, zise Inspectorul. Judah este un sentimental, iar Karla n-ar fi în stare să conceapă un asemenea plan. Abel este creierul.

Ellery încuviinţă din cap.

— Şi unul eminent. Un om care s-a călăuzit totdeauna după cap. Care-l călăuzeşte pe fratele său King.

— Ce ?, zise tatăl.

— Am avut o asemenea dovadă de îndată ce am ajuns pe insulă, Papa. Bineînţeles, dacă aveam minte ca să o înţelegem. Abel ne-a lăsat în camera de primire cît timp a stat de vorbă cu King în biroul acestuia. Am auzit ce s-a petrecut acolo... Accentul sud-american al domnului ministru de război l-a făcut pe King să urle de furie ; era cît pe-aci să rateze o afacere delicată. Şi deodată, King a încetat să mai răcnească şi i-a zis lui Abel : „Da, Abel. Ce este ?" şi Abel fie i-a şoptit ceva, fie i-a dat un bilet. King s-a îmblînzit imediat. L-a tratat pe domnul ministru de război cum se cuvine şi domnul ministru a plecat cu două iahturi în buzunar, iar Trustul Bodigen a devenit proprietarul uzinelor Guerrerra.

Cîteva minute mai tîrziu, King a încurcat din nou lucrurile, cu foarte calmul Monsieur ministru al apărării. Monsieur ministru era stană de piatră ; el cere să fie trimis înapoi în ţară. „Ce este, Abel ?" întreabă King şi, după discuţie în şoaptă cu Abel, King încheie din nou o afacere splendidă, asigurîndu-i Companiei un alt contract de armament. Cînd Abel tace, King urlă şi face gafe. Cînd Abel vorbeşte în şoaptă, King devine un negociator de cel mai înalt nivel.

Ellery privi atent la agitația și fierberea din golf.

— Gîndește la însemnările mele, Papa. Între 1919 și 1924, Kane Bendigo — navigînd singur, cum s-ar zice — naufragiază de trei ori. Asta fără să punem la socoteală întreprinderea întemeiată de tatăl său, pe care Kane o lichidează într-un timp record. După aceea, susținut de un grup din Wrightsville hipnotizat de personalitatea sa, pornește prima uzină de armament și în cel mai scurt timp ajunge în stare să intre în concurență. A început această afacere singur ? Oh, nu. Abel a părăsit colegiul ca să-l ajute... Abel la vîrsta de douăzeci de ani ! De atunci King s-a ridicat, s-a întins și a devenit important ; Abel a rămas mereu alături de el.

King știe ce vrea. A știut întotdeauna. El poate stabili scopurile, dar nu e în stare să conceapă planurile și să execute mișcările necesare pentru a le atinge. Abel a făcut munca efectivă, a realizat miracole industriale în spatele fațadei strălucitoare și plauzibile a lui King. Fără Abel, King ar fi fost un om cu idei grandioase care n-ar fi putut conduce cu succes nici măcar un chioșc de ziare. Cu Abel, el a devenit cel mai puternic om din lume.

Inspectorul dădea din cap în semn negativ.

— Și, totuși, eu nu pricep, Ellery. Accept că Judah și Karla s-ar putea întoarce împotriva lui Bendigo. Karla e o ființă cumsecade, în ciuda originii ei. *A aflat adevărul despre bărbatul cu care s-a căsătorit*, cît de nebun este după putere... poate a aflat o mulțime de lucruri despre planurile lui, pe care noi nu le cunoaștem. Judah este un artist dezamăgit, un om cu un profund sentiment față de oameni și consideră că fratele său este cel mai mare asasin în masă din istorie.. nu a zis așa ? Atît Judah cît și Karla sînt înlănțuiți de această insulă de coșmar, trebuind să suporte mirosurile emanate de blestematele acestea de uzine atomice și de armament...

— Pe acești doi îi înțeleg. Dar Abel e un partener activ la toată afacerea asta de douăzeci de ani, Ellery ! Tu însuți zici că totul se datorează lui. Ai putea zice că el a pus la cale moartea lui King din ambiție personală. Dar eu nu văd așa lucrurile. Un om ca Abel totdeauna preferă să se țină în umbră. Lui îi face plăcere să tragă sforile și să se ascundă în spatele celui din față.

— Și însemnările acestea ale tale... Nu poți avea nici o îndoială după ce le citești că Abel îl venerează pe fratele său King de cînd erau copii în Wrightsville. Cînd Abel avea șapte și Kane i-a salvat viața în vîltoarea aceea. Inspectorul dădu din nou negativ din cap. Nu merge, Ellery. Nu ține.

— Ba merge și ține, zise Ellery. Tocmai datorită acestui incident cînd i s-a salvat viața.

— Ce vrei să spui ? Tatăl îl privi fix.

— Îți amintești de ziua în care am fost în sala de gimnastică, atunci cînd King a găsit cea de-a patra scrisoare a lui Judah într-una din mănușile lui de box și s-a înfuriat atît de tare că a alunecat pe gresia de la marginea bazinului și a căzut în apă ?

— Da.

— Nu te-a izbit nimic deosebit, Papa ? Faptul că s-a scufundat, că s-a mișcat anevoie în apă și că s-a bîlbîit ? Că a trebuit să fie tras afară din apă ? Incidentul mi s-a fixat în mine. M-a neliniștit.

— Apoi, în Wrightsville, continuă Ellery, am aflat detalii despre isprăvile lui atletice din tinerețe. Era un atlet complet și a practicat aproape toate sporturile. Fotbalul. Baseball-ul. Boxul. Luptele. Atletismul de pistă. Nu i-am întîlnit însă niciodată numele în legătură cu înotul.

— Dar... începu tatăl nedumerit.

— Astăzi i-am făcut inventarul garderobei. Sînt duzini de tot felul de articole de îmbrăcăminte bărbătească. În afară de unul, care ar fi trebuit să fie acolo — judecînd după cantitățile existente din alte domenii — de asemenea cu duzinele. *Totuși, nu era nici măcar un singur slip, nici un costum de baie și nici un accesoriu pentru înot.*

— De aceea l-ai îmbrîncit în bazin !

— Ca o ultimă verificare, zise Ellery, încuviințînd din cap. Și era cît pe-aci să se înece. S-ar fi înecat dacă nu l-aș fi tras afară. Iată ce e în spatele motivului lui Abel, Papa : *King nu știe să înoate.*

— Dar... cupa aceea de argint acordată lui „Kane Bendigo" pentru polo pe apă ! Ai încercat vreodată să joci polo pe apă fără să știi să înoți ? *Trebuie* să poată înota !

— „Kane Bendigo" a fost regravat. Chiar Karla ne-a explicat că numele lui original a fost C-a-i-n și că el și l-a schimbat în K-a-n-e. Întrucît cîștigase trofeul pentru polo pe apă, pe cînd avea numele său inițial, a dat mai tîrziu cupa ca să-i fie schimbat în K-a-n-e. Ea ne-a spus că știa aceasta din relatările lui, Papa. Am avut de două ori dovada, de cînd sîntem pe Insula Bendigo, că omul nu știe să înoate. Așa că și-a mințit soția cu privire la motivul care l-a făcut să-și graveze din nou numele pe trofeul acela. Nu putea fi al lui. Fusese acordat altcuiva, iar Kane n-a fost regravat din Cain, ci din alt nume.

— Omul acesta cu păr fals, dinți falși și chip contrafăcut trăiește într-o minciună de patruzeci de ani, pentru că dacă el nu poate înota acum, n-a putut înota nici în 1911. *Odată ce ai învățat să înoți, nu mai uiți niciodată.*

— Atunci nu a fost King cel care a sărit în vîltoarea aceea ca să-l salveze pe Abel de la înec. Cine putea fi ? Acolo nu erau decît cei trei

frați și Abel a fost victima. Deci cel care l-a salvat pe Abel nu putea fi decît Judah. Noi știm că Judah poate înota... l-am văzut în piscina acoperită în ziua cînd King a căzut din întîmplare în apă.

— Judah i-a salvat lui Abel viața, zise Inspectorul încet, *iar King și-a atribuit lui acest merit.*

Ellery încuviință din cap, ținînd în mînă un chibrit aprins. Pufăi din pipă și aruncă chibritul afară pe geam. Explicația e simplă. Din fișa școlară rezultă că, chiar ca băiat de paisprezece ani, Kane avea o fire dominatoare și era lipsit de scrupule. Întrucît Judah era un băiat sensibil și timid, mai tînăr și mai slab din punct de vedere fizic, și putea fi intimidat ca să-și țină gura, Kane și-a atribuit în mod deliberat rolul de salvator al lui Abel. A primit pentru aceasta o medalie... a ținut chiar un mic și surprinzător discurs, ți-l amintești, zicînd cu modestie că nu *merita* cu adevărat medalia, deoarece oricine ar fi făcut același lucru. Și Kane — ca rege — și-a atribuit meritul, a furat locul principal de pe scenă, fiind de-atunci o persoană importantă. În toate domeniile. Incidentul acela din 1911 pune în adevărata lumină pe fiecare din cei trei frați Bendigo.

— Să-l luăm pe King. În sinea sa e un fricos. Așa a fost probabil și așa a rămas. Se teme de apă ca de moarte... un băiat care a excelat în atîtea sporturi și totuși n-a participat la unul din cele mai obișnuite, înotul. A avut probabil un motiv psihologic puternic ca să nu-l învețe... El știe adevărul despre sine. El știe că nu e erou, că în realitate este o ființă umană inferioară. Întreaga sa dezvoltare ulterioară s-a conturat o dată cu întîmplarea aceea, cînd s-a proclamat în mod public înotător erou și ceea ce l-a împins s-o facă a fost, probabil, teama de apă. Trebuia să reprime acel adevăr dezgustător atît în el însuși cît și față de lume și, ca să facă aceasta, și-a dezvoltat o personalitate îngrozitor de agresivă. În cele din urmă și-a dirijat agresivitatea pe căi grandioase și, cu ajutorul lui Abel la realizarea scopurilor sale megalomane, a devenit puterea incredibilă care este astăzi.

— Și Abel, murmură Inspectorul, a făcut totul din recunoștință.

— Întocmai. Abel era inconștient cînd a fost tras afară din apă; el n-a văzut cine l-a salvat. Era copil și, bineînțeles, a crezut povestea pe care i-a spus-o fratele său erou. În toți acești patruzeci de ani Abel a crezut că își datorează viața lui King, așa că și-a devotat-o salvatorului său.

— Și Judah, zise Ellery, Judah a fost bătut și terorizat ca să-și țină gura... Judah care ajunsese la vîrsta de doisprezece ani copleșit de povara numelui său de Iudas și de cruzimea colegilor de școală ca să nu-l mai pomenim pe tatăl său. Judah nu se putea bate cu fratele său care era voinic. El nu îndrăznea să spună adevărul. El putea doar urmări cum

meritul ce-i aparţinea lui se revărsa asupra fanfaronului lipsit de scrupule care i-l furase. Exista un singur loc în care Judah se putea retrage, în sine însuşi. Ca să complice lucrurile — dovada se găseşte în aceste însemnări — Judah a fost totdeauna un fel de masochist. În sinea sa îi plăcea rolul de martir... Pentru un asemenea om nu putea exista decît un singur port... unde, de altfel, a şi debarcat. În fundul unei sticle. El bea din acelaşi motiv pentru care beau cei mai mulţi alcoolici. E o cale de a-şi suporta nefericirea.

— Mă întreb cum a aflat Abel...

— Întrebarea nu e cum a aflat, ci că i-a trebuit atît de mult timp ca să afle. Pare de necrezut că Abel a trăit şi a lucrat atîţia ani alături de King şi nu a aflat un lucru atît de simplu că fratele său nu ştie să înoate. Dar nu e chiar atît de necrezut pe cum pare.. În mintea lui Abel acest subiect se află într-o zonă de umbră. El *ştie*, de la vîrsta de şapte ani — i s-a imprimat în creier printr-o experienţă traumatizantă de mare intensitate — că King ştie să înoate, iar King s-a învăluit într-un mod inteligent într-o perdea de fum. Ce ne-a spus Karla ? Că în afară de lupte şi box cu Max, *King nu prea practică alte sporturi*. Ei duc o viaţă incredibil de plină, iar Abel nu e tipul de om pasionat de sport.

— Atunci Abel a aflat...

— Sau i-a spus Judah care e mai mult beat decît treaz, zise Ellery, încuviinţînd din cap. Tot ceea ce i-a rămas lui Abel de făcut era să provoace un incident prin care să se convingă, aşa cum am făcut eu astăzi... şi totul i s-a lămurit. Imediat. Să-ţi venerezi fratele patruzeci de ani, să-i dedici întreaga-ţi viaţă şi brusc să afli că venerezi un impostor... mai rău, un şarlatan. ...Este o experienţă devastatoare. Dacă cultul lui Abel pentru King îl orbise la greşelile lui King, aflarea acestui adevăr i-a deschis imediat ochii. Astfel Abel a conceput noi planuri. Primele planuri despre care King nu mai ştia.

Ellery se opri din vorbă şi o vreme rămaseră amîndoi tăcuţi, urmărind ceea ce se petrecea în port. Şalupele brăzdau apa încoace şi încolo, vapoarele erau încărcate, maşinile şi camioanele se revărsau de pe faleză, vasele ieşeau în larg, avioanele aterizau goale şi decolau pline...

— Ce naiba *are de gînd* să facă ?, zise Ellery în cele din urmă. Papa, parcă ar fi vorba de evacuarea întregii insule.

— Mă întreb unde este el...

— Cine ?

— Maiestatea sa. Crezi că e singur ?

— De ce ?

— Dacă e singur, zise Inspectorul, nu e în prea mare siguranţă.

— Ba da, zise Ellery posomorît. L-ai văzut pe Max mergînd după el. Din noaptea tentativei nu l-a mai scăpat din ochi pe King. Ar trebui să-l ucidă mai întîi pe Max.

— Şi-atunci ?, întrebă Inspectorul.

Ellery îl privi fix, apoi învîrti cheia în contact şi demară.

XVII.

STRĂJILE din holul apartamentelor familiei dispăruseră.

Coridoarele erau pustii.

— Sînt probabil la Ministerul de Interne, zise Inspectorul.

— Nu, zise Ellery, nu. Dacă s-a întîmplat ceva, s-a întîmplat aici!

Deschiseră ușa și intrară. Nu se vedea nici un valet și totul era în dezordine.

— Max!, strigă Inspectorul.

Ellery alerga deja spre apartamentul personal al lui King. Cînd Inspectorul îl ajunse din urmă, el era la ușa dormitorului *somptuos* și se uita înăuntru.

— Max nu e... începu Inspectorul, apoi se opri.

King Bendigo zăcea întins pe pat, cu capul pe pernă și ochii deschiși fixați pe baldachin.

Nici urmă de Max.

Stăpînul Insulei Bendigo era îmbrăcat așa cum îl văzuseră ultima dată, cu pantalonii marinărești încă uzi, cu pantofii de sport mustind de apă și cu pieptul gol. Pe obrazul drept în diagonală se prelingeau trei șuvițe de sînge, care porneau dintr-o gaură în tîmpla dreaptă. Gaura era pîrlită, iar în jurul ei carnea era impregnată cu praf de pușcă.

În mîna dreaptă, care zăcea pe pat, paralel cu trupul, ținea strîns un revolver cu mîner nichelat.

Arătătorul mai era încă pe trăgaci.

. . . . . .

— Pistol de damă calibrul 22/32 zise Inspectorul, trecîndu-l dintr-o mînă într-alta. S-a tras un singur cartuș. Pare a fi sinucidere...

— Crezi?, mormăi Ellery.

— ...numai dacă ești orb. Uită-te la unghiul rănii, de la punctul de *intrare pînă la cel de ieșire, Ellery. Traiectoria glonțului a fost categoric* înclinată. Dacă King s-ar fi sinucis, ar *fi* trebuit să țină pistolul cu *vîrful* în jos... adică deasupra capului. Ca să apese pe trăgaci dintr-o asemenea poziție și să facă o asemenea rană, ar fi trebuit *să-și* îndoaie *degetul mare* după el. Cu arătătorul este imposibil din punct de vedere fizic.

Ellery încuviință din cap, dar nu ca și cum ar fi ascultat.

— Deci, după toate cele ce s-au întîmplat — oraganizarea, păcăleala — ceva iarăși n-a mers bine, zise în șoaptă. În graba lui, Abel a scăpat

din vedere unghiul traiectoriei glonțului. Mă întreb cum i-a făcut de petrecanie lui Max.

— Hai să mergem să-l întrebăm, zise Inspectorul.

. . . . . .

Îl găsiră pe Abel în biroul lui King Bendigo, împreună cu Judah și Karla.

Era acolo și colonelul Spring, pe care în primul moment nu-l recunoscură ; era îmbrăcat într-un costum civil șifonat ce nu-i venea de loc bine. Dar numai în primul moment. Își ridică mîna cu o țigară maro și făcu o remarcă răutăcioasă pe un ton indolent. Conducea activitatea **febrilă a unui grup de oameni**, de asemenea îmbrăcați în haine civile. Oamenii aceștia intrau și ieșeau grăbiți de sub arcadele în care se găsea seiful, lîngă masa de lucru neagră. Intrau cu mîinile goale și ieșeau cu ele încărcate de documente, lăzi cu bani și cutii sigilate în care puteau fi pietre prețioase.

Seiful era aproape gol.

Judah era înfofolit într-un pardesiu ; părea că-i este frig. Karla purta costum și un pardesiu lung de lînă. Fața îi era umflată și roșie.

Abel Bendigo cotrobăia prin sertarele mesei de lucru a fratelui său mort. Alături stătea tăcut un bărbat care ținea în mîini o valiză deschisă. Abel arunca hîrtii în ea.

Colonelul și oamenii săi nu le acordară nici o atenție celor doi Queen, dar soția și frații își ridicară brusc privirile. Abel se ridică apoi de la masa de lucru, făcu un semn bărbatului de lîngă el, după care acesta închise și încuie valiza, vîrî cheia în buzunar și ieși cu ea afară, pe lîngă cei doi Queen.

— Noi aproape am terminat, îi spuse colonelul primului-ministru.

— Bine, Spring.

Oamenii părăsiră biroul cu ultimele poveri. Colonelul Spring îi urmă, aprinzîndu-și o altă *cigarillo*. Cînd se apropie de cei doi Queen, își ridică privirea, zîmbi, își desfăcu brațele într-un gest fermecător, înălță din umeri și trecu mai departe.

— Plecați ? întrebă Ellery.

— Da, răspunse Abel.

— Se pare că plecați definitiv, domnule Bendigo. În seama cui lăs.' insula ? întrebă Inspectorul.

— Mai bine v-ați face și **d-voastră bagajele**, zise Abel. Noi plecăm peste cîteva minute.

— Nu înainte de a-mi răspunde la cîteva întrebări, domnule Bendigo ! **Unde este Max ?**

— Max'l ? Abel părea preocupat. Realmente nu știu, Inspectore. A dispărut, cînd a început evacuarea. Am trimis oameni să-l caute. Sper, bineînțeles, că o să-l găsească înainte ca noi să părăsim insula.

Inspectorul își mișcă falca.

Ellery stătea tăcut lîngă el.

— Și unde ați fost d-voastră, doamnă Bendigo, și fratele d-voastră Judah după ce ați plecat de la piscină ?, întrebă nervos Inspectorul.

Privirea lui Abel nu șovăi.

— Toți trei, repet, Inspectore, toți trei am venit direct la Ministerul de Interne și de-atunci sîntem împreună aici. Nu-i așa, Karla ?

— Ba da, răspunse Karla.

— Nu-i așa, Judah ?

— Ba da, zise Judah.

— Presupun că n-ați părăsit această cameră, nici unul ?, zise Inspectorul.

Toți trei dădură din cap în semn că nu.

— Cînd au ajuns aici colonelul Spring și oamenii lui ?

— Doar acum cîteva minute, zise Abel cu un ușor zîmbet. Dar aceasta n-are nici-o importanță, nu-i așa, Inspectore Queen ? Fiecare dintre noi garantează pentru celălalt.

Inspectorul tăcu, apoi zise :

— Într-adevăr, nu cred că mai are vreo importanță dacă garantați unul pentru celălalt. Apropo, condoleanțele mele.

— Condoleanțe ?, întrebă Abel.

— Îmi pare rău, domnule Bendigo. Credeam că știți că fratele d-voastră King e mort.

Karla își întoarse capul spre perete și rămase așa.

Judah scoase un bidonaș din pardesiu și-i deșurubă capacul.

— Știm, zise Abel. Nu eram sigur că d-voastră știți. Am fost informați despre moartea fratelui meu... acum cîteva minute. Mi s-a spus că și-a luat singur viața.

— A fost ucis, zise Ellery.

Se priviră fix unul pe celălalt timp îndelungat.

În cele din urmă Abel zise :

— Dacă ar fi timp pentru cercetări... Dar bineînțeles, nu este, domnule Queen. Înțelegeți ?

Ellery nu răspunse.

Abel ocoli masa de lucru a lui King Bendigo și își luă cu delicatețe cumnata de braț.

— Hai, Judah.

— Aveți de gînd să vă lăsați fratele acolo... începu Inspectorul.

— Fratele meu, zise Abel, sub privirea căruia Inspectorul simți cum se crispează, va fi înmormîntat cum se cuvine.

. . . . . .

O JUMĂTATE DE ORĂ mai tîrziu tatăl și fiul erau, cu tot bagajul, într-o șalupă care traversa zgomotos golful. În fața lor înainta cu viteză o șalupă mai mare, cu cei doi frați Bendigo și Karla.

Cei doi Queen tăceau. Inspectorul era adîncit în gînduri ce n-aveau nimic comun cu șalupa, insula și oamenii care ucideau în așa fel încît să semene confuzie și să deruteze. Ellery privea la spectacolul fantastic de pe țărm și din golf. Pînă atunci nu văzuse atît de multe vapoare și de atîtea forme. Așa fusese probabil și la Dunkerque, se gîndi el, minus bombele. Întreaga insulă părea în mișcare, totul concentrîndu-se asupra micului port. Departe în larg se vedeau zeci de vapoare cu mașinile oprite, așteptînd parcă ceva... un semnal sau căderea serii. În aer se auzea huruitul avioanelor, unele venind spre insulă, cele mai multe părăsind-o. *A chemat probabil toate navele maritime și aeriene din imperiul Bendigo.*

Cînd urcară la bordul marelui crucișător, îi întîmpină un marinar care-i conduse în camera hărților. Acolo îi găsiră pe frații Bendigo și pe Karla, privind la port prin binocluri. Două binocluri îi așteptau și

pe ei. Ellery şi Inspectorul luară în tăcere cîte unul. Toţi cinci priviră tăcuţi spre insulă.

Activitatea se potolise în mod vizibil. Şuvoiul de vehicule ce cobora pe drumurile de pe faleză ajunsese o şuviţă. Portul se golise în cea mai mare parte ; danele erau încă aglomerate, dar lucrurile se apropiau de sfîrşit.

Sfîrşitul veni după nouăzeci de minute.

Ultimul vapor se îndepărtă de doc şi ieşi din golf.

Drumurile şi danele erau pustii. De la un capăt al portului la celălalt nu se mişca nimic.

Ultima escadrilă de avioane se ridică din inima insulei, descrise un cerc, luînd înălţime, apoi dispăru în văzduh.

. . . . . .

UN BĂRBAT cu faţa roşie, într-o uniformă albastră cu nasturi de alamă şi cascheta cu cozoroc auriu, intră înăuntru.

Totul este gata, domnule, îi zise lui Abel. N-a mai rămas nimeni pe insulă.

— Mai există cel puţin o persoană, zise Inspectorul. King Bendigo.

Ofiţerul privi uimit la Abel Bendigo.

— Fratele meu e mort, zise Abel cu fermitate. Eu sînt conducătorul acum, căpitane. Eşti la dispoziţia mea.

Ellery îşi puse mîna pe braţul lui Abel.

— Doctorul Akst ? întrebă el.

— La bord. Sănătos şi teafăr.

. . . . . .

Crucişătorul *Bendigo* plecă încet de la ancoră şi se îndreptă spre larg.

Toţi eram la copastia din pupa, urmărind cum Insula Bendigo se micşorează, cum îşi pierde culoarea şi conturul.

Treptat crucişătorul prindea viteză. Marea era calmă, aerul păcut.

Uriaşa flotă compusă din nave mici, mijlocii şi mari naviga în plină viteză. Cea mai mare parte dispăruse deja dincolo de orizont.

Ellery urmărea mereu insula prin puternicul binoclu. Nicăieri nu se mişca nimic, nu se vedea nici un semn de viaţă.

La cinci mile depărtare de insulă crucişătorul îşi reduse viteza ; marea era agitată. Pe măsură însă ce înainta, hula începea să se domolească, şi vasul se ridica şi se lăsa uşor pe valuri.

Deodată cu totul pe neaşteptate întreaga insulă se ridică în aer şi se împrăştie pe cer. Sau era doar o părere.

De pe locul unde fusese insula se ridică vertiginos un uriaş nor de fum în formă de ciupercă.

Crucişătorul trepidă. Sufiul exploziei îl izbi puternic, făcîndu-i pe pasageri să se clatine.

Urmă apoi o altă explozie şi încă una. Şi încă una.

Şi încă una...

Pierduseră noţiunea timpului.

În cele din urmă linţoliul de fum se risipi, iar sfărîmăturile se prăbuşiră şi dispărură în mare.

Deasupra mării, de la un capăt la altul al fostei Insule Bendigo, se înălţa o perdea de flăcări. Întreaga insulă ardea : ruinele clădirilor care

fuseseră aruncate în aer, copacii, drumurile, chiar și nisipul. Peste cîteva zile sau săptămîni, cînd focul se va stinge, nu va mai rămîne din ceea ce a fost decît o întindere de cenușă neagră pe suprafața mării.

Ellery se întoarse. Se întoarse și Abel și privirile li se întîlniră. Privirea lui Abel părea să zică : *Ai încredere în mine.*

Privirea lui Ellery rămase impenetrabilă. El era profund tulburat.

Inspectorul zise însă tare cu o voce plină de amărăciune :

— Și care va fi deosebirea ? Nu s-a schimbat nimic. Tot un rege a rămas !

— Ceva s-a schimbat, zise Abel.

— Da ? Ce ?

— Nu mai este el, acum sînt eu.

— Și este vreo deosebire ? strigă Inspectorul.

— Da. Puterea nu mai reprezintă un pericol. Lumea are nevoie de putere mai mult ca oricînd în istorie. De putere înțeleaptă... dacă ne gîndim serios. Putere care urmărește binele, nu răul. Abel vorbea anevoie, urmărind flăcările cu privirea.

— Vă imaginați că eu cred ce spuneți ? zise Inspectorul disprețuitor. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba ! Ați fost vîrît pînă în gît în afacerea asta timp de douăzeci și șapte de ani.

— Fratele meu îmi vorbea mereu despre un vis de-al lui, zise Abel în șoaptă. Un vis despre o lume minunată, un vis care se putea împlini numai dacă puterea era absolută. Eu am crezut în visul lui. M-am convins pe mine însumi că scopul scuză mijloacele.

Abel privea fix la flăcări cu o mînă peste a lui Judah de pe copastie și cu cealaltă peste a Karlei.

— Am descoperit apoi că fratele meu era un mincinos și un șarlatan, că nu avea nimic bun în el. Am văzut cum un om îi poate prosti pe alții cu „scopuri" în timp ce el se folosește de mijloace mîrșave. Cînd stai să te gîndești însă, nici un scop nu face cît o ceapă degerată dacă nu rezultă din suma globală a mijloacelor folosite pentru a-l atinge. Am știut că dacă puterea va ajunge vreodată în mîinile mele, eu o voi folosi în mod diferit. Judah și Karla au fost de acord cu mine, zise apăsîndu-și mîinile.

După aceasta Abel se întoarse și privi spre puntea de comandă.

Își ridică brațul.

Marea începu să se agite, crestele valurilor erau înspumate.

Bendigo înaintă.

Judah Bendigo se clătină. Își puse mîna streașină la ochi în timp ce privea fix la insula care ardea.

Karla se desprinse de copastie. Avea ochii plini de lacrimi. Se îndepărtă fără să-și ridice privirea de la punte.

Abel Bendigo își ridică gulerul pardesiului. Își ținea buzele strînse, ca și cum făcea un mare efort.

— Deci regele a murit, zise Ellery cu o voce aspră. Regele a murit, trăiască regele ! Cu titlul de informație : cine va fi acum cu ochii pe beneficiar ?

Judah Bendigo privi peste umăr. I se vedea un ochi care era fixat asupra fratelui său Abel. Era un ochi impăienjenit, dar privea ferm.

— Eu, răspunse Judah.

— SFÎRȘIT —